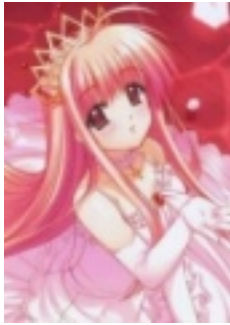

Nàng Công Chúa Thất Lạc (Nữ Hoàng Của Băng New Version)

Contents

Nàng Công Chúa Thất Lạc (Nữ Hoàng Của Băng New Version)	2
1. Chương 1: Hiểu Lâm	2
2. Chương 2: Tai Nạn	3
3. Chương 3: Trở Về	5
4. Chương 4: Mảnh Đất Thân Yêu	6
5. Chương 5: Vô Tình Gặp Lại	7
6. Chương 6: Tôi Không Ngại Tiến Các Người Một Đoạn Đường	9
7. Chương 7: Đi Học	12
8. Chương 8: Bạn Mới	14
9. Chương 9: Nên Biết Điều Tí Đi, Bà Cô Già!	15
10. Chương 10: Trốn Học	17
11. Chương 11: Em Mến Chị. Chị Không Hề Đáng Sợ	20
12. Chương 12: Cô Ấy Là Bi, Là Bi Của Mình	23
13. Chương 13: Quay Trở Về Mỹ	25
14. Chương 14: Bị Thương	28
15. Chương 15: Làm Rõ Mọi Chuyện	31
16. Chương 16: Đau Lòng	33
17. Chương 17: Kẻ Giả Mạo	35
18. Chương 18	37
19. Chương 19: Sống Cùng Khu	38
20. Chương 20: Tai Nạn	40
21. Chương 21: 24 Tiếng	42
22. Chương 22: Couple Đầu Tiên	43
23. Chương 23: Sống Và Chết-ranh Giới Mỏng Manh	44
24. Chương 24: Chuẩn Bị Cho Màn Kịch Hay	47
25. Chương 25: Kịch Hay	49
26. Chương 26: Thất Bại Thảm Hại Trước Khi Ra Trận	51
27. Chương 27: Tổ Tình	54
28. Chương 28: Chấm Dứt	58
29. Chương 29: Chuyển Nhà	62
30. Chương 30: Âm Mưu Thâm Độc	67
31. Chương 31: Sao Anh Lại Làm Vậy?	68
32. Chương 32: Kế Hoạch Không Thành	71
33. Chương 33: Ghen	74
34. Chương 34: Killers Trở Lại	76
35. Chương 35: Cá Đá Cấn Cầu	78
36. Chương 36: Hợp Tác	80
37. Chương 37: Nơi Ẩn Định	82
38. Chương 38: Buông Bỏ Mặt Nạ	84
39. Chương 39	85
40. Chương 40: Tha Cho Mai Đi Con Gái!	87

Nàng Công Chúa Thất Lạc (Nữ Hoàng Của Băng New Version)

Giới thiệu

Những nhân vật chính trong truyện: Dương Hàn Mỹ Anh (Bi) - nó: 17 tuổi, con gái của Ken và Kelly

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-cong-chua-that-lac-nu-hoang-cua-bang-new-version>

1. Chương 1: Hiểu Lầm

Năm nó 10 tuổi

- Mẹ ơi, con sang nhà Rey đây ạ _Giọng nói của một bé gái vang lên. Là nó đấy ạ. Nó đang vận trên người một bộ váy màu hồng có hình chú gấu Teddy ở đuôi váy trông rất dễ thương. Nó đang định sang nhà hân chơi. Nó tung tăng chạy sang căn nhà màu xanh ở đối diện nhà nó
- Rey ơi, tớ sang chơi này.
- Oh, Bi cậu qua rồi sao? _Hắn đang đọc truyện thì ngồi bật dậy.
- Cậu đang làm gì thế?
- Cậu không thấy sao mà còn hỏi? Tớ đang đọc truyện
- Xí, làm gì dữ vậy! Hôm nay chúng ta đọc truyện à? Sao nhiều truyện thế? _Nó nhìn chồng truyện trên bàn mà hỏi
- Nhỏ Mai mới đem tới đấy!
- Mẹ bảo chúng ta không được chơi với con nhỏ đó mà
- Tại con nhỏ đó muốn đem qua thôi chứ tớ nào có bảo đâu _Hắn nhú mày nhìn nó. Nó hậm hực ngồi phịch xuống ghế sofa
- Là cậu dụ dỗ con người ta thì có
- Ấy, đừng đổ oan cho tớ nha! _Hắn xua xua tay _Thật là do nhỏ đó tự đem tới mà. Nhỏ còn bảo sẽ về nhà lấy nữa đấy
- Còn đến nữa sao? _Nó tròn tròn mắt nhìn hắn
- Ừm. _Hắn vừa dứt câu thì tiếng chuông cửa nhà hắn vang lên _Đấy, đến rồi đấy. Tớ đi mở cửa đây _Hắn bỏ đi để lại nó với cái đầu bộc khối (Nhỏ mà biết ghen sao ta? Cái này tg không biết à). Một lát sau hắn quay vào cùng nhỏ Mai với khuôn mặt hớn hở
- Ủa, Bi cậu cũng ở đây sao?

- Có gì sao? _Nó khó chịu
- À không_Rồi nhỏ quay sang hắt_Rey à, cậu pha giùm tớ ly nước chanh được không? Tớ khát quá! Vì phải chạy một đoạn đường xa về nhà lấy truyện cho cậu đây
- Chứ tài xé đâu không đưa cậu đi_Hắt vứt cuốn truyện trên bàn rồi hỏi nhỏ
- Chờ ba tớ đi công tác rồi. Tớ đã phải chạy bộ đến nhà cậu đây!
- Được rồi. Đợi tí_Nói rồi hắt quay bước vào bếp. Bây giờ ngoài phòng chỉ còn lại nó và nhỏ Mai thôi.
- Sao mà lại ở nhà của Rey hả? _Nhỏ Mai trừng mắt nhìn nó (Nhỏ mà đã bộc lộ bản chất rồi đó)
- Chuyện của tôi, liên quan gì đến cậu_Nó quay phắt mặt đi hướng khác coi như không thấy nhỏ
- Mà...tao sẽ làm cho Rey ghét mà_Nói rồi nhỏ cầm lấy cuốn truyện trên bàn xé nát bậy. Sau đó nhỏ chộp lấy ly nước Rey đang uống dổ đập mạnh xuống sàn nơi mình đang đứng. Cúi người nhặt một mảnh vỏ chai nhỏ cắt vào cánh tay mình ứa chảy ra (Nhỏ mà thâm độc ghê, không biết lớn thì sẽ thế nào đây) Nhỏ ngồi bệch xuống sàn rồi khóc to lên để hắt nghe thấy. Hắt nghe có tiếng khóc thì từ trong bếp chạy ra. Nhìn thấy nhỏ Mai khóc như thế, hắt không biết phải làm thế nào nên quỳnh lên.
- Có chuyện gì vậy?_Hắt hết nhìn nó rồi nhìn nhỏ Mai
- Bi, Bi xé truyện của tớ rồi còn ném ly vào tớ làm tay tớ chảy máu này_Nhỏ Mai oan oan lên. Hắt quay qua trừng mắt nhìn nó
- Bi, sao cậu làm vậy?
- Tớ không có_Nó vẫn bình thản nói. Chuyện nó không làm sao nó phải sợ chứ!
- Ý cậu bảo Mai tự làm ra những chuyện này rồi đổ oan cho cậu à? Cậu ác quá đấy Bi. Trước giờ tớ cứ tưởng cậu là người hiền lành nữa chứ. Tớ nhìn nhầm cậu rồi_Hắt quay ngoắt mặt đi chỗ khác
- Gì? Cậu tin nhỏ ta hơn tin tớ sao?_nó khóc nức lên
- Mọi chuyện đã ở rành rành trước mắt rồi còn gì.
- hix. Tớ ghét cậu Rey_Nói rồi nó chạy đi trong nước mắt. Nhỏ Mai nhìn theo nó cười ngạo nghễ. Hắt thì chẳng thèm để ý gì đến nhỏ nữa mà bỏ lên phòng. Mấy ngày sau đó, nó và hắt vẫn không gặp mặt nhau. Người lớn thấy lạ nên đã nhiều lần gắng hỏi nhưng bọn nó chẳng thèm trả lời. Cũng gần đến ngày kỉ niệm 18 năm ngày cưới của các bậc phụ huynh rồi. Họ quyết định sẽ đến jeju-một trong bảy kì quan thiên nhiên của thế giới để nghỉ mát, tiện thể để bọn nó giải hòa luôn. 3 ngày sau sẽ đi. 3 ngày sau, bọn nó lên thuyền và đi đến Jeju cùng mọi người

2. Chương 2: Tai Nạn

Sau 1h đồng hồ đi máy bay đến Hàn, bọn nó lại phải đón tàu ra đảo Jeju. Suốt chặng đường đi nó và hắt chẳng nói với nhau lời nào, đơn giản vì GIẬN. Nó tách khỏi mọi người rồi đi đến cuối đuôi tàu ngắm biển. Nơi đây rất ít người nên nó có thể ở một mình. Nó ngược lên nhìn trời. Sao trời lại âm u giống tâm hồn nó lúc này thế? Trời sắp mưa rồi. Mây đen dày đặc thế kia mà. Nó cũng chẳng có ý định đi vào trong, nó không muốn gặp cái bản mặt khó ưa của hắt. Trong khi đó tại phòng ăn

- Ủa anh Bun, chị Bi đâu?_Ryna khều tay Bun hỏi
- Anh không thấy nó từ lúc lên tàu rồi. Cả thằng Rey nữa
- Chắc hai người đó đi với nhau rồi, em đừng lo_Jin nói
- Vâng._ Rồi mọi người lại tiếp tục ăn. Trời bắt đầu đổ mưa, mưa càng ngày càng lớn hơn. Nó vẫn đứng ở ngoài đuôi thuyền nhìn ngắm biển. Bỗng một giọng nói vang lên

- Cậu tính đứng đó đến bao giờ hả? _Là giọng của hấn. Nó đang rất rất giận hấn nên bơ đẹp hấn luôn, nó cất bước đi. Bỗng một làn sóng mạnh đập vào thuyền làm thuyền lắc lư dữ dội. Nó mất thăng bằng rồi nhào người xuống biển. Nó đã rơi xuống biển ngay trước mắt hấn nhưng hấn chẳng làm được gì ngoài việc la lớn ọi người biết. Mọi người chạy ra đến nơi thì chẳng thấy nó đâu nữa. Đội cứu hộ lập tức tìm kiếm nhưng chẳng có kết quả gì. Kelly ngất lịm đi trên tay Ken. Đứa con gái mà họ yêu quý nhất đã mất tích, sống chết ra sao không rõ. Bun thì ngã khụy xuống sàn, người không còn chút sức lực. Đám bạn nó thì ôm nhau mà khóc. Những bậc phụ huynh kia cũng vậy. Còn hấn thì cứ như người không hồn vậy. Cô bé hấn thích từ lúc nhỏ, cô bé mà hấn hứa sẽ cưới làm vợ ngay khi lớn lên đã ra đi trước mắt hấn. Cả bọn đau khổ trở về nhà. Kelly thì cứ ngất lên ngất xuống. Trong nhà chỉ còn Ken đủ tỉnh táo để giải quyết mọi chuyện. Ken đã cho cảnh sát và đội cứu hộ tìm kiếm khắp nơi. Ai cũng cầu mong cho nó không sao

Trong nhà hấn lúc này

- Rey, con ăn chút gì đi _Anna đem tô cháo đến bên giường hấn
- Tìm được Bi chưa mẹ? _Anna nghe hấn hỏi thì chỉ biết cúi gằm mặt lắc đầu
- Sao vẫn chưa tìm được cơ chứ? _Hấn hét lên
- Rey à, bình tĩnh đi con. Bi sẽ không sao đâu! _Anna nhẹ giọng an ủi _Mẹ tính thu băng lại mấy đoạn Bi nô đùa với con ở nhà mình để dì Kelly xem. Con có muốn xem lại không?
- Vâng ạ _Hấn cũng rất muốn nhìn lại khuôn mặt nó. Chỉ mới vài ngày không gặp mà hấn đã không nhớ khuôn mặt nó ra sao rồi? Phải xem lại mới được. Hấn cùng Anna đi đến phòng điều khiển Camera. Từng cuốn phim được bật lại. Xem đến đoạn phim ngày hôm trước thì hấn chết đứng. Hấn đã bị lừa, hấn đã không tin nó. Sao hấn lại không tin nó cơ chứ? Hấn hận bản thân mình. Nếu không có chuyện ngày hôm đó thì nó đã không phải rơi xuống biển như thế. Lỗi là tại hấn, tất cả là tại hấn. Hấn đã dẫn vật mình biết bao. Từ ngày biết chuyện hấn trở nên trầm tính hấn đi, rất ít nói, cười càng không. Suốt ngày hấn cứ cặm cọc nhà nó, chờ đợi tin tức về nó nhưng chẳng có kết quả gì. Dần dần hấn đã tự tạo ình một vỏ bọc khá hoàn hảo. Vỏ bọc của sự lạnh lùng.

Trong khi đó, tại vùng biển gần đảo Jeju, có một du thuyền đang du ngoạn

- Ba ba ơi, có người trôi trên biển kìa _Một cô bé trạc tuổi nó la lên, chỉ trở về phía người đó. Người đàn ông vội nhìn theo hướng tay cô bé
- Đúng, đúng rồi. Mau vớt lên coi còn sống không _Ông quay sang đám người áo đen ở đằng sau. Và người đó đã được vớt lên thuyền. Là nó
- Thưa ông chủ, là một cô bé. Cô bé đó còn sống ạ. Chỉ là đang hôn mê
- Ba ơi, cậu ấy dễ thương lắm _Cô con gái của ông reo lên
- Jen, trật tự nào con. Phải thay đồ cho bạn ấy đã, cứ vậy sẽ cảm lạnh mất. Con lấy một bộ đồ cho bạn ấy mặc nha _Ông ân cần bảo Jen
- Vâng. Để con giúp bạn ấy thay đồ cho ạ _Jen vui vẻ đi lấy quần áo của mình và thay cho nó. 2 ngày sau nó mới tỉnh lại. Nó đã được gia đình Jen đưa đến đất Hàn Quốc rồi
- Ư...ừm _Đầu nó nặng trĩu, cảm giác như vẫn còn nước trong đầu ấy
- Cháu tỉnh rồi à? _Ba Jen và Jen đi tới
- Cậu ngủ 2 ngày rồi đấy. Cậu làm tớ lo chết mất _Jen cúi gằm mặt hỏi nó
- Ô, mọi người là ai? _Nó nhìn hai người như sinh vật lạ
- Ba tớ đã cứu cậu đấy. Cậu muốn làm môi cho cá hay sao mà nằm ngủ trên biển vậy hả? _Jen chống nạnh hỏi nó
- Ngủ trên biển sao?
- Cháu tên gì? Nhà cháu ở đâu để chú đưa cháu về _Ba Jen tươi cười bảo

- Tên cháu sao? Tên cháu là gì nhỉ? Nhà cháu ở đâu? Sao cháu không nhớ gì hết vậy? Cháu là ai? Cháu tên gì?_Nó loạn lên. Nó đã bị mất trí nhớ rồi
 - Con bé đã bị mất trí nhớ rồi_Ba Jen lắc đầu
 - Mất trí nhớ sao ạ? Vậy để bạn ấy sống với chúng ta đi ba
 - Nhưng gia đình bạn ấy sẽ lo lắng lắm
 - Ba có biết gia đình bạn ấy ở đâu không? Chẳng lẽ ba định bỏ bạn ấy trong tình trạng này?_Jen chống nạnh nhìn ba mình
 - Được rồi, được rồi con gái cưng. Nhưng giờ phải nghĩ cho bạn ấy cái tên đã nào_Ba jen cười trừ nhìn Jen. Cô nhóc đã chầm nó rồi
 - Tên hả? Để con nghĩ cho?_Jen bắt đầu xoa cằm. Sau một hồi suy nghĩ, Jen đánh tay cái bốp. Nhỏ chạy đến bên nó cười tươi nói_Bạn ơi, từ nay bạn sẽ có tên là Nguyễn Ngọc Thiên Di nhé! gọi thân mật là Hyo.
 - Nguyễn Ngọc Thiên Di? Được_Nó cũng cười đáp lại Jen. Trong đầu nó vẫn không ngừng lục lọi từng góc ngách để tìm cái tên của mình nhưng giờ có đập đầu vào tường chưa chắc nó đã nhớ ra. Ba Jen chậm rãi tiến về phía nó
 - Hyo, từ nay con hãy coi ta là ba nhé!
- Nó nhìn ông ngập ngừng hồi lâu rồi gật đầu. Vậy là nó có thêm một gia đình nữa rồi
- Vui quá! Từ bây giờ con đã có thêm một người bạn tốt rồi_Jen reo lên rồi ôm chầm lấy nó
 - Tổ tên là Nguyễn Ngọc Lan Như, cứ gọi tổ là Jen. Tổ sinh sống ở Mỹ. Lần này tổ theo ba đi công tác và vô tình cứu được cậu đấy. Coi như chúng ta có duyên
 - Mỹ sao?
 - Ừm. Tí nữa chúng ta sẽ quay về Mỹ. Nhà chúng ta ở đấy! Jen con giúp bạn chuẩn bị vài thứ cần thiết nhé!_Nói rồi ba nuôi nó bỏ đi. Vài tiếng sau, máy bay sang Mỹ cất cánh và mang nó đi xa khỏi nhà nó, xa khỏi những người mà nó yêu quý nhưng đã bị nó quên đi. Đến bao giờ thì nó mới gặp lại họ đây hay nó sẽ biến mất khỏi cuộc đời họ mãi mãi?

3. Chương 3: Trở Về

7 năm sau, nó bây giờ đã là một thiếu nữ xinh đẹp rồi. Trong khi nó đang cật lực giúp papa nuôi giải quyết chuyện công ty thì Jen lại nằm ườn ra đó mà xem phim, bắp rang thì vươn vãi khắp bàn. Nó nhìn mà muốn cho nhỏ một đạp rơi xuống đất thôi

- Này con kia, giúp tổ giải quyết đồng hồ sơ trên bàn đi
 - Thôi, đau đầu lắm. Cậu tự giải quyết hết đi
 - Hừ_Nó hừ lạnh rồi không nói nữa.
- “Cạch” Cánh cửa mở ra, ba mẹ nuôi nó đã về
- Hyo, vất vả cho con rồi!_ba nuôi nó cười rồi tiến đến ngồi vào ghế đối diện với nó
 - Không có gì đâu ạ!
 - Jen, sao con không giúp Hyo một tay mà nằm dài xem phim thế hả?_Mẹ Jen trách
 - Một mình Hyo làm đủ rồi ạ._Jen vẫn hướng mắt vào màn hình
 - Con bé này thật là...

- Ba à, con vừa phát hiện ra một điều rất lạ._Nó nghiêm túc nhìn ba nuôi mình
- Có chuyện sao?
- Số liệu trong hồ sơ năm 2012 khác xa với số liệu mà chị thư kí vừa gửi đến cho con. Số khoản tiền thu vào thì ít mà chi ra thì nhiều. Nếu con nhớ không lầm thì năm đó công ty ta chi tiêu ít nhất mà. Không thể nào có khoản chi tiêu lớn như thế này. Vậy khoản tiền đó đã biến đi đâu?_Nó vừa nói vừa đẩy máy tính của mình sang cho ba nuôi. Mặt ông tối sầm lại
- Có kẻ đã xén tiền của công ty
- Con sẽ cho người điều tra
- Để đó cho ba. Ba có việc khác cần các con làm giúp ba đây!
- Chuyện gì vậy ạ?_Nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc của ba mình, Jen bật dậy hỏi
- Các con hãy về và coi chừng nhất cử nhất động của Phạm Đức Thanh giúp ba. Có vẻ như hắn đang muốn tạo phản. Vì chỉ có bọn con là người ta tin tưởng và ông ta chưa từng gặp mặt bọn con bao giờ nên ta mới giao nhiệm vụ này cho 2 đứa
- Vâng ạ. Bao giờ bọn con sẽ đi ạ?_Nó hỏi
- Ngày mai. Ta đã mua nhà cho các con rồi, gần nhà ông ta đấy. Vậy tiện cho việc theo dõi. Các con hãy cẩn thận nhé! Ông ta cũng mưu mô xảo quyệt lắm đấy
- Vâng. Vậy bọn con đi sắp xếp hành lí đây ạ_Jen nói rồi lúi tuột nó lên phòng. Nhỏ rất háo hức vì lần đầu được đến mà
- Hyo, chúng ta rủ nhỏ Ran cùng đi nhé!
- Ừ._Nó gật đầu rồi bắt đầu sắp xếp hành lí. Nó không mang theo quần áo. Về đó rồi mua sau. Hành trang theo nó chỉ có một cái laptop, ba cái mặt nạ và một cây súng do chính nó tạo ra mà thôi. Đơn giản như vậy. Sau khi ngẫm lại coi mình có quên mang theo thứ gì không, nó gật đầu nhẹ rồi leo lên giường đi ngủ. Còn nhỏ Jen thì vẫn còn đang nói chuyện điện thoại với Ran

Sáng hôm sau, tại sân bay nước Mỹ

- Các con đi cẩn thận nhé! Đến nơi thì gọi cho ba mẹ nhé!_Mẹ nuôi nó ôm lấy ba đứa nó nói
- Vâng. Mọi người ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe. Bọn con đi đây_Nó buông ba mẹ nuôi nó ra rồi hướng cửa soát vé mà đi. 15' sau máy bay cất cánh mang nó về với nơi nó sinh ra nhưng nó không hề biết. Trong lòng nó cũng nôn nao kì lạ nhưng chính nó cũng không hiểu lí do mình như vậy. Lắc đầu cho trôi mọi suy nghĩ, nó nhắm mắt lại rồi đi vào giấc ngủ. Những giấc mơ lại ủa về. Đó không phải hẳn là mơ, đó chính là từng mảnh kí ức của nó. Những mảnh kí ức hiện về không có một mắc nối nào. Đêm nào cũng vậy, hễ nó chớp mắt thì lại mơ thấy những giấc mơ đó. Nó rất muốn biết bản thân nó là ai? Nó sống ở đâu? Ba mẹ nó là ai? Nó muốn biết mọi thứ nhưng không ai có thể nói cho nó biết cả. Nhiều lúc nó tự hỏi nó là trẻ mồ côi sao? Sao chẳng một ai quen biết nó? Thời gian cứ như thế trôi qua, đến nay đã 7 năm rồi. Nó mệt mỏi và không muốn tìm lại những kí ức đó làm gì nữa. Nó bây giờ đang sống rất hạnh phúc cùng với gia đình mới của nó. Hà tất phải tìm lại những kí ức lúc xưa làm gì? Có khi những kí ức đó còn rất đau buồn nữa.

4. Chương 4: Mảnh Đất Thân Yêu

Nó đeo chiếc kính đen bản to vào rồi cùng 2 con bạn tiến ra cửa sân bay. Hàng ngàn con mắt dõi theo bọn nó. Ran thì toát một vẻ nhí nhảnh cùng chiếc váy voan hồng dài đến đầu gối trông rất thu hút. Jen thì trung thành với tông màu đỏ. Chiếc váy nhỏ mặc là một chiếc váy cúp ngực cũng dài đến đầu gối. Khoát ngoài là một chiếc áo tay lửng vai ngang màu trắng. Nhìn Jen bây giờ thật quyến rũ làm sao. Và người cuối cùng là nó. Nó thì không thích mặc váy như hai nhỏ bạn. Đồ nó mặc là một chiếc áo phông màu trắng

bỏ trong chiếc quần đùi lưng àu đen. Khoác ngoài là một chiếc áo da cũng đen nốt. Mái tóc đen dài của nó được thả tự nhiên. Nó đi một đôi bốt cổ cao, đế cao đến 10 phân. Giờ nó cao kinh khủng 1m85 chứ ít gì. Bọn nó tiến ra ngoài sân bay. Bắt một chiếc taxi, bọn nó lên xe rồi về ngôi nhà mà ba nuôi nó đã mua. Đứng trước ngôi nhà mà ba Jen mua, bọn nó trầm ngâm. Bọn nó cứ tưởng là một căn biệt thự nhưng không phải. Đây là một ngôi nhà cấp 4 bình thường thôi nhưng nhìn nó khá rộng. Nhất là cái khuôn viên phải gần 20Ha chứ không nhỏ. Ngôi nhà được sơn màu trắng, mái màu đỏ. Bên ngoài còn đề dòng chữ Angle. Ở giữa khuôn viên có một bộ bàn ghế màu trắng nhìn rất đẹp và sạch sẽ. Nhìn sang bên trái ngôi nhà là một vườn hoa với rất nhiều loại hoa. Bên cạnh còn có một hồ nước trong xanh nữa. Nhìn ngôi nhà này giống như một bức tranh thu nhỏ vậy. Chỉ có một từ để diễn tả cho bức tranh này thôi! Đẹp. Nó cùng 2 con bạn tiến vào nhà. Ran bắt đầu chạy nhảy khắp nơi, mở cửa hết phòng này đến phòng khác. Bỗng dưng nhỏ la lên khi vào đến căn phòng cuối cùng. Nhà này có tới 5 phòng. Nghe thấy tiếng hét, nó và Jen lập tức vọt vào. Bọn nó cũng khá ngạc nhiên khi thấy 2 kẻ ở trong phòng

- Sao 2 em lại ở đây?_Nó hỏi

- Ba mẹ bảo bọn em chuyển đến đây sống với 3 chị!_Cô gái nói rồi chạy đến ôm chầm lấy nó và Jen

- Các chị thấy nhà đẹp không? Là bọn em chọn đấy!_Cậu con trai tươi cười nói

* Trần Thiên Nam: (Bill) 16 tuổi. em của Ran. Đẹp trai theo kiểu con nít. Anh này sinh ra và lớn lên ở Mỹ nhưng cách đây 1 năm đã được nó điều về quản lí bar ở . Nó có một số lượng Bar khá lớn trên thế giới đấy. Là hộ pháp của Killers

* Nguyễn Ngọc Hàn Châu (Joe) 16 tuổi. em họ Jen. Tính tình nhí nhảnh, rất thương nó và Jen. Luôn coi nó là thần tượng của mình. 1 năm trước, nhờ theo Bill về . Là bạn gái của Bill. Là hộ pháp của Killers.

- Các em ở đây cũng tốt. Bọn chị cũng đang lo lắng về việc không biết đường đây_Nó hồ hững nói

- Chị về thăm ông bà chưa?_Bill hỏi Ran

- Chị mới vừa về đến thôi! Để tí nữa rồi đi_Ran phe phẩy tay.

- Cậu đi thăm ông bà đi. Bọn tớ đi mua vài thứ cần thiết đây_rồi Jen quay qua nói với Joe_Joe, em làm người dẫn đường nhé!

- Vâng ạ._Joe tươi cười trả lời. Vậy là bọn nó chia làm 2 nhóm mà đi. Bill đưa Ran về thăm bà. Còn nó và Jen thì theo Joe đi mua sắm. Trên đường đi, Joe đã giới thiệu cho bọn nó rất nhiều nơi. (Đang đi bằng taxi vì Joe đi cùng xe với Bill mà Bill lại lấy xe chở Ran đi rồi nên bọn nó phải bắt taxi đi thôi) Khi đi ngang qua một cửa hàng xe, nó đã cho dừng xe lại. Cứ ngồi trên taxi mà đi tham quan thành phố chỉ có nước chấy túi mà thôi. Bọn nó dạo từ hàng trên xuống hàng dưới và chọn ỉnh chiếc xe yêu thích. Nó mua một con mui trần, một BMW và một mô tô phân khối lớn màu đen. Chị này giàu. Jen thì mua một con BMW màu đỏ thôi. Nhỏ này cái gì cũng đồ, chói mắt ghê luôn. Còn Joe thì không mua chiếc nào vì ngày đầu tiên về đây nhỏ đã mua nhiều rồi. Mua một lần đến 5, 6 chiếc luôn ấy chứ! Nó tiến lại chỗ nhân viên thanh toán, cầm lấy giấy bút và ghi lại địa chỉ nhà mình

- Đem tất cả về địa chỉ này cho tôi!_nó móc ra một cái thẻ màu xanh rồi đưa cho nhân viên. Sau đó, bọn nó leo lên chiếc mui trần rồi phóng đi. Joe là người lái xe. Vì thấy hôm này trời không có nắng nên nó mới quyết định đi mui trần. Bọn nó dạo quanh thành phố rồi dừng lại ở trung tâm thương mại Plaza

5. Chương 5: Vô Tình Gặp Lại

Bọn nó dạo từ quây này sang quây khác. Có biết bao nhiêu đồ để mua. Một lúc sau

- Hơ, tớ đói bụng_Jen vừa xoa bụng vừa nói
- Em cũng vậy
- Vậy chúng ta đi ăn. Tiện thể chờ Bill và Ran luôn_Nó nói
- Ok_Hai nàng kia nhảy căng lên. Bọn nó đã không ăn gì từ lúc lên máy bay rồi. Còn sức đi chơi thế này, bọn nó cũng giỏi thật. 3 người bọn nó kéo đến quầy ăn dưới tầng trệt. Ngồi vào cái bàn khuất nhất, nó chống cằm nhìn ra đường. Đường phố bây giờ thật đông đúc, xe cộ qua lại tấp nập. Nó cứ thả hồn vào quang cảnh bên ngoài cho đến khi nghe thấy tiếng anh phục vụ gọi mình. Nó ngược lên nhìn anh phục vụ. Vẻ đẹp của nó làm cho anh phục vụ phải đờ người ra. Vài phút sau mới lắp bắp
- Xin...xin hỏi cô dùng gì?
- Cho tôi một hamburger và một ly sữa đá_Nó đặt menu xuống rồi nhìn anh phục vụ nói.
- Vâng_Anh phục vụ vội chạy đi. Cứ đứng đó nhìn bọn nó sẽ bị đuổi việc mất. Rồi nó lại hướng mắt ra đường. Bỗng có vài tiếng hò hét vang lên. Nó không cần nhìn cũng biết chuyện gì đang diễn ra. Nó chẳng thèm liếc mắt nhìn đến 1 lần, vẫn hướng mắt ra đường. Còn Jen và Joe thì chỉ biết lắc đầu cho đám con gái hám trai này. Tình hình là có 9 anh chàng đang bước vào quán ăn. Đi bên cạnh còn 4 cô gái nữa
- Ở đâu cũng có thể loại này_Jen chẹp miệng
- Sao họ lại như thế nhỉ?_Joe cũng góp lời.
- 2 người đang nói về ai thế?_Bill và Ran cuối cùng cũng đến rồi
- Đang nói về cái bọn con gái hám trai_Joe khinh khỉnh nói
- À_Bill gật gù như đã hiểu ra. Cậu nhóc kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Joe còn Ran thì ngồi xuống bên cạnh nó
- Nè, cậu nhìn chàng nào ngoài đường mà say sưa thế hả?_Ran đánh nó
- Nhìn thẳng điên! Con trai chỉ là thứ bỏ đi!_Nó quay phắt mặt sang nhìn Ran
- Nè chị, em cũng là con trai đấy!_Bill hét toáng lên
- Đồ ăn đến rồi kìa_Joe nhìn xe đồ ăn đang được đẩy tới nói
- Im lặng và đánh chén đi_Jen hồ hởi rồi khởi màn ăn uống. Bọn nó tập trung vào chuyên môn của mình, không ai nói với nhau lời nào. Sau khi đánh chén xong mọi thứ, Bọn nó đứng lên rồi bỏ đi. Vừa ra đến cửa thì có một cô gái và phải Jen. Cô ta té xuống sàn nhà
- Ôi đau quá!
- Bạn không sao chứ?_Jen đưa tay kéo cô gái đó lên
- Không sao! Chỉ là cái móng nó tiếp đất hơi mạnh thôi!
- Chị Sin, Rin_Bill lên tiếng
- Ủa, em quen họ à Bill?_Jen ngạc nhiên nhìn Bill
- Họ là thành viên cấp A của Queen đấy
- Queen? Là gì vậy?_Ran trưng ra bộ mặt ngơ ngác
- Hó! Mọi người không biết Queen sao?_Rin bất ngờ. Queen nổi tiếng đến thế sao lại có người không biết_Mấy người mới ở trên trời rớt xuống à?
- Không nhất thiết bọn tôi phải biết đến cái bang gì gì đó của mấy người._Rin và Sin giờ mới để ý đến nó-người không nói tiếng nào từ nãy đến giờ. Ánh mắt của Sin và Rin vừa quét đến mặt nó thì dừng lại. Trên mặt hai người không giấu nổi sự bất ngờ. Nó khó chịu khi có người nhìn mình như thế. Chẳng thèm để ý đến họ nữa nó bước đi. Nhưng đi chưa được 2 bước thì nó bị ai đó kéo ngược lại
- Bí? Cậu là Bí phải không?_Sin nhìn nó với vẻ hốt hoảng xen chút lo sợ (Đúng rồi đấy ạ)

- Là chị phải không Bi?_Rin nức nở nhìn nó. Nó đã khó chịu giờ lại càng khó chịu hơn. Hất tung cánh tay của Sin ra, nó quay lưng lại
 - Nhắm người rồi!_Rồi nó bước đi. Jen, Bill và Ran cũng đi theo nó
 - Chị ấy là vậy đấy ạ. Hai chị bỏ qua cho_Joe cười cười rồi cũng đuổi theo. Chỉ còn lại 2 người con gái thất thần đứng đó
 - Nhắm người sao? Nhưng nhưng cô gái đó rất giống Bi mà_Sin thần thờ
 - Đúng vậy. Không thể nào nhầm được_Rin lắc lắc đầu. 7 năm đúng là một thời gian dài nhưng 7 năm chưa thể thay đổi được khuôn mặt của nó. Khuôn mặt nó bây giờ vẫn còn vài nét giống với lúc nhỏ. Sin và Rin lững thững bước vào nhà hàng. Nhìn thấy khuôn mặt thất thần của hai nhỏ, Jin lo lắng hỏi
 - Có chuyện gì thế? Vừa nãy 2 người còn vui vẻ lắm mà.
 - Ô Rin, em vừa mới khóc sao?_Sam nhìn Rin lo lắng. Khóe mắt Rin vẫn còn đọng lại nước mắt kìa
 - Chị ơi!_Rin ôm chầm lấy Sam mà khóc. Mọi người trong nhà hàng đều quay qua nhìn nhỏ
 - Có chuyện gì thế? 2 người nói đi. Ai chọc 2 người sao?_Jun nổi dóa
 - Không. Vừa rồi bọn tớ vừa thấy một người giống Bi như đúc_Sin cúi gằm mặt nói. Tất cả mọi người đều buông đũa nhìn Sin.
 - Có thật không? Người đó đâu? Chắc chắn đó là con bé rồi. Sao cậu không giữ nó lại?_Bun hoảng lên. Trong lòng anh đang dâng lên một niềm hi vọng. Hi vọng đó là đứa em gái bé bỏng của anh. Hắn chẳng nói gì chỉ trăn trăn nhìn Sin. Hắn sợ người đó không phải là Bi. Hắn không dám hi vọng vì hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng cao
 - Người đó đi rồi!_Nước mắt Sin cũng rơi xuống
 - Sao cậu lại để cậu ấy đi như vậy?_Rika lên tiếng trách Sin
- (Trong phần giới thiệu nhân vật, mình có viết nhầm một chỗ. Có đến 2 Ran luôn. Mình đổi Trần Hoàng Như Bình thành Laysi nhá)
- Bọn em đã giữ lại nhưng người đó bảo nhầm người. Chị ấy nhìn bọn em như hai người xa lạ ý._Rin nức nở nói_Nhưng quả thật chị ấy rất giống chị Bi. Giống đến từng chi tiết luôn
 - Phải điều tra về cô gái đó, rất có thể đó là Bi._Jin trầm ngâm hồi lâu rồi lên tiếng
 - Nhưng chúng ta phải bắt đầu từ đâu. Chúng ta không biết gì về cô ta cả_Wan nói
 - Đúng rồi. Cô gái đó vừa đi với Bill và Joe_Rin buông Sam ra và nói.
 - Bill và Joe? Quản lí của bar Devil á hả?
 - Ừm
 - Vậy tối nay chúng ta đến gặp hai người đó_Rồi cả bọn cũng đứng lên ra về. Chẳng ai còn tâm trạng để ăn uống nữa. Họ đang rất mong chờ buổi tối đến.

6. Chương 6: Tôi Không Ngại Tiễn Các Người Một Đoạn Đường

10h tối tại nhà bọn nó. Bill và Joe quần áo tươm tất dường như định đi đâu đó

- Giờ bọn em đến Bar, các chị đi không?_Bill quay sang hỏi bọn nó đang nằm dài ăn bắp rang bơ và xem tivi dưới sàn nhà (Trời nóng nên bọn nó nằm luôn dưới đất át)
- Bar hả? Đi không Hyo?_Ran quay sang hỏi nó

- Không._Nó trả lời. Ran bắt đầu dùng chiêu thức nhõng nhẽo với nó. Nhỏ đang rất muốn đến bar. Dù gì thì nhỏ cũng là bà chủ mà, bà chủ mà chưa đến bar của mình lần nào mới lạ chứ
- Hyo, đi đi mà. Đến đó coi bar hoạt động ra sau. Dù gì chúng ta cũng là chủ bar mà. Phải biết tình hình kinh tế như thế nào chứ!
- Đúng đó chị, chị đến thử một lần đi. Chị chưa bao giờ đến đó mà._Joe cũng bay đến lay tay nó. Nó đành phải chịu thua thôi. Nó không muốn bị tra tấn lỗ tai thêm một giờ một khắc nào nữa
- Được rồi. Tớ đi thay quần áo đã_Nói rồi nó phóng lên phòng. Ran và Jen cũng ai về phòng nấy, chuẩn bị trang phục để đến bar. Một lát sau, nó bước xuống với một vẻ ngoài hết sức phá cách. Quần bò đen, áo phong trắng lệch vai. Nó đi một đôi giày trắng hiệu Nike. Và đeo một vòng tay màu đen. Mái tóc nó được cột cao để lộ cái cổ trắng ngần thanh thoát. Jen thì mặc một chiếc váy ôm màu đỏ đến đùi. Mái tóc thì được thả tự nhiên. Nhỏ đi một đôi giày cao gót cũng màu đỏ. Tóc lại là đỏ từ trên xuống dưới. Nhìn nhỏ quyến rũ lắm. Ran thì chơi màu dịu hơn. Nhỏ này mặc một chiếc váy màu hồng, vải voan. Một dây nịt bụng màu trắng. Mái tóc cũng được thả tự nhiên nhưng trên đầu còn có một cái cài màu hồng đính thêm một cái nơ to tướng nữa. Bọn nó leo hết lên chiếc mui trần của nó rồi phóng đến bar Devil. Trong khi đó tại bar Devil
- Bill và Joe chưa đến_Yul nói.
- Chưa đến sao? Ngày thường giờ này bọn nhóc đã có mặt rồi mà_Wan trầm ngâm.
- Chắc có liên quan đến cô gái lúc sáng
- “Rầm” Cánh cửa bar bị đập một cách tàn bạo. Một đám đông kéo vào đập phá bar. Mọi người hoảng sợ hét lên. Sau đó một toán người áo đen chạy đến chặn trước mặt đám người đó
- Bọn mày muốn phá bar à?
- Bar này từ hôm nay sẽ thuộc quyền sở hữu của bọn tao_Tên cầm đầu vênh mặt lên nói
- Ai cho bọn mày cái quyền đó_Rồi cả hai bên xông vào đánh nhau. Quan khách bỏ chạy toán loạn. Một vài người hứng thú ở lại xem. Đa số bọn họ đều là bang chủ của các bang lớn. Một lúc sau, đám vệ sĩ đều nằm sõng soài dưới đất, trông thật thảm hại. Tên cầm đầu bên kia tiến đến chỗ Dj. Anh chàng Dj run sợ nhìn tên đó.
- Bật đèn lên_Anh DJ hoảng sợ vội làm theo. ánh sáng hắt đến mọi nơi
- Hừ. Từ hôm nay bar này sẽ thuộc bang Demons. Ai dám phản kháng giết hết
- “Đoàng” Tiếng súng chói tai vang lên. Cái tên đang tuyên bố trên bục kia khụy xuống ôm tay. Mọi người đều hướng mắt ra nơi phát ra âm thanh. Bọn nó đang đứng trước cửa. Nòng súng trên tay nó con vươn lại khói.
- Bi?_Bọn hần như chết sững.
- Chính là cô gái đó_Sin thốt lên
- Bọn nó từ từ tiến vào trong
- Cái bọn này thật là..._Bill điên tiết muốn nhảy bổ vào đám người trước mặt nhưng bị nó ngăn lại.
- Đưa bọn vệ sĩ đi và vào trong cầu nguyện đi_Nó nói giọng lạnh tanh.
- Chì!_Bill và Joe hướng ánh mắt cầu cứu vào Jen và Ran nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu từ bọn họ
- Nhanh lên!_Nó hét lên. bọn nhóc hoảng sợ vội ra hiệu cho bọn thuộc hạ đang nằm sài lại dưới đất kia lui vào còn mình thì lững thững đi vào phía phòng vip. Kì này toi rồi
- Cái con nhỏ này, mày dám bắn tao sao?_Tên cầm đầu ôm tay đứng bật dậy nhìn nó
- Thanh toán mọi chi phí về người và của rồi biến ngay_Giọng nói lạnh như băng ngàn năm của nó lại đều đều vang lên. Một khi nó đã cầm tới súng thì con người nó cũng thay đổi hẳn, tàn nhẫn và vô tình

- Tao không trả đấy! Mày làm gì được tao? Mày chỉ là một con nhỏ vắt mũi chưa sạch mà thôi_Tên đó quát nó rồi lại trừng mắt nhìn nó
- Vắt mũi chưa sạch? “Đoàng” Âm thanh khô khốc đó lại vang lên. Cánh tay kia của hắn đã bị dính đạn_Tôi không ngại tiền các người một đoạn đầu. Mau lên thanh toán rồi biến khỏi đây_Nó đã mất kiên nhẫn
- Con nhỏ này bắt nó lại cho tao!_Tên đó quay sang sai bảo bọn đàn em nhưng bọn chúng chưa kịp làm gì thì “Đoàng” Lại là cái âm thanh đó. Viên đạn đã nằm chính trán của tên đó
- Đụng vào Hoyo của chúng ta chỉ có nước chết thôi!_Ran nhếch môi
- Nó đã ột con đường sống mà không biết quý trọng._Jen lắc đầu rồi nói lớn_Tên nào muốn có kết cục như tên đó thì bước lên_Chẳng có ai dám nhúc nhích cả
- Thanh toán tiền rồi biến đi_Ran lặp lại lời nó. Một tên trong đám người đó vội đi thanh toán tiền rồi cả bọn phóng ngay tức khắc.
- Một lũ ngu ngốc. Hôm nay đóng cửa sớm_Nó nói rồi hướng phòng vip mà đi. Còn hai nhỏ bạn của nó liền bắt tay vào nhiệm vụ đuổi khách.
- Bi tàn nhẫn đến vậy sao?_Bun ngồi phịch xuống ghế
- Chưa có gì chắc chắn đó là Bi cả?_Jill trầm ngâm nói
- Cô gái đó rất giống Bi mà. Không thể có chuyện người giống người được_Hắn khẳng định.
- Vậy chúng ta vào gặp chị Bi đi_Ryna vui vẻ nói rồi phóng thẳng đến phòng Vip. Trong căn phòng Vip đó
- Khá lắm. Quản lí bar như vậy đấy!_Nó khoanh tay trước mặt nói với Bill và Joe
- Không thể tránh khỏi những chuyện này được ạ_Bill meo máo nhìn nó. Việc xảy ra xung đột trong thế giới đêm chỉ là chuyện thường thôi
- Chị không nói đến cái đó. Cái mà chị muốn nói là việc đám vệ sĩ kia. Người của em khả năng chỉ tới đó thôi sao? Chỉ một đám cón con mà không ngăn được. Bar này tồn tại được bao lâu nữa đây._Nó giận dữ quát
- Bọn em xin lỗi
- Xin lỗi? Chị không thích nghe từ đó. Tiền thu nhập tháng này của bar sẽ được chia đều cho nhân viên. Bọn em không được nhận đồng nào cả._Nó chăm chăm nhìn Bill và Joe còn hai nhóc thì chỉ biết ỉu xiu mà chấp nhận hình phạt của nó thôi
- Vâng ạ
- Thay đám vệ sĩ khác. Tuyển chọn đàn hoàng cho chị, ít nhất thì cũng bằng nửa của 2 em. Không được để việc của ngày hôm nay tái diễn đấy. Nếu không chị sẽ cho 2 đứa cuốn gói về nước ngay lập tức._Nó chống nạnh lên giọng. Hai nhóc hoảng sợ liền vâng vâng dạ dạ.
- “Cạch” Cánh cửa mở và bọn hắn bước vào
- Ủa, anh Bun? Anh tìm bọn em à?
- Không, bọn anh tìm cô ấy_Bun chỉ tay vào nó. Nó hơi ngạc nhiên nhưng không nói gì. Nó đang cố lục lại trong đầu xem đã gặp đám người này bao giờ chưa nhưng đáp án của nó là chưa
- Tôi có quen mấy người à? Tôi nhớ là chưa gặp mấy người bao giờ mà_Nó hờ hững nói. Nói chuyện với người khác mà nó nhìn đi đâu ấy
- Bi!_Bun cất tiếng gọi nó. Hai hàng lông mày nó nhíu lại. Lại là cái tên đó?
- Bi? Là ai vậy? Sao cứ nhầm tôi với người đó thế?
- Bi, em không nhận ra bọn anh sao?_Bun tiến đến lay người nó. Bill hoảng hốt kéo tay Bun ra
- Anh đừng động vào chị ấy! Chị ấy không thích có người lạ động vào mình đâu

- Tôi không phải là Bi. Tôi không quen mấy người._Nó quay phắt mặt đi hướng khác. Trong lòng thầm rửa cái người tên Bi đó
- Hyo à, chúng ta về thôi! Tớ buồn ngủ quá! Bây giờ hết hứng chơi rồi_Ran hồn nhiên mở cửa bước vào_Ồ sao ở đây lại đông người thế này_Jen và Ran liền chạy đến bên nó
- Có chuyện gì sao Hyo?
- Mấy người này cứ gọi tớ là Bi! Khó chịu quá! Chúng ta về thôi!_Nó đứng phắt dậy rồi bỏ đi
- Có khi nào cái tên đó..._Jen lấp lửng nhìn nó_Mấy người này...
- Cậu nói gì vậy? Chúng ta đi thôi_Ran lôi Jen đi rồi Bill và Joe cũng chạy theo
- Không phải sao?_Bun như sắp ngã xuống
- Cô gái đó có vẻ biết điều gì đó! Cô ta đã nói Có khi nào cái tên đó mà_Laysi ngáy người ra.
- Mấy người đó có điều gì đó bí ẩn lắm. Phải điều tra mới được_Wan nói rồi lấy điện thoại ra gọi cho ai đó
- Giờ chúng ta về nhà thôi_Cả bọn kéo nhau về nhà. Người im lặng nhất từ đầu đến cuối chính là hần. Hần đang suy nghĩ cái gì vậy chứ?

7. Chương 7: Đi Học

Sáng sớm hôm sau, trên bàn ăn tại nhà nó

- Sao chúng ta lại phải đi học chứ?_Jen khó chịu nhìn nó. Đang tung tăng chơi đùa vui vẻ thế này, sao tự dưng nó lại muốn đi học không biết? Người ta thì muốn nghỉ học biết bao còn nó thì lại chui đầu vào học. Nó có bị chạm dây thần kinh nào trong đầu không vậy?
- Chúng ta phải đi học. Chúng ta đang trong độ tuổi đi học mà. Nếu cứ ở nhà ông ta sẽ sinh nghi đấy!_Nó vừa ăn vừa nói.
- Hiểu rồi_Ran gật gù
- Bọn chị học trường nào thế? Bọn em học trường Star nè_Bill hớn hở nói
- Cùng trường với bọn em
- Thật sao? Vui quá!_Joe reo lên. Miệng thì cười toe toét. Vui đến mức đó sao trời
- Nhưng chúng ta đi học rồi thì lấy ai theo dõi ông ta?_Jen e dè hỏi nó. Nhỏ vẫn không quên nhiệm vụ được giao
- Tớ đã cài định vị lên xe ông ta rồi. Ông ta đi đâu chúng ta cũng biết_Nó bình thản trả lời
- Đúng là Hyo, làm việc gì cũng nhanh gọn lẹ hết_Ran giơ ngón trỏ lên tỏ ý thán phục nó

Ăn xong, bọn nó lên xe đến Star. Nó vận trên người một bộ đồ đen từ trên xuống dưới. Áo pull đen. Quần Jeans dài màu đen. Áo khoác ngoài cũng đen nốt. Nó đi một đôi boots cao 5 phân cũng màu đen. Mái tóc đen dài được nó thả tự nhiên, bay phấp phới trong gió. Tóm lại nhìn nó đậm chất xã hội đen. Jen thì chơi màu đối lập với nó, màu trắng. Nhỏ mặc một áo sơ mi màu trắng, khoác ngoài là một chiếc áo cộc tay màu đen. Nhỏ mặc một chiếc quần kaki màu trắng. Đi giày trắng. Còn Ran thì mặc một chiếc quần đùi màu đen, áo màu xanh trễ vai. Đôi boots nhỏ đi cao đến đầu gối. Nhìn nhỏ rất phá cách. Vì lái moto nên bọn nó phải mặc quần chứ mặc váy thì có nguy cơ gây ra tai nạn mất. Nó leo lên con moto của mình rồi phóng đi. Jen đi chung với Ran. Còn Bill thì đi với Joe.

Trường Star

Một chiếc Lamboghini màu trắng và một chiếc BMW từ từ tiến vào trong. Bọn con trai, con gái xung quanh lập tức hò hét

- Anh Rey ơi, làm bạn trai em đi
- Anh Bun, em yêu anh
- Hoàng tử của lòng em, Jill
- Anh yêu em, Rin
- Rika, làm bạn gái anh nha em
- Sin, anh yêu em, yêu rất nhiều

Rồi nhiều lời khác nữa. Nghe mà đau đầu điếc óc.

- Im hết coi_Jin, con người im lặng và khó tính nhất đã lên tiếng. Và kết quả thật ngoài mong đợi. Cái đám ồn ào đó đã im bật ngay lập tức. Hài lòng, Jin nói tiếp_Vào lớp hết đi._Mọi người lập tức ba chân, bốn cẳng chạy vào lớp

- Sau này cứ phát huy nha Jin_Jill cười cười vỗ vai Jin
- Vào thôi nào!

Bọn hần quay lưng bước đi. “Brừm brừm” Tiếng xe máy làm bọn hần phải khựng lại. Trường này là trường dành cho những cô chiêu cậu ấm nên thường là được đưa đón. Ít có ai đi xe máy đến trường lắm.

- Học sinh mới hả? Lần đầu tiên thấy đó_Sam nói
- Chắc vậy. Thôi mặc kệ đi!_Sin nói rồi câu tay cô em gái mình tiếp tục bước đi
- Woa, lâu rồi mới được đi xe moto đấy. Vui thật_Ran hồ hởi nói. Nghe thấy cái giọng quen quen, Wan lập tức quay lại nhìn.
- Ô, bọn họ...
- Gì vậy? Thấy thái độ lạ thường của Wan, bọn hần cũng quay lại xem. Cả bọn ai cũng trở mắt nhìn bọn nó
- Họ học ở đây sao?
- Chào em, gặp lại rồi_Bun vui vẻ chào nó. Nó không nói gì bước qua anh
- Chào anh, nó là vậy đấy! Anh thông cảm nhé!_Ran cười chào Bun rồi đuổi theo nó
- Bill, phòng lão hiệu trưởng ở đâu?_Jen quay sang hỏi Bill_2 đứa học lớp nào?
- Trên lầu 3 ấy ạ. Bọn em học 10A1
- Vậy à? Xin vào lớp em quây chơi mới được. Bye_Jen nói một lèo rồi bỏ đi. Nhỏ chẳng thèm để ý gì đến bọn hần luôn.
- Các chị ấy sẽ học lớp chúng ta sao Bill?_Joe quay sang hỏi Bill
- Còn phải phụ thuộc vào chị Hyo nữa. Chị Hyo mà không đồng ý thì không được đâu
- Chúng ta cũng lên phòng hiệu trưởng đi Bill_Nói rồi Joe lôi Bill đi. Chỉ còn lại bọn hần ngơ ngác tại đó.
- Họ bơ đẹp chúng ta luôn kìa_Sau một hồi ngáy người Yul lên tiếng
- Anh à, người đó không phải chị Bi đâu. Chị Bi không có như vậy đâu!_Ryna lắc tay Bun.
- Anh không biết. Anh có cảm giác đó chính là Bi._Bun buồn thiu buồn thít_Wan à, có kết quả điều tra chưa?
- Không điều tra được. Thông tin về bọn họ đều được phong tỏa rồi
- Những con người bí ẩn_Jun chép miệng

- Chúng ta vào lớp thôi!_Hần nói rồi bỏ đi. Rồi ai về lớp này, chuẩn bị cho tiết học

8. Chương 8: Bạn Mới

Trong phòng hiệu trưởng

- 3 tiểu thư đến rồi à?_Ông hiệu trưởng khúm núm trước mặt bọn nó

- Bọn em học lớp nào vậy ạ?_Ran lễ phép hỏi. Dù gì ông ta cũng lớn tuổi hơn bọn nó mà

- 3 tiểu thư sẽ học lớp 11A1

- Hyo à, chúng ta vào học cùng lớp với Bill và Joe đi_Jen lay tay nó, giọng làm nũng

- Không. 2 đứa kia có muốn thì chuyển lên học cùng với chúng ta_Nó kiên quyết. Bỗng Bill và Joe ngoài cửa xông vào đồng thanh

- Ok liền ạ

- Thân phận của bọn tôi ông phải giữ kín. Có người hỏi hay điều tra chỉ cần bảo là con của một nhà làm ăn nhỏ trong nước thôi_Nó lạnh giọng bảo hiệu trưởng. Ông hiệu trưởng rợn tóc gáy vội gật đầu. Bọn nó quay lưng ra cửa và đi thẳng về lớp. Một cô giáo trẻ đang đứng trước cửa lớp, có vẻ như chờ bọn nó

- Các em là học sinh mới sao?

- Vâng ạ. Còn có 2 đứa chuyển lớp nữa ạ_Ran tươi cười trả lời giáo viên. Nhỏ biết 2 con bạn mình sẽ không trả lời đâu nên buột lòng phải lên tiếng.

- Các em theo cô vào nào._Cô giáo mở cửa bước vào. Bà cô vừa bước đến cửa thì bị nó kéo lại. Cả lớp thì nhìn nó với ánh mắt như muốn giết người. Nó đã phá hỏng màn vui của bọn họ mà

- Em sao thế?_Cô giáo tròn mắt nhìn nó. Nó không nói gì, chỉ tay lên trên. Bà cô theo tay nó nhìn lên và hoảng hồn khi thấy một xô nước đã đặt ở đó. Khẽ vuốt ngực, bà cô liền quay sang nó cười tươi

- Cảm ơn em nhiều nha._Nếu không có nó thì bà cô đã trở thành trò cười cho cả lớp rồi. Vì thấy bà cô này dễ mến nên nó mới cứu thôi

- Làm sao để vào đây? Nếu bước vào sẽ bị xô nước ập lên đầu mất thôi!_Bà cô trầm ngâm tìm cách. Đang mải suy nghĩ thì bà cô bị nó kéo ra sau. Nó lấy trong túi ra một con dao rồi phóng về phía góc tường. Một sợi dây mỏng như sợi chỉ bị đứt. Xô nước trên cửa đổ ào xuống. Con dao cắt đứt sợi chỉ và găm sâu vào vào bức tường. Mọi người trong lớp ai cũng lạnh sống lưng. Chỉ có 11 con người ở cuối lớp là vẫn bình chân như vại. Bà cô xanh mặt nhìn nó. Nếu không phải Ran lên tiếng gọi hồn bà giáo về thì có lẽ bà cô sẽ đứng chết tại đó luôn ấy chứ!

- Cô ơi, em mới chân quá!

- À...Ừm. Chúng ta vào thôi!_Rồi bọn nó theo bà cô đi vào lớp. Bà cô tươi cười nói nhưng trong lòng thì đang rửa cái người bày ra cái trò lúc này

- Lớp chúng ta hôm nay có thêm 3 bạn mới và 2 bạn từ lớp khác chuyển đến_Rồi bà giáo quay sang nói với bọn nó_Các em tự giới thiệu đi

- Tôi là Nguyễn Ngọc Lan Như, cứ gọi là Jen_Jen làm mặt lạnh nói

- Tôi và Joe thì khỏi cần giới thiệu nữa nha!_Bill cười toe toét

- Tôi là Trần Phương Nhi, cứ gọi là Ran. Còn đây là Nguyễn Ngọc Thiên Di, gọi cậu ấy là Hyo nhé!_Ran cười tươi giới thiệu. Nhỏ biết rõ tính của nó ít nói nên giới thiệu luôn_Hyo rất ít nói và khó gần nên có mạo phạm gì các bạn thì cũng bỏ qua nhé! Và tuyệt đối đừng động vào người Hyo nha! Chết đây_Ran vô tư nói mà không hề hay biết nó đang nhìn nhỏ như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Bọn em ngồi đâu cô?_Joe nhìn bà cô hỏi
- Còn đúng 5 chỗ trống đấy. Các em tự sắp xếp đi
- Vâng. Bọn em ngồi bàn cuối nha chị_Joe ngược mắt nhìn nó. Nhận được cái gật đầu từ nó, Joe tí tởn kéo tay Bill về chỗ. Nó để cho hai cô bạn mình chọn xong thì mới về chỗ ngồi. Ran ngồi với Wan, Jen ngồi với Jill còn nó thì ngồi với hần. Sau khi ngồi vào chỗ, nó liền hướng mắt sang bàn trên cùng gần cửa ra vào-nơi có một tên con trai và một đứa con gái đang ngồi. Và hai kẻ đó không ai khác chính là hai anh em nhà họ Phạm. Nó nở nụ cười cửa miệng rồi gục đầu xuống bàn ngủ. Hần thật không biết nó đang nghĩ gì. Cũng chẳng thèm quan tâm đến nó thêm nữa, hần cũng gật đầu xuống bàn và ngủ

9. Chương 9: Nên Biết Điều Tí Đi, Bà Cô Già!

Sau 2 tiết nằm ngủ, nó uể oải vươn vai. Học sinh trong lớp đã đi cả rồi. Chỉ còn lại bọn hần và bọn nó thôi. Bọn hần đang vây quanh bọn nó để giới thiệu nhưng nó chẳng thèm để ý làm gì. Nó lôi điện thoại ra quan sát đường đi của lão Phạm đó.

- Chẳng có gì mới_Nó trầm nghĩ. Bỗng một kẻ nào đó đến đứng trước mặt nó. Nó ngẩng đầu nhìn cái kẻ đó. Là Phạm Duy Khang
- Chào em, còn nhớ anh chứ?
- Nó vẫn không nói gì
- Vẫn như vậy nhỉ? Sao em lại về đây? Em đang ở Mỹ mà
- Tôi có quen anh à? Sao cứ lải nhải hoài thế?_Nó khó chịu cất tiếng
- Em quên anh rồi sao?_Tên đó ỉu xìu
- Lớn hơn tôi bao nhiêu tuổi mà cứ xưng anh gọi em vậy hả? người đứng_Nó khinh khỉnh nói. Nó ghét nhất là hạng người không quen mà cứ tỏ ra tự nhiên như vậy.
- Chúng ta đã gặp nhau 2 năm trước, ở Mỹ. Em có nhớ không?_Tên đó vẫn kiên trì
- Không. Giờ thì biến!_Âm hưởng lạnh lùng của nó vang lên. Khi nó nói chuyện nhẹ nhàng thì không nghe, đợi nó lạnh giọng thì mới nghe sao?
- Em thật là..._Tên đó lững thững bước ra ngoài
- Cậu đã từng gặp hần ta à?_Jen chồm lên hỏi nó_Cậu có quan tâm hần ta không? Tổ thấy hình như hần kết cậu rồi đấy
- Chẳng quan tâm_Nói rồi nó lại gục đầu xuống bàn ngủ
- Cậu hỏi thừa quá đấy Jen. Cậu không nhớ, Hyo coi con trai là thứ bỏ đi à_Ran từ bàn trên quay xuống nói với Jen
- Quên, quên. Mình dư hơi thật!_Jen tự đánh vào đầu mình rồi lại ngay ngắn ngồi vào chỗ
- Con trai là thứ bỏ đi sao? Có quá đáng quá không vậy?_Jill ngơ ngác nhìn Jen rồi lại ngược lên nhìn nó
- Chứ con trai các anh làm được việc gì?_Jen chống nạnh hỏi
- Chí ít bọn tôi có thể giúp duy trì nòi giống
- Ừ. Chỉ vậy thôi_Jen mĩa
- Jen à, Hyo đến từ đâu vậy?_Rika khều lưng Jen hỏi. Jen nhìn nhỏ lấp lửng. Nhỏ không biết có nên cho họ biết không? Có khi họ là người thân, bạn bè của nó cũng nên. Nhưng nhỏ không chắc. Nhớ họ là kẻ thù của nó thì sao? Tại sao nó lại rơi xuống biển? Là nó tự rơi hay có kẻ hại nó? Nhỏ chưa chắc chắn được điều gì? Vì sự an toàn của nó. Giờ nhỏ không thể nói điều gì cả.
- Hyo là chị tôi. Chúng tôi sống bên Mỹ với ông bà từ khi sinh ra. Đây là lần đầu tiên bọn tôi quay về .

- Sinh ra và lớn lên ở Mỹ sao?_Hắn trầm ngâm
- Lại nghĩ tôi là Bi gì đấy nữa à? Tôi nhắc lại lần nữa. Tôi không phải là kẻ mấy người muốn tìm đâu. Không cần phải cực khổ xâm nhập hệ thống để tìm thông tin về chúng tôi đâu._Nó quát lên. Bọn người này sao thích làm nó nổi giận vậy nhỉ?
- Cậu biết rồi sao?_Wan gãi đầu nhìn nó._Mạng lưới của cậu khó phá quá đấy
- Nó là chuyên gia máy tính mà. Nếu phá được thì đâu còn là Hyo _Ran tự hào nói.
- Tôi là vấn đề ấy người đem ra bàn luận à?_Nó vẫn gục mặt xuống bàn, giọng khó chịu. Cả bọn lập tức im phăng phắc. Chính họ cũng không biết tại sao lại ớn lạnh nó như thế dù nó chưa làm gì họ cả. Nửa tiếng sau, giờ học lại bắt đầu. Bây giờ là tiết Hóa của bà cô “ác ma”. Nó thắc mắc bà cô này như thế nào mà lại có biệt danh là ác ma. Phải chiêm ngưỡng dung nhan bà ta mới được. Bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó.
- Bill lên đây!_Nó gọi. Bill lon ton chạy lên chỗ nó
- Chuyện gì vậy chị? Chị nghĩ ra ý tưởng gì phải không?
- Vẫn như cũ._Nó nói rồi đưa cho Bill một con dao. Bill hiểu ý liền cười toe toét. Cái trò này ở Mỹ nó chơi hoài à. Bill lại lon ton chạy lên bàn giáo viên rồi hì hục làm cái gì đấy.
- OK rồi chị.
- Lại là cái trò đó sao?_Jen hờ hững nói_Cậu không còn trò gì mới hơn sao Hyo?
- Chào hỏi cô giáo trước đã, phải không Hyo?_Ran quay xuống nói.
- “Ác ma” gặp phải quỷ dữ rồi_Joe vừa sắn soi cái móng tay vừa nói. Nhỏ đang rất hứng thú chờ màn kịch hay mà đạo diễn không ai khác chính là nó. Bọn hắn không hiểu gì, hết đưa mắt nhìn bàn giáo viên lại đưa mắt nhìn nó.
- Cô giờ trò gì vậy?_Hắn trân trân nhìn nó nhưng đáp lại câu hỏi của hắn là cái làm lơ của nó. Hắn giận dữ quay phắt mặt đi chỗ khác không thèm nhìn nó nữa. Còn nó thì đang hưởng mát ra cửa chờ đón diễn viên của mình. 5’ sau bà ác ma bước vào. Bà ta tầm 35, 36 tuổi gì đó. Vẫn chưa có chồng. Vừa bước vào lớp bà ta đã liếc mắt đưa tình với hắn. Nghe học sinh đồn bà ta thích hắn từ lần đầu gặp luôn. Cái này có được xem là tình yêu sét quánh không ta? Hay gọi là hám trai thì đúng hơn. Nhìn phong cách ăn mặc của bà ta thì cũng biết bà ta lẳng lơ như thế nào. Chiếc váy bà ta mặc chắc không thể cắt ngắn hơn được nữa rồi. Ngắn không còn chỗ để ngắn luôn. Nhìn bà ta chán chê, nó lại quay sang nhìn hắn. Mũi cao, miệng nhỏ, mắt sâu, mày rậm, da trắng không chút tì vết. Cũng được. Trong từ điển của nó thì từ này là cao nhất rồi. Thấy nó cứ nhìn mình chằm chằm hắn liền quay qua nhìn nó
- Nhìn gì?
- Bọn con gái thích cậu ở điểm nào nhỉ?_Nghe câu hỏi của nó, hắn đơ ra vài giây rồi lấy lại tinh thần vênh mặt lên cao
- Vì tôi đẹp trai nên họ mới thích!
- Cậu mà đẹp trai thì trai đẹp chết hết. Đúng là bọn không có mắt. Ngay cả bà cô già trên bảng kia cũng vậy kìa, hám trai!_Đây có lẽ là câu dài nhất mà từ trước giờ nó nói với bọn hắn. Không may những lời nó nói đã lọt vào tai của bà ác ma, bà ta sùng cồ lên nhìn nó
- Này em kia, em bảo ai là bà cô già hả? Sao em vô phép với giáo viên vậy?
- Cô ơi, hạ hỏa đi. Cô nghe nhầm rồi đấy ạ. Cô hãy ngồi xuống nghỉ ngơi tí rồi dạy tiếp ạ_Bill cười cười với bà ta. Vì được trai đẹp khen nên bà ta không thèm để ý tới nó nữa. Theo lời Bill, bà ta ngồi xuống nghỉ ngơi mà không hề biết mình đã bị Bill lừa vào tròng một cách dễ dàng. Khi mông bà ta vừa tiếp mặt ghế thì “Rắc Rầm” Chiếc ghế gãy và bà ta té lăn ra đất. Cả lớp ôm bụng cười ngặt nghẽo
- Ai là đầu trò hả?_bà ta nhảy dựng lên

Cả lớp ai cũng cảm thương nhìn nó. Tất cả thầy cô ai cũng sợ cái lớp này riêng chỉ có mình bà ta lớp này phải kiên nhẫn thôi. Vì bà ta là em ruột của hiệu trưởng trường mà. Nếu không muốn bị đuổi học, tốt nhất là kính trọng bà ta một tí

- Là tôi!_Nó nhàn nhạt trả lời

- Em...em...

- Tôi không phải là em cô. Đừng tự ý nhận họ hàng như thế!_Nó làm bà ta quê một cục. Cả lớp lại ôm bụng cười.

- Em học đâu ra cái thói ăn nói với giáo viên đó vậy hả?_Bà ta chỉ tay vào mặt nó mà quát lên. Mặc kệ bà ta như con bò điên đang hét rống, nó lúi lắt ra và xử lí công việc. Bị nó bơ đẹp, bà ta đập bàn rồi đứng đờng đi về phía nó. Dứt phăng cái laptop của nó, bà ta sừng sộ

- Em là đồ mất dạy. Em lên phòng hiệu trưởng ngay cho tôi_Bà ta cứ quát như thế mà không hề nhận ra mặt nó đang tối sầm lại. Jen, Ran, Bill và Joe đang thông thả thì bật dậy.

- Bỏ laptop xuống rồi đi làm việc của bà đi_Jen lạnh giọng nói. Nhỏ không muốn ngày đầu mà có chuyện xảy ra đâu.

- Em...em nói gì? Dám lớn tiếng với tôi sao?

“Rầm” Cái bàn của nó ngồi đã gãy đôi. Cả lớp hoảng sợ nhìn nó. Chính hắn cũng phải giật mình nói chi ai. Nó đứng lên rồi trừng mắt nhìn bà ta. Giật lại cái laptop của mình, nó gằng từng chữ

- Nếu không muốn hôm nay ảnh bà có mặt trên bàn thờ thì hãy biết điều với cái lớp này một tí đi. Biến mất khỏi mắt tôi luôn thì càng tốt_Bà ta run như cây sậy nhìn nó. Cả lớp ai cũng hoảng sợ. Nó vừa tuyên bố sẽ giết bà ta sao?

- Biến trong 3s_Nó lạnh lùng ngồi xuống. Thật chẳng biết điều. Sao trên đời này vẫn còn nhiều người ham chết sợ sống vậy nhỉ? Bà giáo run cầm cập, lập tức phóng lên bàn lấy túi xách rồi ba chân bốn cẳng chạy khỏi lớp. Nó liếc nhìn theo bà ta rồi hừ nhẹ. Cả lớp lại ai làm việc nấy, không ai dám hó hé gì đến nó nữa nếu không muốn đi đàm đạo với diêm vương sớm.

10. Chương 10: Trốn Học

Vài phút sau, một vị thầy giáo khác vào dạy thay. Bàn mới của nó cũng được chuyển vào. Tiết học lại bắt đầu. Ai cũng tập trung học, riêng các phần tử ở cuối lớp thì đang xúm vào nói chuyện. Còn nó thì lấy ra một cái khăn rồi bắt đầu lau chùi cái Laptop của mình. Nó ghét nhất ai động vào đồ của nó một cách tự tiện. Nó lau rất kĩ, không thể nào sạch hơn được nữa. Thấy thế hắn hỏi

- Bẩn đến thế sao?

Lần nữa, nó lơ hắn. Hắn thật chẳng hiểu nổi nó. Sao cứ làm lơ hắn vậy chứ? Nó đã lơ hắn thì thôi, hắn cũng nên coi nó là không khí thì hơn. Nhưng sao hắn không làm được, cứ chốc chốc lại quay qua nhìn nó.

- Cô ấy giống Bi quá! (Cùng một người sao không giống được)_Hắn thầm nghĩ. Hai người bọn hắn thì vậy còn đám người dưới kia vẫn đang nói chuyện rôm rả. Chủ đề cũng chỉ vây quanh nó thôi

- Hyo đáng sợ quá!_Sin rụt rè nói. Nhỏ không ngờ nó tức giận lại đáng sợ như vậy

- Nó không đáng sợ đâu! Đừng động vào 3 điều cấm kị của nó thì OK_Ran tươi cười nói. Lần đầu nhỏ gặp nó cũng mém chết vì dám động vào con Iphone của nó. Nhưng sau khi quen thân nó thì nó cho động vào thoải à. Nó chỉ ghét người lạ động vào đồ của nó khi chưa được sự cho phép của nó thôi

- 3 điều cấm kị của Hyo là gì vậy?_Bun chống cằm hỏi. Anh rất thích thú với mấy việc về nó lắm.

- Nói đi để bọn tôi né chứ không chết lúc nào không hay bây giờ?_Jun chêm vào

- Thứ nhất không được động vào người nó. Thứ 2, không được động vào đồ đạc của nó nếu chưa được sự cho phép của nó. Thứ 3, không được động đến những người xung quanh nó. _Zan từ tốn nói_Nói vậy thôi chứ quen thân rồi thì không sao cả. Như tôi nè, lần đầu gặp Hyo, tôi xém chết vì cả gan động vào điện thoại của nó đấy nhưng bây giờ tôi có vứt đồ của nó vào nhà rác cũng chẳng bị gì
- Con nhỏ này hay nhỏ?_Hắn nói mà mắt cứ dán chặt vào nó
- Ôi, chán quá_Jen ngáp ngáp dài rồi khều lưng nó. Nó quay xuống nhìn Jen. Trên mặt nhỏ bây giờ in rõ một chữ chán to tướng. Cũng không trách Jen được, chính nó cũng cảm thấy chán nói chi ai. Nó nhẹ nhàng bỏ laptop vào cặp rồi quay xuống nhìn Jen buông đúng một chữ “Cúp”. Bill, Joe, Jen và Ran nghe nó nói thì nhảy cẫng lên và ngay lập tức bốn nàng được nhận ánh mắt yêu thương của ông thầy.
- Cho bọn tôi tham gia với được không?_Jill khều tay Jen
- Ủ. Nhưng làm sao mới ra ngoài được đây? Ông thầy đang đứng chình ình trên kia mà._Jen xoa xoa cằm bắt đầu tìm cách. Jill nghe nhỏ nói thì mang ba lô lên vai rồi ngang nhiên bước ra khỏi lớp. Rồi bọn hắn cũng bỏ đi. Ông thầy chẳng dám làm gì bọn hắn cả vì thế lực của bọn hắn quá lớn mà. Nếu muốn mất việc thì cứ lên tiếng. Trong vòng 1’ sẽ nhận được thông báo thôi. Jen và Ran thì tròn mắt nhìn bọn hắn. Lộng quyền quá đáng. Với bọn nó thì dư sức để làm việc đó nhưng bọn nó không muốn lộ thân phận sớm. Bọn hắn đứng ngoài cửa nhìn bọn nó thách thức. Nhìn bản mặt đang tự đắc của Jill, Jen chỉ muốn ột đấm cho bỏ tức mà thôi.
- Hyo, làm gì bây giờ? Mình không thể cúp ngang nhiên như bọn họ được._Jen nhú mày nhìn nó
- Không cần phải thế! Vọt xuống cho lẹ_Nói rồi nó đứng phắt dậy rồi phóng người ra ngoài cửa sổ mà ông thầy không hề hay biết, vẫn say sưa viết bài trên bảng. Cả lớp thì hả hê mà nhìn nó. Răng thiếu điều rớt xuống đất thôi. Bọn hắn cũng không khác gì
- Đây...đây là tầng 2 đấy!_Sam lấp bắp
- Hyo như đang diễn xiếc ấy_Ren góp lời. Ở ngoài thì thể còn ở trong lớp, Jen và Ran cùng vỗ tay cái bốp
- Thế mà không biết. Nhà xe ở dưới
- 2 em làm ồn gì đó hả?_Ông thầy quay xuống trừng mắt nhìn hai nhỏ. Ông ta vẫn không nhận ra sự vắng mặt của nó. Jen liền cười trừ với thầy.
- Bọn em đang thảo luận về tính chất của H₂SO₄ ạ, hìhì
- Có thảo luận thì cũng nói nhỏ thôi_Ông thầy nói rồi quay lên. Jen thở phào nhẹ nhõm. Nhỏ đeo balô lên rồi quay xuống nhìn Bill và Joe, gật đầu một cái rồi nhỏ lại gật đầu với Ran. 4 người cùng một lúc phi thân ra ngoài cửa sổ trước con mắt ngỡ ngàng của cả lớp và của bọn hắn.
- Em thú vị lắm Hyo à!_Tên Khang cười thầm_Em sẽ là của anh. Ông trời đã ấn định rồi (Dạ cái này thì không có đâu anh ạ. Anh đừng có mơ) Dưới đất, nó đang đứng chờ. Khi 4 người vừa đáp đất thì nó tiến lại
- Lâu quá đấy!
- Do ông thầy thôi!
- Được rồi. Ra gara nào_Ran hồ hởi móc tay nó lôi đi. Ngồi trên xe Jen hỏi
- Giờ ta đi đâu đây?
- Tớ không biết, tớ mới tính đến chuyện cúp thôi. Các cậu quyết định đi_Nó hờ hững nói
- Đi đâu nhĩ?
- Hay đến nhà bà tớ đi. Bà rất muốn gặp hai cậu đấy!_Ran vui vẻ cất tiếng
- Đúng đấy. Bà sẽ rất vui cho xem._Bill cũng góp lời
- Được, vậy đến nhà bà thôi!_Jen quyết định, vừa định rồ xe đi thì bị nó chặn lại
- Định đến đó quây à? Đi mua ít đồ biếu ông bà chứ!

- Không cần đâu. Đến chơi được rồi, quà cáp gì. Ông bà không thích đâu_Ran nhúm mày, bọn nó quá khách sáo rồi
- Đó là lễ nghĩa. À, hay là chúng ta mở tiệc luôn đi._Jen nói
- Tiệc hả? Được đấy chị._Joe reo lên_Chúng ta sẽ mở tiệc kỉ niệm lần đầu tiên ba chị về
- Được thôi._Nó cười, một nụ cười hiểm thấy. (tg tưởng nó không biết cười luôn chứ) Nụ cười đó của nó vô tình lọt vào mắt ai kia làm tim kẻ đó một hồi rung động
- Mọi người định đi đâu thế?_Rin bay tới bám víu lấy nó. Nó hơi khó chịu nhúm mày. Lại là cái bọn người này
- Bọn tôi định mở tiệc. Các người có muốn tham gia không?_Ran cười mở.
- Rất vinh dự.
- Giờ thì chúng ta đi thôi._Jun và Ren hí hửng vào lấy xe.
- Chị à, em đi với chị được chứ?_Rin e dè hỏi nó. Dù ngày xưa có thân với nó tới đâu thì nhỏ cũng không thể xua đuổi cái sợ hãi nó của bây giờ trong lòng mình. Nhỏ cứ nhắc bản thân đó có thể là chị Bi để nhỏ không phải sợ nó nữa. Nhưng nhỏ làm không được. Nhỏ muốn cái cảm giác đó biến mất. Muốn vậy thì nhỏ phải gần gũi nó nhiều hơn, thân thiết với nó hơn. Nó nhìn khuôn mặt đang hiện lên hai chữ sợ hãi của Rin mà phải động lòng (như mình giới thiệu, nó không phải là một kẻ lạnh lùng. Nó cũng quan tâm đến người khác lắm). Nó cũng hơi hơi mền nhỏ vì lần đầu tiên gặp mặt, nhỏ đã nhìn nó khóc nức nở mà. Mọi người ai cũng lo sợ nó sẽ không đồng ý rồi Rin sẽ buồn. Rin là một cô gái yếu đuối và rất dễ khóc. Bằng chứng là đến cái ngày mà Bi ra đi, nhỏ lại nhốt mình trong phòng mà khóc nức nở. Họ không muốn cô nhóc buồn thêm nữa. Với họ Rin cứ như là một báu vật vậy. Nó nhìn Rin hồi lâu rồi cũng mấp máy môi
- Em muốn đi mô-tô?_Mọi người ai cũng bất ngờ. Nó mà cũng quan tâm đến người khác sao? Rin được một hồi ngạc nhiên. Nhỏ tưởng nó lơ nhỏ, phóng xe đi mất rồi. Ai ngờ nó lại hỏi như vậy
- Không phải em muốn đi mô-tô mà là em muốn đi với chị_Rin rụt rè, cúi gằm mặt nói
- Tại sao?
- Em muốn thân thiết với chị hơn thôi!_Nó lại nhìn Rin chằm chằm. Có người muốn thân thiết với nó sao?
- Em lên đi. Không cần phải sợ chị đến vậy đâu. Chúng ta phải ngẩng cao đầu mà sống chứ. Sao cứ phải cúi gằm mặt xuống đất như thế?
- Dạ?_Rin bất ngờ. Cái này có được gọi là quan tâm không nhỉ?
- Không muốn đi à?
- Dạ không!_Rin nhảy cẫng lên rồi leo lên xe nó. Nó không quá đáng sợ như nhỏ nghĩ
- Ôi cậu ấy được đi với chị Hyo kìa. Chị ấy có bao giờ cho tớ đi chung đâu!_Bill làm bộ mặt nũng nịu. Nó liền quay phắt sang nhìn Bill
- Cho em đi chung để ngày mai chị nhập viện à?
- Sao lại nhập viện ạ?_Bill tròn mắt nhìn nó không hiểu
- Chị không bị con nhỏ ngồi sau em quánh ghen thì cũng bị fan cuồng của em đập chết thôi!
- Á, chị quá đáng!_Bill và Joe đồng thanh hét lên. Cả bọn cười cười. Jen thì nhìn nó, trong lòng thầm vui mừng vì nó đã cởi mở hơn với mọi người xung quanh rồi. Bọn hắn leo lên xe rồi nhìn bọn nó
- Chúng ta xuất phát được chưa Hyo?_Bun hỏi
- Được. Mà em tên gì?_Nó hỏi Rin
- Em là Trịnh Gia Hân, cứ gọi em là Rin ạ

- Rin? Ừm. Em đội mũ vào đi_Nó đưa cho Rin mũ bảo hiểm của mình. Rin nhận lấy mũ bảo hiểm từ nó rồi đội vào. Nó rồ ga lên chuẩn bị phóng đi thì
- Em là lần đầu tiên đi mô tô à?
- Dạ không
- Vậy em muốn chết hay sao mà không ôm vào?
- Em nghe bảo chị ghét người khác động vào mình mà. Đó là một trong 3 điều cấm kị của chị mà_Rin phân trần
- Em là trường hợp hi hữu. Ôm vào đi nếu không muốn mặt hôn đường
- Vâng ạ._Rin tươi cười rồi vòng tay ôm lấy nó. Cô bé thật đáng yêu làm sao?
- Chị, đua không?_Bill chạy xe đến ngang hàng với nó
- Được thôi!_Nó nhếch môi. Nó cũng muốn xem trình độ của Bill tới đâu rồi_ Đường cao tốc nhé!
- Đường cao tốc sao? Chị có biết đường không?_Joe ngồi sau Bill hỏi nó. Nó mới về thì làm gì biết đường cơ chứ?
- Chị có bản đồ sống mà_Nó nháy mắt tinh nghịch. Với mấy đứa em dễ thương này thì nó dẫu dằng lắm.
- Bọn tớ tham gia nữa._Jen chạy xe lên ngang bằng nó
- Nếu biết có màn đua xe này thì mình đã đi xe mô tô rồi_Vicky tiếc nuối
- Mấy người làm trọng tài đi._Ran nói
- OK

Vậy là sắp sửa có màn đua xe rồi. Chắc hấp dẫn lắm đây! Hẳn rất háo hức muốn xem tài nghệ của nó ra sao. Nhìn mặt nó bây giờ tự tin lắm!

11. Chương 11: Em Mến Chị. Chị Không Hề Đáng Sợ

Chị không hề đáng sợ Sau tiếng hét “Bắt đầu” của Vicky, 3 chiếc mô tô bắt đầu phóng đi. Jen và Bill thì biến mất dạng chỉ còn nó là vẫn bình thản đi với tốc độ mà nó thường đi thôi, 100km/h. Rin khó hiểu hỏi nó

- Bọn họ biến mất rồi chị? Chẳng lẽ chúng ta chịu thua
- Họ không biến mất đâu, chỉ là lẫn trong dòng người qua lại thôi. Khi ra đến đường cao tốc sẽ thấy họ thôi._Và đúng như lời nó nói, vừa chạy vào đường cao tốc, bọn nó đã trông thấy xe của Jen và Bill chạy trước. Họ cách bọn nó một đoạn khá xa đấy. Bọn nó có bắt kịp không? 2 chiếc xe con chạy sau xe nó. Chiếc Lamboghini chạy lên song song với nó
- Nè, sao vậy? Mới đó mà cô chịu thua rồi à?_Hắn khích nó. Nó nhìn hắn bằng nửa con mắt. Thua sao? Trong từ điển của nó không có từ này. Nó chẳng thèm trả lời hắn mà nói với Rin
- Rin, em bám chắc vào!_Rin dù không biết nó muốn làm gì nhưng nhỏ cũng làm theo lời nó. Nó đột ngột tăng tốc làm hắn hơi bất ngờ. Tốc độ nó chạy là bao nhiêu vậy? Bọn hắn không đoán được, chỉ thấy chiếc xe nó lao vun vút trên đường mà thôi. Chỉ một lúc sau, nó đã đuổi kịp 2 người kia và còn vượt mặt họ nữa. Giờ mới thực sự là đua nè. Nó cứ chạy như thế, chẳng thèm để ý gì bọn người bị bỏ lại phía sau. 15’ sau, nó và Rin đã có mặt ở Plaza, nó chạy xe vào gara rồi chăm chú nhìn Rin
- Em sợ không?
- Không ạ! Hôm sau chị cho em đi cùng nữa nhé!

- Em không sợ chị nữa sao?_Nó hỏi. Lúc trước, nó nhận thấy rõ sự sợ hãi của cô bé còn bây giờ thì không thấy đâu nữa
- Không ạ. Em mến chị. Chị không hề đáng sợ_Rin cười toe toét. Nhỏ là vậy đấy, rất thẳng thắn, có gì nói vậy. Nó nhìn cái vẻ đáng yêu của Rin thì phải phì cười. Nó cười rất đẹp nhưng ít cười lắm. Có vẻ nó đã buồn rất nhiều vì việc mất trí nhớ. Cũng đúng thôi, chính mình là ai mà cũng không biết thì sao lại không buồn, không đau khổ được chứ?
- Chúng ta vào thôi chị_Rin câu tay nó vào trong. Một khi đã thân thiết với nó rồi thì việc chạm vào nó là chuyện bình thường. Nó bây giờ đã coi Rin như cô em bé bỏng của mình rồi.
- Chúng ta đi kiếm cái gì đó ăn, đợi bọn người kia đến rồi đi mua đồ sau_Nó nói.
- Vâng ạ_Thế là nó và Rin kéo nhau vào nhà hàng ăn uống. Món nó ăn vẫn là hamburger và sữa đá. Đây là món ăn ưa thích của nó từ lúc nhỏ giờ rồi. Nó cũng chả biết tại sao nó lại thích ăn cái món này nữa.
- Chị à!_Đang ăn Rin bỗng dừng gọi nó
- Hửm?_Nó ngược mắt nhìn Rin
- Chị thật sự rất giống chị Bi. Đến cả món ăn cũng giống. Chị Bi cũng rất thích ăn Hamburger và uống sữa đá_Rin buồn thiu nói
- Chị không phải là Bi. Dù giống đến mấy thì chị cũng không phải_Nó nhú mày. Lại là cái người tên Bi ấy. Nhận ra sự bức bối của nó, Rin liền trầm mặc xin lỗi
- Em xin lỗi, em làm cho không khí chùng xuống rồi
- Được rồi. Em lo ăn đi_Nó tiếp tục ăn nhưng trong lòng rất buồn bức vì bọn hắn cứ coi nó là Bi gì đó.
- Hai người ăn ngon lành quá nhỉ?_Cái giọng lạnh lạnh của Sin vang lên
- Giờ mới đến à? Lâu quá đấy_Nó khinh khỉnh nói
- Chị chạy xe khiếp quá!_Bill méo máo nhìn nó_Trình độ của chị lên rồi nhỉ?
- Bái phục, bái phục_Yul và Vicky đồng thanh
- Mọi người ngồi xuống đi_Rin cười thật tươi_Đi với chị Hyo phải gọi là rất tuyệt
- Cậu thì sướng rồi. Còn là trường hợp hi hữu nữa_Laysi bĩu môi. Đang ganh tị đây mà
- Kiếp trước tớ là anh hùng cứu nước mà_Rin vỗ ngực_Thôi, mọi người ăn uống gì thì gọi đi. Em và chị Hyo đi mua sắm đây
- Đi cùng đi. Mọi người cũng không ăn gì đâu_Bun tươi cười nói. Có cơ hội thân với nó thì phải bắt lấy chứ!
- Vậy thì đi. Jen, Ran 2 người đi mua thức ăn và quà cáp đi. Tớ đi mua ít đồ dùng_Nó quay sang Jen và Ran nói
- OK. Đi nào Ran
- Để tôi đi với các cô_Jill và Wan đồng thanh. Cái này là gì đây? Sao hai người này hơn hờ vậy cà? Nó dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn bọn họ rồi khẽ cười. Nó dám khẳng định hai người này bị tiếng sét ái tình đánh trúng rồi nè.
- Chị à, chúng ta đi thôi!_Rin, Joe và có thêm Ryna và Laysi nữa cùng kéo nó đi. Nó chẳng nói gì mặc cho 4 cô bé đó muốn đưa đi đâu thì đi. Những người còn lại cũng cất bước đi theo bọn nó. Trước giờ nó cứ nghĩ đi mua sắm với Jen và Ran là khổ nhất không còn gì bằng. Nhưng đến giờ nó mới biết, đi mua sắm với bốn cô bé đó còn khổ hơn nữa kìa. Cái đầu của nó gật đến nỗi sắp rớt khỏi cổ rồi. 4 nhỏ cứ
- Cái này đẹp không chị?
- Cái này thế nào? Đẹp không ạ?

- Em mua cái này nhé!

Nó nghe mà nhức cả đầu

Đến cửa hàng lưu niệm, nó dạo dọc dạo ngang để tìm một cái ống nhòm. Nó đang muốn thực hiện một phi vụ xem trộm mà. Nó đã ngắm thử biết bao nhiêu cái nhưng không hài lòng được cái nào. Chắc nó phải tự chế ình một cái ống nhòm thôi. Nó lững thững bước ra ngoài. Vừa bước ra khỏi cửa thì nó lại bị Rin lôi đi. Rin dẫn nó đến một quầy quần áo kiểu tây. Bọn hấn vẫn bước theo sau nó

- Chị à, tìm giúp em một bộ váy đi ạ!_Rin lay tay nó làm nũng. Bây giờ thì nhỏ rất tự nhiên với nó rồi. Nó cười rồi bắt đầu dạo dọc dạo ngang (Sao hôm nay chị Hyo cười hoài vậy nhỉ?). Cuối cùng nó dừng lại ở một cái váy màu trắng, vải voan. Bên hông váy còn có một cái nơ viền ren nữa. Nhìn cực kì dễ thương. Nó lại đi tiếp. Ở cuối quầy quần áo có một quầy trang sức. Nó lại dạo vào đó để tìm cho Rin một bộ trang sức hợp với bộ váy đó. Nó thì cứ lựa chọn như thế còn bọn hấn thì cứ nhìn nó mãi không thôi

- Hyo không quá đáng sợ phải không?_Jin cười. Cái anh lạnh lùng này cũng biết cười nè

- Tớ ghét con nhỏ đó. Cô ta cứ lơ tớ hoài_Hấn bực giọng cất tiếng. Trong nhóm này có lẽ hấn là người nó lơ nhiều nhất. Cũng chả biết tại sao nữa.

- Vậy phải coi lại mình đi anh bạn ạ!_Jun vỗ vai hấn.

Quay lại với nó và Rin nhé! Sau một hồi lựa chọn, cuối cùng nó cũng quay lại với một vòng cổ màu trắng, có thể thắt thành hình cái nơ (Cái này tg cũng không biết tả làm sao)

- Đầy đủ rồi nhé!

- Woa, cảm ơn chị_Rin reo lên rồi đem tất cả lại chỗ của nhân viên

- Thanh toán tiền tất cả/cái váy cho tôi_Rin lên tiếng cùng với một con nhỏ khác nữa.

- Cái váy này là của tôi_Cô ta giật phăng cái váy trên tay Rin (vô duyên)

- Ô, bà cô này hay nhỏ?_Rin trừng mắt nhìn ả

- Gì? Bà cô? “Chát” Con nhỏ đó vung tay tát Rin. Bọn hấn thấy có kẻ đánh Rin thì chạy tới.

- Chuyện gì vậy hả?_Sin xấn tới quát rồi quay sang hỏi Rin_Em không sao chứ?

- Xin lỗi con bé mau_Chất giọng lạnh lùng của nó vang lên. Nó đã coi Rin là em. Động vào Rin có nghĩa là phạm vào 3 điều tối kị của nó. Khi nó còn nói nhẹ nhàng thì lo mà nghe đi. Nhưng cô ả đó vẫn vênh mặt lên mà chửi nó

- Mà y là cái thá gì mà bắt tao xin lỗi nó hả?

Thật là bức ép sức chịu đựng của con người mà “Chát chát chát” Nó vung tay tát ả 3 cái liên tiếp.

- Không xin lỗi thì nhận lại đi. Ăn một trả 3._Nó nói ả rồi nhìn vào lòng bàn tay mình. Bàn tay nó trắng giờ càng trắng hơn. Nguyên nhân là cả một tấn phấn trên mặt ả đã dính vào tay nó. Nó phải tay cho trôi bớt phấn rồi trừng mắt nhìn ả.

- Mà y..._Con nhỏ đó tức giận vung tay định tát lại nó nhưng bàn tay chưa kịp động vào mặt nó thì đã bị nó chụp lấy rồi bẻ ngược ra sau “rắc” Một âm thanh rợn tóc gáy vang lên. Con nhỏ đó kì này phải vào viện bó bột rồi

- Đó là hậu quả của việc dám động vào tôi và em tôi._Nói rồi nó bỏ đi. Bọn hấn thì vẫn ngơ ngác nhìn nó. Nó vừa bảo Rin là em của nó sao? Bất ngờ, quá bất ngờ. Rin thì cảm động đến nỗi nơi nước mắt.

- Chị ơi, chị là nhất. Chị chờ em với_Bill, Joe và Rin lon ton chạy theo nó. Bọn hấn sau một hồi bàng hoàng cũng cất bước đi. Bây giờ chỉ còn lại con nhỏ kia đang nằm ôm tay dưới đất, cầm thù nhìn nó và mấy người nhân viên đang hoảng sợ vì chuyện vừa xảy ra thôi. Sau chuyện đó, nó chẳng còn tâm trạng đi mua sắm nữa. Nó gọi cho Jen, chờ Jen và 3 người kia ra rồi phóng xe đến nhà bà Ran để mở tiệc

12. Chương 12: Cô Ấy Là Bi, Là Bi Của Mình

Sau một lúc bon bon trên đường, bọn nó đã có mặt ở trước cổng một căn biệt thự lớn màu trắng-là nhà bà của Ran. Nhìn căn biệt thự rất sang trọng. Cũng chẳng có gì ngạc nhiên cả. Xung quanh đây toàn là những căn nhà như vậy mà. Nơi đây chỉ dành cho nhà tài phiệt ở thôi. Nó đưa mắt nhìn xung quanh rồi dừng lại ở một căn biệt thự màu trắng khác gần đó. Nó thấy ngôi nhà đó sao quen lắm! Nhưng đây là lần đầu tiên nó đến đây mà. Không chỉ một căn biệt thự đó thôi đâu. Cái căn biệt thự đối diện với căn biệt thự màu trắng đó cũng quen lắm! Nó thật không hiểu nổi. Nó đã từng thấy nơi này rồi sao?

- Cậu sao vậy Hyo? Sao cứ nhìn chăm chăm vào nhà họ thế?_Jen khó hiểu nhìn nó

- Đúng rồi. Nhà tớ có gì sao? Sao cậu nhìn chăm chăm thế?_Bun hỏi. Bọn nó liền đưa mắt nhìn anh. Anh vừa bảo căn nhà đó là gì chứ? Nhà anh sao?

- Cậu... vừa bảo đó là nhà cậu?_Ran chỉ tay về phía căn nhà màu trắng, cổ thốt nên lời. Bất ngờ, quá bất ngờ

- Ủ. Đó là nhà tớ, còn căn đối diện là nhà Rey. Đi vài bước nữa là tới nhà của mấy đứa còn lại. Tớ không ngờ nhà bà cậu lại ở đây đây Ran_Bun vui vẻ nói

- Thật là không thể tưởng tượng nổi_Joe tròn mắt, vẻ mặt không giấu nổi sự ngạc nhiên

- Được. Vào thôi Ran_Nói rồi nó kéo tay Ran đi. Cảm nghĩ nó chỉ có thể

- Được thôi sao? Nhà mình vậy mà không đẹp à?_Hán trầm nghĩ._Chắc mắt con nhỏ này có vấn đề rồi! Không đôi co với người bị bệnh.

- Mọi người vào đi_Bill hớn hờ nói rồi chạy tọt vào. Miệng không ngừng oang oang lên._Ông bà ơi, cháu đến rồi nè

- Oh Bill, cháu ta đến rồi sao?_Người bà tươi cười chào đón bọn nó_Cháu dẫn bạn đến chơi à?

- Vâng ạ

Nó trông thấy bà thì lễ phép chào

- Cháu chào ông bà ạ! Cháu là Hyo, là bạn của Ran ạ!

- Là Hyo đây sao? Bé Ran nó thường nhắc cháu với bà lắm. Nhìn cháu thật xinh đẹp làm sao!_Bà Ran nắm lấy tay nó nói

- Bà quá khen rồi ạ!

Rồi cả bọn lần lượt chào rồi giới thiệu với ông bà. Cũng chả biết ông bà nhớ mặt của bao nhiêu đứa nữa. Hai người đều đã vào độ tuổi gọi là “Lão” rồi mà. Sau một hồi nói chuyện tầm phào, cả bọn đứng lên rồi đi chuẩn bị cho buổi tiệc. Boy thì bày bàn, dọn ghế. Girl thì vùi đầu vào bếp mà nấu nướng. Sau một hồi hì hục, cuối cùng mọi thứ cũng xong. Bữa tiệc được bắt đầu.

- Ran à, ăn cái này đi_Wan gấp một miếng thịt bỏ cho Ran. Ran hơi ngạc nhiên nhìn Wan rồi cũng cho qua. Mặc, ăn cho no cái bụng trước đã, còn chuyện khác nhỏ không quan tâm. Mọi người vui vẻ ăn uống và đùa giỡn. Khoảng cách giữa bọn họ như được kéo gần lại. Riêng chỉ có nó là vẫn im lặng. Nó là một người thích im lặng hơn là ồn ào, thích giữ lấy một mình hơn là chia sẻ nhưng nó không bao giờ giữ cái tốt ỉnh mà giữ toàn những cái có hại, gây tổn thương cho chính bản thân nó mà thôi. Không khí đang vui vẻ như thế thì

- Tôi có một chuyện rất tò mò. Không biết có nên hỏi không?_Jen e dè

- Chuyện gì thế?_Jill hỏi

- Bi là ai thế?_Mặt ai cũng tối sầm lại, chỉ có bọn nó là vẫn bình thản thôi. Hán đặt đĩa thức ăn xuống rồi bỏ đi. Chẳng ai biết hán đi đâu. Chắc hán về nhà, nhà hán gần mà

- Tôi đã hỏi điều không nên hỏi rồi phải không? Tôi xin lỗi_Mặt Jen ỉu xiu. Nhìn cái vẻ mặt như mèo con gặp nước của Jen, Jill chạnh lòng liền trả lời thành thật
- Bi...là em của Bun, bạn thân của bọn tớ. Cậu ấy đã bị mất tích cách đây 7 năm rồi!
- Mất tích sao? Tại sao lại mất tích chứ?_Jen lại tiếp tục hỏi. Nhỏ cũng không muốn hỏi chuyện bọn họ như thế này đâu. Cứ giống như tra khảo ý nhưng nhỏ phải tìm hiểu vì đây là chuyện có thể có liên quan đến nó-người mà nhỏ coi như chị em
- Bị rơi xuống biển._Sam nói rồi ôm mặt khóc.
- Rơi xuống biển? Là rơi xuống biển sao?_Jen sững sờ. Nói như vậy thì nó chính là Bi rồi. Chỉ cần xác thực một chuyện nữa thôi.
- Sao tự nhiên chị lại nhắc đến người đó?_Bill nhú mày nhìn Jen. Không khí đang vui lại bị Jen phá hỏng rồi
- Chị xin lỗi. Chị là chị tò mò về người tên Bi mà mọi người vẫn nhầm với Hyo thôi_Jen cụp mắt tỏ vẻ hối lỗi.
- Không sao đâu! Mọi người tiếp tục chương trình đi nào_Ren lấy lại bộ mặt vui vẻ ban nãy nói. Anh chỉ làm ra vẻ thế thôi chứ trong lòng cũng đang buồn da diết, cái cảm giác thương nhớ cô em họ lại trào dâng. 7 năm là quá dài để tìm kiếm một người, một người không biết chính xác là còn sống hay đã chết. Anh không dám hi vọng cô em gái của anh còn sống.
- Tôi vào trong lấy đồ tráng miệng. Mọi người đợi tí nhé!_Jen tươi cười với mọi người rồi nhỏ quay sang nó_Hyo, giúp tớ một tay nhé!
- Ừm_Nó gật đầu rồi theo Jen vào trong nhưng rồi bọn nó lại vòng ra sau vườn
- Có gì muốn nói thì nói đi.
- Cậu...là Bi, em của Bun._Jen ngập ngừng nói với nó. Nó vẫn im lặng không nói gì. Nó cũng nghe mọi chuyện mà.
- Thời gian cũng trùng khớp với thời gian tớ cứu cậu. Bây giờ chỉ cần xác thực xem nơi Bi rơi xuống có phải là vùng biển gần đảo Jeju nữa không sẽ rõ thôi! Cậu chắc chắn là Bi rồi. Cậu đã tìm được gia đình rồi, Hyo à_Jen vui vẻ lay tay nó. Nhỏ cứ nghĩ nó sẽ nhảy cẫng lên khi nghe tin này nhưng không nó vẫn vậy, vẫn không chút biểu cảm nào. Một lúc sau, nó mới đưa đôi mắt lạnh đạm sang nhìn Jen
- Tớ là Hyo, không phải Bi. Tớ chỉ có một gia đình duy nhất là gia đình bây giờ thôi
- Hyo, cậu đừng như vậy mà. Ba mẹ ruột của cậu chắc đang rầu vì cậu lắm. Cậu hãy về gặp họ đi
- Tớ không quan tâm. Khi nào tớ nhớ ra mọi chuyện, tớ sẽ chấp nhận bọn họ. Cậu từ nay đừng nhắc gì về chuyện này nữa. Tớ nhắc lại tớ là Hyo. Nếu cậu nói chuyện tớ mất trí hay tớ là Bi cho bất cứ ai thì sẽ không bao giờ được gặp lại tớ nữa đâu._Nói rồi nó lạnh lùng bước vào trong. Jen hướng ánh mắt đau khổ xen chút khó hiểu theo bóng nó hồi lâu rồi cũng bỏ đi. Khi bóng dáng Jen vừa khuất hàng cây thì một người bước ra. Trong mắt người đó ánh lên vài tia vui mừng. Nước mắt bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt trắng không tì vết ấy
- Cô ấy là Bi, là Bi của mình. Bi đã trở về rồi
- Trái cây đây_Jen hai tay bưng hai đĩa trái cây từ trong đi ra. Đi sau là nó.
- Tưởng hai cậu chết luôn trong đó rồi chứ!_Sam mĩa bợn nó.
- 2 Chị lén bọn em ăn hết bao nhiêu trái cây rồi hả?_Joe chống nạnh nhìn bọn nó. Nó chẳng nói gì, tiến lại bàn ăn rồi thu gom mọi thứ. Nó đem tất cả chén đĩa vào trong và bắt tay vào chùi rửa. Nhìn động tác thành thạo của nó thì ai cũng phải trợn tròn mắt. Nó đang rửa chén, còn rửa một cách điêu luyện nữa chứ! Vậy mà trước giờ họ vẫn tưởng nó là tiểu thư đài cát, không biết gì đến mấy việc này. Lại thêm một điều bất ngờ. Còn bao nhiêu điều bất ngờ nữa đây. Nó là một người bí ẩn. Mọi người cứ chăm chú nhìn nó mà

không hề nhận ra sự xuất hiện của hắn. Hắn đang lảng lạng ngắm nhìn nó, nhìn hình ảnh mà hắn đã tìm kiếm suốt 7 năm qua!

Sau 10' hì hục, mọi thứ cũng đã xong. Nó tiến về phía ông bà Ran rồi lễ phép cúi đầu

- Giờ cháu phải về đây ạ. Cháu xin lỗi vì đã làm phiền ông bà ạ

- Sau này đến chơi nữa nha, Hyo! Chỉ có hai ông bà già cũng chán lắm!_Ông Ran cười hiền bảo nó. Nó liền vâng dạ rồi ra gara mặc cho bọn người kia có ú ớ gì

- Hyo, chúng ta về thật sao? Còn sớm mà_Ran níu tay nó làm nũng. Ryna cũng bay vào bám víu nó

- Chị à, đi tăng 2 đi ạ. Mới 6h thôi mà

- Không._Nó kiên quyết

- Đi chị. Đi với em đi_Bill, Jen, Joe, Laysi, Yul và Rin cũng nhào tới ôm chặt lấy nó. Cái bọn nhóc này thật biết lợi dụng tình cảm à nha. (Chắc chắc toàn mấy em 16 tuổi). Đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại rồi cũng dần ra. Nó đành phải chịu thua thôi

- Được rồi. Giờ thì buông ra nếu không muốn vào hòm_Nghe đến chữ hòm, lập tức mấy đứa nhóc buông nó ra rồi cười xòa nhìn nó

- 1 tiếng sau gặp ở Devil_Nó buông đúng một câu rồi bước lên xe. Mũ nón chỉnh tề, nó rồ ga rồi phóng đi.

- Các em khá lắm!_Ran giơ ngón trỏ tán thưởng bọn nhóc rồi cũng phóng đi mất vút. Không hiểu tại sao bọn nhóc này lại thân với nó nhanh vậy nhỉ? Trong khi đó những anh chị 17 tuổi thì bị nó lơ hoài à. Đường như ở gần bọn nhóc thì nó không còn là nó nữa. Mong sao nó có thể cười nói lại như lúc xưa, trở lại là một cô bé hồn nhiên, vô tư của ngày nào.

13. Chương 13: Quay Trở Về Mỹ

- Sao 3 chị ấy chưa đến nhỉ?_Vicky dựa lưng vào cửa nói

- Cái thằng này, em mới đợi có 1'20s mà đã chịu không nổi rồi sao?_(Ôi trời chính xác đến từng giây kìa) Rika cốc đầu thằng em mình. "Két" Một chiếc mũ trần lao như bay và đổ xịch trước mặt bọn hắn. Bọn nó từ trên xe bước xuống. Jen hôm nay mặc một chiếc váy màu trắng dịu nhẹ và đơn giản. Mái tóc thì búi cao ở đỉnh đầu. Nhỏ đi giày cao 5 phân. Nhỏ bây giờ cao 1m78 (Thấp hơn chị Hyo nhà ta 2cm và chị này hôm nay không chơi màu đỏ nữa chắc sợ bỏ húc). Ran thì vẫn trung thành với bộ váy màu hồng. Nhỏ đi giày búp bê cũng hồng nốt. Nhìn nhỏ dịu dàng phải biết. 2 người họ thì cứ như thiên thần vậy, ai nhìn vào cũng mến nhưng đi bên họ luôn có một con ác quỷ. Là nó đấy ạ. Từ người nó luôn toát lên vẻ gì đó khó gần xen chút cao ngạo và gây cảm giác rợn tóc gáy. Nó hôm nay chơi một cây màu đen. Quần đùi đen. Áo thun đen. Áo khoát ngoài bằng da cũng đen nốt. Nó đi một đôi boot đen cao 10 phân. Vòng cổ cũng màu đen. Vòng đeo tay cũng màu đen. Mái tóc được cột cao để lộ cái cổ trắng ngần thanh thoát. Nhìn vẻ ngoài của nó thì ai cũng phải sợ rồi. Thế nhưng cái mà mọi người sợ nhất chính là cây súng bảo bối nó bỏ trong cặp quần. Nhìn nó nhiều lúc Jen cũng thắc mắc không biết nó hay nhỏ mới chính là con ruột của một ông chủ Mafia đây. Nó đậm chất xã hội đen đến vậy mà.

- Chị...chị à, chị có cần phải mang theo cây súng đó không?_Yul mặt mếu sệch nhìn nó.

- Bảo bối của nó đấy! Vào đây tuyệt nhiên phải đem theo_Ran nói

- Vào thôi! Tôi còn phải tiếp khách_Nó nói rồi mở cửa bước vào trong

- Tiếp khách? Là ai vậy cà?_Jen xoa cằm suy nghĩ. Nó mới về thì quen ai mà tiếp khách cơ chứ. Nhưng nghĩ mãi mà nhỏ chẳng tìm ra được ai. Chẳng thèm nghĩ nữa. Nhỏ một tay nắm lấy tay Sin, một tay câu lấy Ran rồi cùng bước vào. Vừa mở cửa thì bọn Jen đã nhìn thấy một hàng dài vệ sĩ. Nhìn thấy Jen và Ran bọn họ kính cẩn chào

- Nhị và tam tử đã đến!
- Được rồi, được rồi. 2 nhóc quản lí và đại tử đâu?_Jen hỏi
- Dạ, bọn họ đang sắp xếp một vài thứ trong phòng vip 1 ạ. Nghe nói chuẩn bị có khách quan trọng ạ._Một tên vệ sĩ lễ phép nói
- Khách? Là ai?
- Dạ bọn em không biết. Đại tử chỉ bảo là khách quan trọng ạ. Đại tử bảo mọi người đến cái bàn trong góc khuất kia chờ đại tử ạ_Tên vệ sĩ chỉ tay về một cái bàn mà từ đó nhìn vào không thấy đâu cả
- Được rồi. Mọi người đi làm đi._Jen nói rồi dẫn đầu đoàn tiến về cái bàn mà nó ấn định
- Khách là ai vậy nhỉ?_Jen vẫn trầm ngâm
- Cái con nhỏ này từ khi nào mà lấp lửng với chúng ta thế không biết_Ran bực dọc cất tiếng
- Lấp lửng? Lấp lửng gì?_Tiếng nó vang bên tai làm Ran giật mình. Quay sang nhìn thì thấy nó đã ngồi bên cạnh nhỏ rồi
- Khách là ai vậy?_Jen chống cằm hỏi nó
- Khách quý của chúng ta
- Chẳng lẽ là ông ta?
- Cậu nghĩ sao?_Nó nhếch môi nhìn Jen
- Ông ta sao lại đến đây?_Ran khó hiểu nhìn nó
- Đây là nơi mà ông ta hay họp hành bí mật_Bill tiến lại bàn bọn nó. Trên tay là một khay nước uống. Theo sau là Joe và một vài nhân viên phục vụ nữa
- Cái này của 3 chị nè. Em chuẩn bị sẵn từ trước rồi đó_Bill tươi cười đưa 3 ly rượu đặc sánh cho bọn nó
- Chuẩn bị từ trước? Có bỏ độc không đó?_Nó nhìn ly rượu rồi nhìn Bill
- Chị này_Bill đỏ mặt hét lên. Đến giờ nó mới nhận ra một điều rằng trêu ghẹo Bill là một niềm vui
- Nè, ông ta mà mọi người nhắc đến là ai vậy?_Bun tò mò hỏi
- Không thể nói, chuyện riêng_Nó nhàn nhạt trả lời.
- Ừm._Bun cũng chẳng muốn hỏi thêm nữa. Nó đã không muốn trả lời thì thôi, không nên ép nó. Mọi người lại nói chuyện vui vẻ. Nó thì vẫn theo chủ trương im lặng là vàng, tập trung uống rượu và cứ hướng mắt ra cửa. Hắn thì cứ ngồi ngẩn nó mãi không thôi. Hàng vạn câu hỏi hiện lên trong đầu hắn
- Sao cậu không chịu thừa nhận mình là Bi? Cậu thay đổi nhiều đến thế sao? Bi của ngày xưa đâu rồi?
Chẳng có câu trả lời nào cho câu hỏi của hắn. Hắn đang rất muốn bay đến mà hỏi nó tất cả nhưng nó có trả lời không? Chẳng may làm nó bỏ đi không trở về thì khôn. Nhấn nhẹn, bây giờ hắn chỉ biết làm vậy thôi. Dù gì nó quay về và ở trước mặt hắn thế này là hắn an tâm rồi.
- 15' sau cánh cửa bar bật mở, một top 10 người áo đen bước vào. Đám người đó được nhân viên dẫn đến phòng vip 1. Nó nhìn chỉ khẽ nhếch môi. Bỗng điện thoại nó vang lên. Nó khẽ nhấc điện thoại và trả lời
- [Ông ta đã đến]
- Em thấy rồi. Chị đã ra khỏi đó chưa?
- [Rồi. Chị đang trên máy bay về Mỹ]
- Nhớ huynh lắm rồi chứ gì? Cũng đã nửa năm không gặp rồi mà
- [Hứ, nhớ làm gì cái tên giở hơi ấy]

- Thật sao? Em nói với huynh nha. Nói rằng tẩu yêu dấu của huynh đã bỏ huynh rồi_Nó cười cợt. Mọi người ai nấy đều bất ngờ vì lần đầu tiên họ thấy nó đùa giỡn như thế
- [Ấy, em cứ đùa. Nghe xong huynh em không bay đi tìm chị mới lạ đấy!]
- Tự tin ghê ta!
- [Mà Hyo nè, sao em biết chuyện ông ta sẽ tạo phản mà gài chị vào vậy?]
- Điều tra thôi ạ.
- [Chị đi rồi lấy ai báo cáo thông tin cho em. Hay chị quay lại nha]
- Không, nguy hiểm lắm! Ông ta bắt đầu nghi ngờ chị rồi! Mọi chuyện còn lại cứ để em lo. Con đường phía trước không còn dài nữa đâu_Nó đánh mặt lại
- [Ừm. Em cẩn thận đấy]
- Chị vất vả rồi. Mau về bắt huynh bồi bổ đi. Mà cũng chẳng biết huynh bồi bổ cho chị hay chị bồi bổ cho huynh nữa. Nhìn huynh bây giờ ốm yếu gầy mòn lắm!_Nó liếm liếm môi trên của mình
- [Biết rồi chị sẽ chăm cho huynh của em thành heo luôn]
- Ấy, chăm thành heo thì còn gì hình tượng đẹp trai của huynh em nữa. Không được, nhất quyết không được. Ít nhất phải chờ em về để huynh còn đưa em đi chơi nữa chứ. Huynh và em đã lập kế hoạch rồi, chị không được phá hỏng đâu đấy!
- [Được rồi. Được rồi!]
- Vậy nhá. Gửi lời tới huynh giùm em bảo em sắp về rồi. Lo mà chuẩn bị đón tiếp em đi
- [OK]_Nó gập máy, môi nó khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười
- Chị 2 hả?_Jen hỏi nó
- Ừ
- Chị ấy biến đâu suốt nửa năm trời vậy? Tưởng bỏ 2 rồi chứ!_Ran nhâm nhi ngụm rượu hỏi
- Tổ nhờ chị ấy vào làm thư kí kiêm cận vệ của ông ta. Xong xuôi cả rồi nên đang trên máy bay về với tình yêu
- Cậu ác, sao lại chia rẽ tình yêu của họ vậy chứ?_Jen trách nó
- Nghe giống như cướp chồng của người ta vậy?_Hắn khó chịu nói. Cứ nghe nó đùa giỡn, huynh này huynh nọ mà lửa giận trong hắn dâng ngút trời. Dù biết hắn chưa là gì của nó cả nhưng sao hắn vẫn không nguôi giận được. Và rồi, nó lại cho hắn bỡ ngỡ. Nó ghét nói chuyện với hắn vì hắn cứ mở miệng là lại châm chọc nó, chẳng có lời nào tốt đẹp cả
- Hai người đó sẽ khóc sụt sùi khi gặp lại à xem. Ôi ước gì em được xem cảnh đó_Joe chấp tay thăm nghĩ
- Chị cũng muốn nhưng có vẻ không được rồi_Ran bày ra bộ mặt tiếc nuối
- Thôi đi, để huynh và tẩu có tí không gian lãng mạn đi_Nó vừa nói vừa lúi trong túi ra một tai phone. Cắm vào điện thoại và nó bắt đầu nghe lén cuộc nói chuyện trong căn phòng vip đấy. Bọn hắn mặc kệ nó, tiếp tục lao vào nói chuyện. Còn nó thì ngả người ra ghế, bình thản nghe
- Chuẩn bị xong hết chưa?_Giọng khàn khàn của một người đàn ông vang lên
- Rồi. Ngày mai sẽ cho ông ta một trận_giọng của một người đàn ông khác
- Chúng ta sẽ lật đổ ông ta rồi lên nắm quyền. Sau đó sẽ dẹp luôn cái bang Queen của con nhỏ Kelly đó. Tôi sẽ băm vằm cô ta ra vì dám động đến dòng họ nhà tôi
- Lão Khoa đó cũng ngu ngốc thật! Ông ta nuôi ong tay áo mà không biết. Ngày mai chúng ta sẽ dọa cho ông ta một trận nhớ đời. Hahaha

Nó nghe đến đây thì bật dậy. Ai cũng hướng mắt nhìn nó.

- Tôi đi có việc._Nói rồi nó chạy vụt đi. Bọn người kia cũng đuổi theo nó nhưng vừa ra đến cửa thì nó đã lái xe phóng đi mất rồi

- Có chuyện gì vậy nhỉ?_Cả bọn ai cũng thắc mắc chuyện đó. Còn nó thì lái xe ra bãi đất trống gần bờ sông rồi gọi chuyên cơ đưa mình sang Mỹ. Ngồi trên máy bay, nó luôn cầu nguyện về dịp lúc trận chiến diễn ra

14. Chương 14: Bị Thương

Nó chạy đi mà chẳng nói với ai lời nào. Jen, Ran và bọn nhóc về nhà thì không thấy nó đâu. 2 nhỏ hỏi Bill và Joe đã có chuyện gì xảy ra thì chỉ nhận được từ hai nhóc một câu bọn em không biết. Suốt đêm đó, nó không về nhà làm cho hai nhỏ bạn và hai đứa nhóc rất lo. Ngày hôm sau, nó cũng không đi học. Gọi điện thì không nghe. Nó cứ như đã biến mất khỏi cõi đời này vậy. Lòng hấn bây giờ như lửa đốt. Nhưng hấn lại không làm được gì, chỉ còn biết chờ đến khi nó xuất hiện thôi.

Một ngày nữa đã trôi qua, bọn hấn vẫn không có tin tức gì của nó cả. 19 con người mệt mỏi đến trường. Nhìn mặt ai cũng như già đi chục tuổi vậy. Mà trong lớp không chỉ riêng nó nghỉ đâu, cả cái tên Khang gì gì đó cũng nghỉ luôn. Chắc tình yêu của mình không đi học nên cũng nghỉ theo chứ gì!

Mà tên đó có đi học hay không, bọn hấn cũng chẳng quan tâm. Chuyện họ đang lo bây giờ là nó kia! Cả bọn đang sầu ruột ruột thì càng mệt mỏi hơn khi thấy bà ác ma ổng ẹo bước vào. Có vẻ bà già này không biết điều nhỉ? Vẫn còn lằng lờ đến thế cơ mà. Bà ta lại liếc mắt đưa tình với hấn nhưng hấn có thèm liếc bà ta đâu dù một cái cũng không. Vậy là tiết học đã bắt đầu rồi. Nó vẫn không đi học. Hấn khẽ liếc nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh rồi ủ rũ quay xuống hỏi Jen

- Hyo vẫn chưa về à?_Đáp lại câu hỏi của hấn là một cái lắc đầu uể oải của Jen

- Hyo đi đâu vậy chứ?_Bun lo lắng cất tiếng

- Không lẽ Hyo gặp chuyện chẳng lành!_Sin thốt lên trong lo sợ. Jin liền chấn tỉnh nhỏ

- Hyo không sao đâu. Cậu ấy giỏi lắm mà.

“Rầm” Cánh cửa bị đập ra một cách tàn bạo. Cả lớp đều hướng mắt ra cửa nhìn con người đang ung dung bước vào mặc cho bà ác ma có ở đó hay không. Và người đó chính là kẻ mất tích trong mấy giờ đồng hồ qua. Là nó. Vừa nhìn thấy nó thì cả bọn liền bật dậy. Bà ác ma thì trừng mắt nhìn nó. Bà ta chẳng sợ gì nó cả vì sau lưng bà ta có hiệu trưởng chống lưng mà. Và lại bà ta cũng không tin là nó dám giết người.

- Này em kia, em không coi tôi ra gì hả? Dám đập cửa xông vào như thế kia!_Bà ác ma chống nạnh quát lên. Hai hàng lông mày của nó khẽ nhíu lại

- Im đi._Giọng nó bây giờ đã không còn trong trẻo nữa rồi mà thay vào đó là một giọng khàn khàn, đặc sệt. Bà giáo run cầm cập nhìn nó nhưng rồi bà ta cũng lấy lại tinh thần rồi tiếp tục quát

- Em vô lễ quá rồi đấy. Lên phòng hiệu trưởng ngay cho tôi!_Lời bà ta vừa dứt thì có một làn gió bay xẹt qua mặt bà ta. Một dòng máu đỏ chảy ra. Một con dao được nó phóng ra và đã găm sâu vào tường. Cả lớp ai cũng chết điếng

- Không im thì nhận lấy cái chết đấy.

- Em...em...từ hôm nay em bị đuổi học!_Bà ta ôm ngực quát lên. Có lẽ một phần do sợ và một phần do tức giận nên bà ta phải ôm lấy tim như thế! Không trái tim của bà ta rớt ra ngoài thì khổ. Mà bà ta vừa nói gì? Đuổi học nó sao? Bà ta có quyền gì? Cậu anh mình là hiệu trưởng nên muốn đuổi ai thì đuổi sao? Nó nhàn nhật đi về chỗ, bỏ balô xuống và trừng mắt nhìn bà ta. Mũi nó khẽ nhếch lên rồi bắt đầu mấp máy

- Đuổi học tôi? Căn bản là bà không thể

- Hyo, bạn là con của một tập đoàn lớn phải không? Có như vậy bạn mới không sợ bị đuổi học_Một bạn gái trong lớp tươi cười hỏi nó

- Không. Gia đình tôi chẳng có gì đáng để nói cả. Mẹ tôi là một nhà kinh doanh nhỏ trong nước thôi! Ba tôi thì cũng chẳng biết nói làm sao (Cái này nó muốn giữ bí mật nè). Họ thì đảng hoàng là vậy nhưng tôi thì không giống họ đâu_Nó chuyển ánh mắt từ cô bạn sang bà ác ma_TÔI-LÀ ĐÀU-GẤU_Nó gằng từng chữ_. Có thể nói là Mafia nhưng không bằng Mafia đâu. Nói thì là vậy nhưng nếu tôi tiễn bà và cả ông anh quý hóa của bà đi gặp vương ca thì cảnh sát cũng chẳng nói gì đâu. Nhớ đấy! Đừng động chạm đến tôi và cái lớp này không thì bà đi đời. Không có chuyện tôi tha thứ cho bà lần thứ 3 đâu._Nó khề nhếch môi rồi ngồi xuống._Nếu bà không muốn dạy thì biến nhanh. (Có vẻ nó nói nhiều hơn rồi thì phải.) Bà ác ma lại ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Bà ta chạy một mạch đến phòng hiệu trưởng và nhõng nhẽo về chuyện của nó. Lúc đầu ông hiệu trưởng cũng tức giận lắm nhưng khi nghe nhắc đến tên nó thì im ngay và chuyển sang chiều thức an ủi cô em mình. Ông ta không thể nói ra nguyên do nhưng cũng phải nhắc khéo bà ta đừng động vào nó. Bà ta đến lúc này mới biết mình đã đụng nhằm vào ổ kiến lửa. Mặt bà ta không còn một giọt máu. Cả tuần đó bà ta phải xin nghỉ phép ở nhà để ổn định tinh thần.

Quay lại với nó nha!

Sau một hồi đại chiến với bà ác ma, nó gục đầu xuống bàn ngủ. Lưng nó cứ nhói lên từng cơn đau. Nó không muốn bọn hần nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của nó nên phải gục mặt xuống bàn ngủ thôi nhưng nó làm sao ngủ được khi cơn đau cứ kéo đến thế này. Trong cuộc chiến ngày hôm qua, nó đã ra tay nghĩa hiệp đỡ cho chị 2 (cô bạn gái của huynh nó) một nhát dao chí mạng. Sau đó thì nó lên máy bay về. Nó biết mọi người đang lo lắng cho nó nên không nghỉ ngơi mà chạy thẳng đến trường. Vừa vào lớp lại đụng độ bà ác ma, vì cử động mạnh mà vết thương của nó bị rách ra. Nó cảm nhận được sự ẩm ướt sau lưng mình. Có vẻ máu không được cầm rồi. Nếu không nhờ có cái áo da màu đen khoát ngoài thì có lẽ mọi người đã nhìn thấy một mảng áo màu đỏ của nó rồi. Đau đớn là thế nhưng nó không thể trưng bộ mặt tái mét cho bọn hần nhìn được, phải chịu đựng thôi! Nó đang đau như thế mà Jen thì cứ khêu lưng nó. Cô nàng lại động trúng vết thương của nó nữa chứ. Đau không chịu nổi!

- Hyo à! Cậu đã đi đâu?_Nó vẫn không ngước mặt lên mà trả lời Jen

- Về Mỹ

- Tại sao lại về?_Ran thắc mắc

- Huynh bảo về. _Nghe nhắc đến huynh thì hần lại sôi máu lên. Trong khi hần đang lo sốt vó thì nó lại về Mỹ để gặp cái người mà nó gọi là huynh đó

- Có chuyện gì sao chị? Tự dưng 2 lại gọi chị về là sao?_Joe dùng ánh mắt lo lắng nhìn nó. Anh nhỏ gọi nó về thì chắc chuyện không nhỏ đâu

- Chẳng có gì! Huynh bảo tớ về đi chơi ấy mà.

- Đi chơi? Chị dám đi chơi mà không rủ bọn em_Nghe đến đi chơi thì Bill hét toáng lên. Cả lớp liền quay qua nhìn cậu nhóc làm cậu nhóc thẹn đến đỏ mặt

- Tụi chị đánh lể. Rủ bọn em đi thì sao còn gọi là đánh lể được!

- Cô có biết mọi người lo cho cô lắm không. Đi chơi thì cũng phải báo một tiếng chứ!_Hần giận dữ, giận vì nó đi chơi với tên con trai khác. Hần đang ghen đây mà

- Tôi muốn ngủ, mấy người im hết đi_Cả bọn liền im bật. Hần bực dọc, úp mặt xuống bàn. Không gian im lặng đến phát sợ, bọn hần thì không dám nói chuyện vì sợ nó ngủ không được. Còn những người khác thì vẫn còn đang hoảng sợ vì chuyện vừa nãy. Riêng có một con người đang nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn nó. Và kẻ đó không phải ai khác mà chính là nhỏ Mai. Nhỏ ta đứng lên rồi đi về phía nó rồi nhỏ ta nắm tóc nó lôi dậy. Vì mất máu mà đầu nó đang ong ong lên đây, bị nhỏ Mai túm tóc đầu nó càng đau hơn. Nó ngước mắt nhìn nhỏ nhưng nó không còn nhìn rõ nữa rồi. Nhỏ Mai có mấy cái đầu vậy cả? Nó lắc lắc đầu cho bớt đau nhưng lại càng đau hơn. Tình hình này nó phải về nhà nghỉ ngơi mới được. Nhưng trước khi đi phải xử nhỏ Mai vì tội túm tóc nó đã.

- Mày khá lắm!_Nghe tiếng nó thì cả bọn mới ngược mắt lên. 19 người hơi bàng hoàng khi thấy nhỏ Mai đứng trước mặt nó. “Đã có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?” Đó là câu hỏi đang hiện hữu trong đầu của 19 người. Hấn hết nhìn nhỏ Mai rồi nhìn sang nó. Hấn hoảng sợ khi thấy mặt nó lúc này, mặt nó trắng bệch cứ như ma ấy.

- Hyo, cô không sao..._Hấn chưa kịp nói hết câu thì phải hoảng hồn khi thấy nó phóng người ra khỏi bàn. Vừa tiếp đất thì hai hàng lông mày nó nhíu lại. Có vẻ vết thương của nó lại bị động nữa rồi. Nó một tay vịn vào bàn một tay thì đưa vào túi và lấy ra hai con dao nhỏ

- Mày sẽ phải chịu tội vì dám túm tóc tao_Dứt lời nó đá văng con nhỏ lên tường. Sau đó, nó phóng liên tiếp hai con dao cầm trên tay về phía nhỏ Mai. 1s sau, tiếng hét thất thanh của nhỏ Mai vang lên. Máu chảy lên lảng. Một con dao đã găm vào tay phải của nhỏ. Con dao còn lại găm vào bả vai của nhỏ. Nó toàn nhắm vào động mạch không thôi à. Nhưng vì hoa mắt nên mục tiêu bị lệch một tí. Cả lớp hoảng sợ nhưng không dám la lên. La lên nó ột nhất là tiêu, ngu gì la.

- Đừng động vào tao thì sống yên, động vào tao thì phải chết._Dứt lời nó mang balô lên vai rồi bỏ đi. Trong thâm tâm, nó muốn giết nhỏ lắm nhưng chưa thể. Nhỏ không thể chết vào lúc này.

Thấy nó bỏ ra khỏi lớp, bọn kia cũng luống cuống bỏ đồ vào ba lô rồi đuổi theo nó. Chẳng biết nó đi đường nào mà lại đi nhanh đến vậy, thoát cái đã đến gara rồi. Bọn hấn đuổi theo mà dứt cả hơi. Nhìn thấy nó, Jen định gọi nhưng phải ngưng lại khi thấy nó loạng choạng rồi ngã xuống. Bọn hấn ở quá xa nên không thể đỡ nó được. Bọn hấn cứ ngỡ nó đã ôm đất mẹ vào lòng rồi chứ, nhưng không đã có một bàn tay đỡ lấy nó. Bên cạnh còn có một người nữa. Chẳng biết hai người này là ai mà đeo mặt nạ kín mít như thế. Nó trong vòng tay của người ấy chỉ nói được một chữ “Huynh” rồi ngất đi

- Hyo có chuyện gì rồi!_Jen vội vàng chạy về phía nó.

- Hai người là ai?_Jen trừng mắt nhìn hai người đó

- Jen, lấy xe đi. Hyo cần phải về nhà gấp_Người đang ôm nó lên tiếng. Nhận ra giọng nói quen thuộc, Jen ngạc nhiên hét lên

- 2, sao 2 lại ở đây?

- Là 2 sao?_Ran, Bill và Joe cũng chạy tới. Theo sau là bọn hấn

- Sao 2 lại ở đây?_Bill lặp lại câu hỏi của Jen

- Bọn chị đưa Hyo về nhưng lo cho nó nên chưa quay lại Mỹ thôi_Chị 2 của bọn nó lên tiếng

- Hyo bị sao vậy 2? Sao nó lại hôn mê thế này? Đã có chuyện gì xảy ra?_Ran lo lắng hỏi không ngừng

- Nó bị thương. Có vẻ vết thương trở nặng rồi_Huynh nó vừa nói vừa cởi áo khoác nó ra. Một mảng áo màu đỏ lộ ra, chỉ nhìn thôi cũng thấy ớn lạnh rồi. Sin và Sam thì vội che miệng vì bất ngờ xen hoảng sợ. Rin, Ryna, Laysi thì bật khóc nhìn nó. Hấn thì cứ trân trân nhìn vết thương của nó mà trong lòng nhói đau

- 2...sao...sao Hyo lại bị thương nặng như vậy?_Jen khóc nức lên

- Mọi chuyện anh sẽ kể sau. Bây giờ phải tìm nơi cầm máu cho Hyo đã_Huynh nó nói trong hoảng sợ. Nếu còn mất máu nữa sẽ nguy hiểm lắm

- Chúng ta mau về nhà thôi!_Bill luống cuống chạy đi lấy xe

- Không thể về nhà. Lí do bọn em biết mà._Chị 2 nó nói. Nhà bọn nó ở gần nhà lão ta. Ông ta lại biết mặt nhỏ và huynh nó rồi. Nhỡ như ông ta phát hiện ra quan hệ của bọn nó thì mọi chuyện vỡ lở mất.

- Em biết nhưng chúng ta biết đi đâu đây_Jen suy nghĩ, Nhỏ đang rất lo lắng cho nó nên cũng chẳng suy nghĩ được gì.

- Đến nhà Bun đi._Hấn đột nhiên lên tiếng làm mọi người hơi bất ngờ_Ở đó có bác sĩ chuyên dụng, ông ta sẽ băng bó vết thương lại cho Hyo

- Nhưng..._Jen định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Nhỏ cũng muốn gặp mặt ba mẹ nó một lần. Và cũng mong nó sẽ chấp nhận gia đình của nó._Vậy chúng ta mau đi thôi

Cả bọn lập tức leo lên xe rồi phóng đi. Con đường đến nhà Bun sao hôm nay lại dài thế. Là do nó dài hay do tâm tư cả bọn đang xáo trộn nên cảm thấy như thế

15. Chương 15: Làm Rõ Mọi Chuyện

* Giới thiệu nhân vật

- Nguyễn Ngọc Gia Minh (Nick): 18 tuổi Anh ruột của Jen. Đẹp trai và rất ga lăng. Rất thương yêu nó và Jen.

- Lê Hoàng Mỹ Ngọc (Jane): 18 tuổi. Bạn gái của Nick, xinh đẹp, hòa đồng và rất chừng mực. Rất yêu quý nó và Jen. Gia thế: Là con gái của chủ tịch công ty nằm trong top 15 của thế giới

Nó được bọn hần đưa đến nhà Bun hay còn có thể gọi là nhà của nó. Nó lập tức được đưa đi cầm máu. Căn phòng mà nó đang nằm chính là phòng của Bi. Trong phòng đây áp hình ảnh của cô bé Bi đó. Sau khi đưa nó về phòng, cả bọn liền kéo xuống phòng khách và chờ đợi. Một lát sau vị bác sĩ bước ra. Cả bọn sốt sắng đứng bật dậy.

- Con bé sao rồi ạ?_Nick hỏi mà mặt không giấu nổi sự lo sợ

- Không sao rồi. Nhưng nhớ giữ đừng để vết thương nhiễm trùng nhé!_Ông bác sĩ đưa tay quệt mồ hôi rồi tươi cười nói

- Cảm ơn ông_Bun cúi đầu rồi tiễn vị bác sĩ ra về

Jen thở phào nhẹ nhõm ngồi phịch xuống ghế. Nhỏ khoanh tay trước ngực rồi trầm ngâm suy nghĩ cái gì đó. Jill thấy lạ liền khều tay Jen nhưng nhỏ vẫn bất động. Không biết Jen đang suy nghĩ cái gì mà đắm chiêu thế. Jill bực mình liền đánh vào vai Jen một cái thật đau

- Làm gì mà cô ngăn người ra thế?

- Tôi..._Jen ngập ngừng hồi lâu rồi ngược mặt lên nhìn Bun_Bun, cậu gọi ba mẹ cậu về đi. Tôi cần làm rõ một chuyện_Bun tuy không hiểu rõ Jen đang muốn làm gì nhưng cũng làm theo. Giờ này ba mẹ cậu chắc đang ở công ty.

- Cậu định làm gì thế?_Bun khó hiểu hỏi Jen

- Đợi ba mẹ cậu về rồi biết. Trong lúc chờ đợi, 2 mau kể mọi chuyện đi. Sao Hyo lại bị thương nặng như thế?_Jen chiếu ánh mắt hình viên đạn sang Nick

- Đúng thế. Chẳng phải hai người đánh lể đi chơi sao? Sao chị Hyo lại bị thương?_Joe đứng ngồi không yên bắm lấy Nick mà hỏi. Còn Nick thì đang ngơ ngác như con nai tơ. Đánh lể đi chơi gì chứ? Anh với nó làm gì rảnh rỗi đến mức đó

- Em đang nói gì vậy Joe? Đánh lể đi chơi gì?

- Chị Hyo bảo vậy mà. Anh đừng giấu nữa_Joe bĩu môi. Nick giờ mới hiểu ra. Anh thật bó tay cho nó. Vì sợ mọi người lo lắng mà nói dối sao?

- Bọn anh không có đi chơi gì cả. Bên Mỹ bị tập kích. Anh không biết tại sao Hyo lại biết chuyện đó mà quay về. Vì đỡ cho Jane mà con bé bị thương đấy!_Nick cười chua chát. Anh đang tự trách bản thân mình vô dụng đã không bảo vệ được nó.

- Chị xin lỗi, vì chị mà Hyo bị thương_Jane cúi gằm mặt xuống đất

- Em hiểu rồi_Jen, Ran, Bill và Joe đồng thanh

- Tóm lại thân thể của các người là sao?_Jin trầm ngâm hồi lâu rồi lên tiếng.

- Không thể nói, nguy hiểm._Ran nhàn nhạt trả lời.

- Ran nói đúng. Tốt nhất bọn em hãy tránh xa chúng tôi ra._Nick nói
- Không thích. Bọn tôi không phải là người sợ nguy hiểm._Jun mạnh miệng lên tiếng
- Tùy nhưng sau này có chết cũng đừng trách bọn tôi nha!_Jane nói làm bọn hấn hơi lạnh sống lưng nhưng cũng mạnh miệng bảo lại
- Là do bọn tôi tự chọn

Nick và Jane khẽ mỉm cười trong lòng vì cuối cùng bọn nó cũng tìm được ình những người bạn có thể sống chết vì bọn nó rồi. Cái này được gọi là tình bạn đích thực phải không ta.

“Cạch” Cánh cửa nhà Bun mở ra và ba mẹ ruột của nó bước vào. Họ khá ngạc nhiên khi lại có đông người ở nhà mình như vậy.

- Oh, sao các con lại ở cả đây, chẳng phải các con đang đi học sao? Bun, con gọi ba mẹ về là có chuyện gì vậy?_Kelly tươi cười nói. Nhìn mặt Kelly bây giờ tiêu tụy lắm. Jen nhìn mà cảm thấy thương ghê luôn. Nhỏ quyết rồi, phải nói ra tất cả dù nó có phản đối thế nào đi chăng nữa

- Jen muốn nói chuyện với ba mẹ ạ!_Bun lễ phép nói rồi chỉ tay vào Jen

- Cháu là...

- Cháu là bạn mới của con trai bác và là chị em thân thiết với Bi_Jen lễ phép nói. Kelly vừa nghe nhắc đến tên con mình thì bay đến hỏi Jen không ngừng

- Cháu bảo sao? Cháu biết Bi nhà bác à? Giờ con bé ở đâu? Nó có khỏe không? Suốt thời gian qua nó ở đâu?

- Jen, cậu nói vậy chẳng lẽ...chẳng lẽ Bi là Hyo_Sam nước mắt lưng tròng níu tay Jen. Jen không nói gì chỉ khẽ gật đầu.

- Trời ơi, Hyo đúng là em tớ rồi. Linh cảm của tớ là đúng_Bun cười trong màn nước mắt, nước mắt của sự hạnh phúc

- Bun, con biết em con đang ở đâu sao? Con mau nói đi_Ken cũng mất bình tĩnh, bắt đầu loạn lên

- Mọi người bình tĩnh đi. Trước khi gặp Bi, cháu phải xác thực một chuyện_Jen buồn buồn nói rồi ngồi xuống.

- Có chuyện gì sao?_Bun hướng ánh mắt lo lắng vào Jen

- Năm xưa cháu đã cứu Hyo trên một vùng biển. Chẳng hay Bi bị rơi xuống biển ở đâu ạ?

- Là vùng biển gần đảo Jeju. Năm đó gia đình Bác cùng với gia đình bọn nhóc này rủ nhau đến Jeju chơi. Hôm đó...hôm đó trời mưa to và Bi...con bé đã bị rơi xuống biển_Kelly kể lại trong nước mắt

- Vậy là đúng rồi. Hyo quả thực là Bi_Jen cười cười nói. Cuối cùng cô bạn mà nhỏ coi là chị em thân thiết đã tìm được gia đình. Rồi bỗng dưng Jen ngược mắt lên nhìn hấn_Rey, cậu biết rồi đúng không?

Trước câu hỏi của Jen, hấn khẽ gật đầu

- Tôi đã nghe được cuộc nói chuyện của hai người ở nhà bà Ran

- Vậy sao cậu không nói cho bọn tớ biết? Tại sao?_Bun bay đến túm lấy cổ hấn. Hấn hướng đôi mắt buồn rầu nhìn Bun

- Hyo đã nói nếu người khác biết chuyện cô ấy mất trí nhớ và cô ấy là Bi thì cô ấy sẽ rời khỏi chúng ta. Tớ không muốn Bi biến mất nữa đâu

Nghe hấn nói, Bun từ từ buông lỏng cổ áo hấn ra rồi ngồi thụp xuống

- Tại sao con bé lại làm vậy?

- Rey, con nói gì? Bi bị mất trí nhớ sao?_Kelly trân trân nhìn hấn. Và câu trả lời cho câu hỏi đó là một cái gật đầu của hấn. Kelly không chút sức lực buông thõng hai tay. Đó là nguyên nhân khiến cô con gái yêu

quý của họ không về gặp họ khi vẫn còn sống như thế này. Từng giọt nước mắt lại rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của Kelly. Dù năm tháng trôi qua nhưng Kelly vẫn đẹp như ngày nào. Cả Ken cũng thế

- Hyo bảo nó sẽ không nhận người thân trước khi nó nhớ ra. Và nếu cháu hó hé nửa lời thì Hyo sẽ biến mất và không bao giờ gặp lại nữa_Jen cúi gầm mặt nói_Vậy nên mọi người hãy tỏ ra không biết gì. Cứ đối xử với nó như Hyo là được rồi

- Nhưng Jen à, tại sao Hyo lại không nhận người thân chứ?_Nick khó hiểu nhìn em mình

- Em không rõ. Hyo đang giấu chúng ta chuyện gì đó. Em có linh cảm không hay, chuyện này có vẻ rất nguy hiểm. Có lẽ nó không muốn liên lụy đến người thân_Jen mím môi

- Nguy hiểm lắm sao? Vậy thì phải ngăn Hyo lại_Sin thốt lên

- Không ai ngăn được nó đâu. Một khi nó đã quyết rồi thì khó mà thay đổi. Mọi người đừng làm chuyện đại dốt không khéo Hyo bỏ đi mất_Jane lo sợ lên tiếng_Chúng ta chỉ có thể dõi theo Hyo thôi.

- Vậy giờ Bi của bác đang ở đâu?_Kelly chớp lấy tay Jen hỏi

- Nó bị thương và đang ở trên phòng của nó đấy mẹ. Mẹ lên gặp em đi và đừng đánh động đến nó_Bun ngã người ra ghế nói

- Bị thương sao?_Kelly lấp bắp rồi chạy vụt lên phòng nó. Ken cũng đuổi theo sau. Nhìn cô con gái đang nằm đó mà lòng Kelly quặn đau. 7 năm xa cách, bao nhiêu tình thương nỗi nhớ lại ùa về. Kelly muốn chạy ngay đến bên nó mà ôm nó vào lòng nhưng lại sợ nó nhận ra và bỏ đi. Bây giờ, Kelly và Ken chỉ có thể đứng nhìn cô con gái của họ từ xa mà thôi! Từng tiếng nấc vì kiềm nén tiếng khóc vang lên. Nó vẫn nằm đó, ngủ say như chết. Vết thương đã làm cho nó chìm vào trạng thái hôn mê. Bao giờ nó mới tỉnh lại và nhìn mặt người đã sinh ra nó đây? Hyo ơi, tỉnh lại đi! Đừng ngủ như thế nữa!

16. Chương 16: Đau Lòng

Đã 3 ngày trôi qua rồi mà nó chưa tỉnh lại. Nỗi lo trong lòng mỗi người ngày càng dâng cao hơn. Giờ này mọi người đã về cả rồi, chỉ còn 6 người anh em của nó, hân, Bun và ba mẹ nó thôi! Đã mấy đêm liên tiếp 10 người này không ngủ rồi. Nhìn họ bây giờ cứ như con gấu trúc ấy. Chịu không nổi nữa, Jane và Joe gục lên tay người yêu ngủ. Jen và Ran thì tựa đầu vào nhau mà ngủ. Bun cũng ngáp dài ngáp ngắn rồi bỏ về phòng. Bill cố mở mí mắt nhưng mắt cứ sụp xuống và rồi cậu nhóc cũng đi vào giấc ngủ trong khi đang rất lo lắng cho nó. Dù gì thì cậu nhóc cũng chỉ mới 16 tuổi thôi. Không ngủ 3 đêm liên tiếp coi như giới rồi. Giờ chỉ còn Nick, hân và ba mẹ nó là còn thức thôi! Nhưng họ trụ được bao lâu!

Trưa hôm ấy,

- Ôi cái đầu tôi!_Nó cuối cùng đã tỉnh lại. Đầu nó giờ cứ ong ong lên. Lắc đầu cho bớt đau rồi nó ngẩng nhìn xung quanh. Mọi thứ trong căn phòng này vừa quen, vừa lạ. Nó đã từng đến đây sao? Nó đứng dậy và nhìn ngắm mọi thứ. Trong căn phòng này cái gì cũng trắng. Giường trắng, bàn trắng, tủ trắng, tường cũng màu trắng luôn. Đồ vật trong phòng này rất nhiều, sách nè, đồ lưu niệm nè nhưng nhiều nhất vẫn là ảnh. Ảnh của một cô bé được bày trí khắp phòng. Nó tiến lại bàn và cầm một bức ảnh lên xem. Nó hốt hoảng

- Người trong hình...chẳng phải là mình lúc nhỏ sao? Vậy chẳng lẽ mình đang ở...Sao lại đưa mình đến đây? Biết làm gì khi gặp mặt họ đây?

Đứng trầm ngâm vài phút, nó hít một hơi thật sâu rồi nó bước xuống nhà. Gặp thì sớm muộn gì cũng phải gặp, thôi thì xuống chào hỏi rồi phóng nhanh về nhà thôi. Nó mở cửa bước ra. Vừa trông thấy nó, hân liền đứng bật dậy rồi chạy lại bên nó mà hỏi han

- Cậu không sao rồi chứ? Có đau lắm không?

Nó hơi bất ngờ khi cái con người cứ mở miệng ra là xĩa nó bây giờ lại hết lời lo lắng cho nó như vậy

- Cậu...uống thuốc chưa?_Nó trăn trăn nhìn hấn. Còn hấn thì cứ đơ ra chẳng hiểu gì

- Hử?

- Cậu mà cũng quan tâm tôi! Hơi bất ngờ đấy!

Hấn hiểu ra ý nó muốn nói nên giận dỗi quay mặt đi nơi khác. Hấn không ngờ từ trước đến nay hấn chỉ là một kẻ xấu trong mắt nó. Nó cũng chẳng thêm quan tâm tới hấn nữa, khẽ hướng mắt sang Kelly và Ken. Kelly đang khóc. Nó hơi chạnh lòng khi thấy mẹ nó như thế! Nhìn Kelly tiều tụy, không có sức sống, nó cũng đau lòng lắm. Mẹ nó trở nên như thế là vì nó. Bây giờ nó chỉ muốn bay tới mà ôm lấy ba mẹ nó mà thôi! Nhưng lí trí lại ngăn cản nó. Gánh nặng nó mang trên vai quá lớn. Trong lòng nó thầm nhủ

- Ba mẹ, hãy đợi con! Bi sẽ quay về với mọi người thôi!

Nó cảm lòng rồi cúi đầu trước ba mẹ nó

- Cháu chào cô chú ạ! Cháu là Hyo. Cháu đã làm phiền mọi người rồi_Hai tiếng cô chú thốt lên thật khó khăn. Tim nó đau lắm, đau như có con dao đâm vào tim nó vậy. Đau cực kì!

- Bi!_Lí trí của mẹ nó đã bị tình cảm đánh gục. Trong vô thức Kelly đã gọi cái tên đó, cái tên mà suốt bao năm qua bà vẫn nhớ mong

- Bi?_Nó hơi nhú mày rồi dãn ra_Cháu xin lỗi nhưng cháu là Hyo, không phải Bi đâu ạ!

- Hix huhu._Kelly ôm mặt rồi bỏ vào phòng. Dù trước kia cô là một cô gái kiên cường như thế nào thì cũng không thể kiềm nén nỗi đau này. Con gái mình đã đứng trước mặt mà không được nhận, không được ôm lấy cô con gái mà nói lời yêu thương. Thật là đau mà. Ken cũng hướng ánh mắt buồn rầu vào nó rồi bỏ theo vợ mình. Lòng ruột Ken cứ như bị cắt ra thành từng khúc vậy.

- Huynh, sao huynh và tẩu chưa về?_Nó hướng mắt sang Nick

- Huynh lo uội. Muội bướng quá đấy. Huynh đã bảo phải nghỉ ngơi mà_Nick trách nó. Nó đã làm ọi người một phen hoảng loạn mà

- Không thích. Mà huynh và tẩu về Mỹ đi. Nhìn bản mặt khó ưa của huynh là muội chịu không nổi rồi_Nói rồi Nó nhàn nhạt tiến bước ra cửa. Mấy con người chủ nhà kia đã vắng mặt cả rồi thì nó cũng biết điều mà cuốn gói đi thôi.

- Muội_Nick mặt đỏ tím tai nhìn nó, khi thấy nó bước ra khỏi cửa thì mới lên tiếng hỏi_Muội đi đâu đó?_rồi Nick lại quay sang Jane_Này cô nàng xinh đẹp, dậy mau! (Ồi má ơi, sến quá đi mất) Mấy nhóc kia cũng dậy đi._Bọn người kia mặc cho Nick có nói gì, vẫn nằm ì ra đó chẳng chịu nhúc nhích. Cứ như con heo ý. Nick phồng mang trợn má nhìn bọn họ_Con Hyo đi rồi kìa

Vừa nghe đến tên nó thì cả bọn liền bật dậy rồi ngó quanh ngó quắt tìm nó

- Hyo tỉnh rồi hả 2? Hyo đâu?_Jen nín tay Nick hỏi

- Đi rồi. Chúng ta cũng đi thôi!_Nick lắc đầu đứng lên. Lời anh nói thì không có tí trọng lượng nào, vậy mà vừa nghe nhắc đến tên nó, cả bọn đã phản ứng mạnh đến vậy. Anh thật không biết trong lòng bọn họ, anh đứng vị thứ mấy nữa.

Cả bọn liền cuống quýt rồi chạy đi tìm nó. Hấn cũng định chạy theo những đã bị Jen cản lại. Lí do rất đơn giản đừng làm phiền nó, nó đang mệt. Hấn cũng hiểu chứ! Hấn cũng đang lo cho nó lắm mà. Jen đã nói vậy thì thôi, hấn đành ngậm ngùi trở về nhà trong tâm trạng không khỏi lo lắng cho nó. Còn bọn người kia thì kéo về nhà. Riêng Nick và Jane thì ra sân bay và trở về Mỹ. Một ngày thật mệt mỏi làm sao? Bọn nó đã nghỉ học 3 ngày rồi. Mới mấy ngày đầu đi học mà bọn nó đã nổi tiếng rồi. Nhưng sao trách bọn nó được, là do lũ người không có mắt cứ đâm đầu vào nó thôi và nó cũng đâu muốn phải nghỉ học đến tận 3 ngày như thế đâu! Haizz, nó thở dài não nề. Còn chuyện gì sẽ ập đến với nó nữa đây!

17. Chương 17: Kẻ Giả Mạo

Sáng hôm sau, nó uể oải đi đến lớp. Vừa bước vào trường, hàng ngàn con mắt đã hướng vào nó. Mà lạ nha, hôm nay nó không thêm đi xe nữa mà đi bộ đến trường đấy. 4 người kia cũng chẳng thể làm gì khác hơn đành phải đi bộ với nó. Thấy ánh mắt soi mói của mọi người nhìn nó, nó hơi nhúm mày rồi bỏ lên lớp. Nó giờ đã quá nổi tiếng rồi nên việc họ nhìn nó như thế cũng không có gì là lạ. Nhưng nó đâu hề hay biết có một điều bất ngờ đang chờ nó phía trước. Bọn nó đảo bước về lớp học, vừa qua khỏi cầu thang thì nó đã thấy bóng dáng một cô gái đang ở trước cửa lớp. Có vẻ lớp nó hôm nay có bạn mới rồi. Mặc kệ, nó chẳng quan tâm. Nhưng dù nó không muốn quan tâm cũng phải quan tâm rồi. Cái kẻ đang đứng trước cửa lớp kia có khuôn mặt rất giống nó-giống nó của lúc nhỏ cơ. Khựng người hồi lâu, nó khẽ nhếch môi. Nó hiểu rồi, hiểu tất cả kế hoạch của bọn người đó. 4 người kia hết nhìn nó rồi lại nhìn nhỏ. Nó và nhỏ giống nhưng không giống nhiều. Khuôn mặt của nó là một khuôn mặt vô cảm và sắc sảo. Còn khuôn mặt của nhỏ đó thì mang nét trẻ thơ hơn. Giống hệt khuôn mặt Bi lúc nhỏ. Không khác dù một chi tiết. 4 người kia cũng đã hiểu ra một phần câu chuyện. Bill gật gù rồi nhìn con nhỏ kia từ trên xuống dưới. Cậu khá ngạc nhiên khi thấy tay nhỏ ta bị bó bột. Nhìn có vẻ nặng lắm! Bỏ nguyên cả cánh tay luôn mà. Nó tặng cho nhỏ một cái nhìn khinh bỉ rồi lại đảo bước vào trong. Nhỏ đó cũng nhìn nó, trong mắt nhỏ hiện lên sự ngạc nhiên, sợ hãi và cả hận thù. Vừa bước vào lớp, mọi người lại dán cái ánh mắt soi mói vào nó. Nó chẳng thêm để ý làm gì. Nhỏ Mai hôm nay cũng đi học, anh nhỏ cũng thế. Vừa nhìn thấy nó nhỏ đã thúc tay anh mình

- Đấy, anh thấy chưa? Con nhỏ đó rất giống cô gái đứng ngoài kia!

- Quả thật rất giống!_Tên Khang ậm ừ. Những lời nói đó đã lọt vào tai nó. Nó coi như không nghe thấy đi thẳng về chỗ. Bọn nó ai vào chỗ nấy rồi bắt đầu xúm lại nói chuyện. Lần này nữ hoàng kiêu lời của chúng ta cũng tham gia đấy. Rán từ bàn trên quay xuống hỏi nó

- Cậu thấy con nhỏ đó quen không Hyo?

- Quen, rất quen là đằng khác!_Nó vừa lướt Web vừa nói

- Người quen cũ mà! Không ngờ lại có ngày học cùng lớp với chúng ta thế này!_Jen chống cằm ưu tư nhìn nó.

- Cô gái ngoài kia...có phải là Bi không?_Hắn hỏi nhưng chả biết hắn hỏi ai. Trong lòng hắn đang rất mâu thuẫn. Khi vừa chắc chắn nó là Bi thì một kẻ khác giống hệt Bi lại xuất hiện. Tâm tư bọn hắn rối cả lên.

- Là Bi đấy! Và cô ta chính là kẻ có vinh dự được Hyo tiến vào viện bó bột đấy!_Jen bắt chân hình chữ ngũ rồi nói.

- Là Bi sao?_Hắn sững sờ rồi lại sừng cồ lên nhìn nó_Hyo, sao cô lại làm thế với Bi hả?

- Là do cô ta không biết điều dám động vào chị Hyo và những người xung quanh chị ấy thôi!_Bill từ bàn dưới nói lớn

- Cô..._Hắn trừng mắt nhìn nó

- Tôi không có bà con huyết thống gì với cậu cả. Đừng có nhận bừa._nói rồi nó lấy điện thoại và gọi cho ai đó_Cho người đem thêm một cái bàn khác vào lớp tôi. Hôm nay có học sinh mới

Nó tắt máy rồi dùng ánh mắt thích thú nhìn ra cửa.

- Tôi sẽ cho các người biết tay!_Nó khẽ nói trong lòng. Một lát sau, cô giáo chủ nhiệm lớp nó bước vào. Theo sau là con nhỏ đó và 2 ông thầy đang một mỗi khiêng bàn. Phải khiêng bàn từ lâu một lên lâu 2 cũng khổ thật. Nó chỉ tay về cuối lớp. 2 ông thầy liền đem bàn về nơi nó đã chỉ. Cái bàn được đặt sau bàn của Bill. Nó ung dung mang ba lô lên vai, lách khỏi hắn rồi đi về cái bàn mới đó. Cái con nhỏ trên bục giảng sau một hồi luyện thuyết cuối cùng cũng về chỗ. Nhỏ ta ngồi bên hắn và cứ bám víu hắn không rời. Không ngoài dự đoán của nó, nhỏ đó đã giới thiệu tên của mình là Bi. Cô ta đang đóng giả thành Bi đấy mà! Nếu cô ta muốn đóng phim như vậy thì nó sẽ cho cô ta một ít thời gian để làm diễn viên. Nó sẽ trả lương cho cô ta thật hậu hĩnh. Hắn buồn buồn quay xuống nhìn nó rồi gục mặt xuống bàn ngủ. Hắn chẳng thêm đoái hoài gì đến con nhỏ tên Bi đang ở bên cạnh mình. Mặc, lòng hắn giờ đang rối bởi đây! Cảm giác buồn chán đang chiếm trọn tâm tư hắn. Nó đi, hắn buồn đến thế sao? Vậy sao lại lớn tiếng với nó. Nếu hắn không

nổi giận với nó thì có lẽ bây giờ nó vẫn đang ngồi bên hần như ngày nào. Hần đã làm cho nó rời khỏi hần thì còn trách ai được chứ? Có trách thì trách hần quá ngu ngốc thôi. Mà cái con người ngồi bên cạnh hần đây, sao hần chẳng có cảm giác thân thuộc vậy nhỉ? Nếu thật sự cô ta là Bi thì hần phải vui vẻ khi đã tìm thấy cô bạn năm xưa chứ? Còn một chuyện nữa. Nếu cô ta là Bi thì Hyo là ai? Hyo cũng rất giống Bi. Mà khoan...Nghĩ đến đây, hần ngẩng đầu dậy. Hần hết nhìn con nhỏ bên cạnh rồi quay xuống nhìn nó. 7 năm trôi qua sao khuôn mặt Bi không thay đổi tí gì nhỉ? Dù thay đổi không nhiều nhưng ít nhất cũng không thể giống hệt khuôn mặt năm xưa được. Khuôn mặt của một cô nhóc 10 tuổi và một cô gái 17 tuổi không thể nào giống nhau. Còn cả những lời lạ lùng của Jen nữa. Ý nhỏ là gì? Nhỏ đã khẳng định trước mặt Ken và Kelly, Hyo chính là Bi. Sao bây giờ lại lật lọng như thế? Và kết luận của hần là

- Con nhỏ này đã thay đổi khuôn mặt cho giống Bi. Cô ta là giả mạo.

Thật là không khó để hần đoán ra. Dù gì chỉ số IQ của hần cũng đạt mức 3 chữ số mà. Hần dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn con nhỏ giả mạo bên cạnh. Dám giả mạo vợ tương lai của hần, Hần sẽ không tha thứ cho ả đầu. Rồi hần lại dùng đôi mắt xin lỗi xen chút nuối tiếc nhìn nó. Hần đã trách nhầm nó. Chẳng thêm nói với bà giáo đang say sưa giảng bài trên bảng lời nào, hần cấp sách bỏ xuống ngồi bên cạnh nó. Con nhỏ đó thì chỉ biết trợn tròn mắt mà nhìn theo bóng hần thôi. Nó đang tập trung vào cái laptop của mình nên không hề nhận ra sự hiện diện của hần. Cảm thấy có kẻ đang nhìn mình, nó liền rời ánh mắt khỏi laptop. Nó mém đứng tim vì nhận ra sự có mặt của hần

- Cậu...làm gì ở đây? Định nhát ma tôi à?

- Nhớ cậu nên xuống ngồi với cậu thôi!_Hần cười toe toét với nó

- Sao không ngồi với bạn thanh mai trúc mã của cậu đi? Xuống đây làm gì?_Nó hỏi. Trong câu nói của nó hiện ra sự giận dữ và bức dọc. Và trong lòng nó cũng vậy. Chính nó cũng chẳng hiểu tại sao nó lại như vậy nữa

- Không thích. Ngồi với cậu vui hơn!

- Tùy_Nó nói rồi lại chăm chú vào màn hình laptop của mình. Hần tò mò nên cũng liếc mắt nhìn. Đang hiển thị trên màn hình laptop của nó là hình ảnh của một cô gái. Cô ta cũng không xinh đẹp gì. Khuôn mặt thì trắng như ma, đôi môi thì đỏ chót. Hần nhìn cô ta mà cảm thấy quen quen. Hình như hần đã gặp cô ta ở đâu rồi. Hần xoa cằm rồi bắt đầu lục tung mọi góc ngách trong đầu mình. 5' sau (Anh này tìm gì mà lâu thế!) bỗng dưng hần hét lên

- Con nhỏ này là..._Hần chưa kịp nói hết thì bị nó bịt miệng. Cả lớp và bà cô quay lại nhìn hần và nó. Hần khó chịu quát lên

- Nhìn gì mà nhìn. Làm việc của mấy người đi!_Cả lớp lại quay về công việc của họ. Họ không muốn cuộc đời kết thúc sớm đâu

- Làm gì mà hét lên ghê vậy?

- Cái con nhỏ này chẳng phải là con nhỏ ở trong trung tâm thương mại hôm bữa sao? Là cái con nhỏ bị cô đáng gờm tay đấy!_Hần nói thầm với nó. Hần như đã đoán ra mọi chuyện rồi. Nó không phải là người dư hơi đi điều tra cái kẻ lạ quơ mà không có lí do đâu. Hần lại hướng mắt lên nhìn con nhỏ giả mạo ấy

- Có phải con nhỏ đó...

- Ừm. Dù sao cô ta cũng tốn công diễn kịch rồi thôi thì giúp cô ta đi_Nó nhàn nhạt trả lời

- Ý cô bảo tôi cứ coi như không biết gì sao?_Hần nhúu mày nhìn nó. Trong lòng thầm mong câu trả lời của nó là không nhưng có vẻ ông trời không thương hần rồi

- Ừm. Tôi có trò vui cho cô ta đấy. Giúp tôi đi!_Đây là lần đầu tiên nó nài nỉ một người đấy. Hần hơi ngạc nhiên rồi gật đầu. Làm gì cũng được miễn nó thích là được rồi (Cái đồ đại gái) . Nó nở một nụ cười của miệng nhìn kẻ xấu số đang ngồi trên kia. Cô ta thật ngu ngốc khi lao đầu vào đùa giỡn với thần chết. Không biết thần chết sẽ mang cô ta đi lúc nào nữa!!!!

18. Chương 18

Hai tiết học trôi qua, giờ giải lao đã đến. Mấy người bọn nó và bọn hần liền tập trung xung quanh cái con nhỏ giả mạo đó. Trong lớp cũng có một vài học sinh hiếu kỳ chạy đến sum họp cũng bọn hần. Riêng nó thì vẫn chăm chú vào laptop của mình (Con nhỏ đó chỉ xuất hiện trong 2, 3 chớp mắt thôi rồi sẽ biến mất nên tác giả không giới thiệu về con nhỏ này. Nhỏ này cũng là cũng cháu trong gia tộc họ Phạm. Nhưng nhà nhỏ nghèo lắm. Nhỏ được Lão Phạm Đức Thanh nuôi dưỡng từ nhỏ nên cũng mang chút vẻ giàu sang. Nhỏ này thích đi mua sắm lắm nên mới có cơ hội gặp nó trong trung tâm thương mại. Cái này gọi là nghèo mà thích chơi sang đây). Jen hồ hởi mở lời đầu tiên

- Cậu có thật là Bi?

- Tôi là Bi thật mà.

- Em có thật là Dương Hàn Mỹ Anh không?_Bun nước mắt lưng tròng nhìn cô gái đó. Anh đã lọt vào cái bẫy của con nhỏ đó rồi

- Là em. Anh là anh trai của em phải không?_Nhỏ tươi cười nhìn Bun. Bun gật đầu rồi ôm chầm lấy con nhỏ đó.

- Làm sao cậu sống sót sau vụ tai nạn đó? Tôi nghe Bun bảo cậu bị rơi xuống biển. Sao 7 năm qua cậu không về tìm lại gia đình mình?_giờ đến lượt Ran tra khảo nhỏ

- Tôi được một người tốt bụng cứu sống và tôi bị mất trí nhớ nên không thể quay về tìm gia đình mình được!

- Vậy sao cậu biết tên cậu là Dương Hàn Mỹ Anh và sao cậu biết cậu chính là em gái ruột của Bun?

- Tôi đọc báo và thấy người trên báo rất giống tôi_Nhỏ vẫn mạnh miệng trả lời

- Vậy sao cô không về tìm gia đình ngay lúc đó?_Joe góp lời

- Tôi ...tôi_Nhỏ tái mét mặt, cái đầu của nhỏ bắt đầu hoạt động để tìm ra nguyên do chính đáng. Và vài giây sau, nhỏ đã có câu trả lời_Tôi chỉ vừa mới đọc báo cách đây vài ngày thôi. Trong một lần sắp xếp lại ngăn báo của người đã cứu tôi, tôi đã vô tình thấy tờ báo này

Nó nghe mà cũng phải khâm phục cái miệng dẻo hoạt của cô ta. Nói dối mà không biết ngượng. Joe gật gù như đã hiểu. Cô ta tưởng đã thoát nạn rồi nhưng không. Câu hỏi tiếp theo là của Jen

- Tôi nghe bảo người nhà Bun chỉ khai báo tên cúng cơm của Bi thôi mà. Sao cô lại biết mình là Bi mà giới thiệu với cả lớp vậy chứ?._Jen nhếch môi nhìn nhỏ. Cái con nhỏ này ngu quá đi. Đã làm thì phải làm cho cẩn thận chứ? Bọn hần bắt đầu nghi ngờ thân thể của nhỏ (trừ hần nha) Việc tìm kiếm cô con gái của nhà tỉ phú Ken và cô thiết kế nổi tiếng K đã được đăng tải trên các mặt báo và vô tuyến truyền hình thì việc có kẻ giả mạo là điều rất dễ xảy ra. Nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Bun, Jen liền hỏi một câu cuối. Câu hỏi này sẽ làm lộ rõ bộ mặt thật của nhỏ giả mạo này trong lòng bọn hần

- Vậy cô đã rơi xuống biển ở chỗ nào? Dù cô không nhớ nhưng chắc người cứu cô cũng nói chứ? Ví dụ như con là ai? Con từ đâu đến? Sao con lại rơi xuống biển? Ta đã cứu con trên vùng biển..._Jen nói những điều mà người cứu nhỏ đương nhiên sẽ nói khi vớt được nhỏ. Vốn dĩ nhỏ hỏi chuyện này là có nguyên do cả. Nơi mà Bi rơi xuống được giữ kín, nhỏ đã nhiều lần điều tra nhưng không được. Nhỏ rất thắc mắc tại sao gia đình Bun lại giấu nhem chuyện đó. Vì sợ sẽ có người giả mạo như con nhỏ này sao?

- Đâu...đâu nhất thiết phải nói chuyện này. Chú ấy chỉ hỏi tôi là ai thôi!_Con nhỏ đó mạnh miệng cãi lại Jen rồi hỏi vện lại nhỏ_Tại sao cô lại quan tâm chuyện của tôi đến vậy?

- Không phải tôi quan tâm chuyện của cô mà tôi quan tâm chuyện của chị tôi._Jen ngả người ra ghế rồi nhìn con nhỏ đó và nói tiếp_Cô nhìn Hyo, chị tôi xem_Jen chỉ tay về phía nó_Lần đầu tiên bọn tôi gặp em của Rey và Sin, hai người đó đã khóc nức nở mà nhận nhầm người đấy. Hyo là chị ruột của tôi nên không thể nào là cô gái Bi đó được. Vậy mà đám người này cứ bám theo bọn tôi mà gọi Hyo là Bi này, Bi nọ. Thật là bực mình mà. Cũng chính vì thế mà những chuyện về cô gái tên Bi đó bọn tôi đều biết. Bây giờ cô nàng

Bi đã trở về rồi thì tôi mong bọn người này sẽ buông tha cho chị em tôi. Mong cô hãy quản lý thật kỹ ông anh yêu quý của mình_Jen nói và cố tình nhấn mạnh từ ông anh. Nghe đến đây thì Bun tỉnh ra. Quả thật con nhỏ này là giả mạo. Nếu nhỏ là Bi thì chắc chắn nhỏ biết mình đã bị rơi xuống biển ở đâu. Nhưng tại sao Jen lại nói như vậy, tại sao nhỏ không vạch trần bộ mặt của con nhỏ này. Bun đang suy nghĩ thì khẽ giật mình khi nhận ra ánh mắt của Jen, nhỏ đang nhìn anh. Rồi sau đó nhỏ nhìn xuống nó. Anh đã hiểu. Jen là đang chờ quyết định ở nơi nó. Nó có vạch trần bộ mặt của con nhỏ đó không? Đáp án là không. Nó không nói gì chỉ lẳng lặng bỏ laptop vào ba lô rồi gục xuống bàn ngủ. Nếu nó đã không muốn vạch trần thì anh cũng nên để yên mọi chuyện như thế. Rồi cả bọn ai lại làm việc của người nấy. Ran đang tìm sách để đọc thì bị con nhỏ đó đập vào lưng một cái thật đau. Ran cúi nhủi xuống bàn. Cái ba lô cũng bị nhỏ làm rơi xuống đất. Đồ trong ba lô rơi tung tóe. Ran chưa kịp quay xuống nhìn con nhỏ đấy thì đã nghe tiếng hét thất thanh của ả vang lên. Không cần nhìn cũng biết chuyện gì đã xảy đến với nhỏ. Đứng đến những người xung quanh nó thì không ai được yên. Và kết quả cho cái sự láo toét của con nhỏ đấy là cái lưng bị rướm máu vì bị con dao của nó cắm vào. Nó không nương tay cho ai cả. Nhưng vì có một màn kịch hay đang đợi nhỏ này phía trước nên nó không giết nhỏ thôi! Cả lớp giờ đã miễn dịch với những chuyện này rồi. Ai cũng biết nhỏ sẽ có kết quả như thế nên cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Riêng có một con người luôn nhìn nó bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. Đó là nhỏ Mai. Nhỏ thúc tay anh nhỏ

- Anh à, con nhỏ đó cũng làm vậy với em đấy!

- Không lẽ tự dưng cô ấy lại kiếm chuyện với em?_Tên Khang nhàn nhạt lên tiếng. Anh biết quá rõ cái tính thích gây chuyện của cô em mình nên không có gì ngạc nhiên nếu cô ta động vào nó và bị nó xử như xử con nhỏ giả mạo đó

- Anh, anh bên con nhỏ đó sao? Em mới là em của anh mà!_Nhỏ Mai bù lu bù loa với tên Khang. Tên đó thì chẳng thèm đoái hoài gì đến cô em mình mà cứ ngược mắt nhìn nó

- Anh thích con người đó của em, Hyo. Thật may em không phải là con của bọn họ. Khi vừa nhìn thấy ảnh của con nhỏ Bi đó anh đã rất giật mình_Anh ta nhìn nó bằng ánh mắt thâm tình rồi tự nói trong lòng.

Sau khi cái con nhỏ giả mạo đó rời khỏi lớp, nó lại gục mặt xuống bàn ngủ. Giờ học lại bắt đầu. Danh tiếng bọn nó đã vang khắp trường rồi nên thầy cô chẳng dám ho he gì đến bọn nó nữa. Họ để cho bọn nó muốn làm gì thì làm.

19. Chương 19: Sống Cùng Khu

Học quả thật rất chán. Bọn nó hết chống cằm rồi lại nằm dài ra bàn mà ngủ. Ngủ dậy rồi lại chống cằm. Bọn nó chẳng biết làm gì cả. Sách đọc cũng hết rồi. Trò chơi cũng chơi chán rồi! Quay sang nói chuyện với bọn hần thì, ôi chao nói chưa đến 3 câu đã chiến tranh. Vậy thôi nằm ngủ cho đời nó yên. Nó ngủ một lèo đến hết tiết 5 mới chịu mò dậy. Vì đã đến giờ tan trường nên nó mới dậy thôi. Nó uể oải vác ba lô trên vai rồi ra về. Bọn hần đã ngờ ý chở bọn nó về nhưng vì sự nghiệp đang nung nấu trong lòng nó và vì sự an toàn của bọn nó, nó không thể để cho bọn hần chở về được. Trong lòng bọn nó cũng có chút tiếc nuối nhưng biết làm sao được. Bọn nó lại đảo bước về nhà mặc cho bọn hần kêu réo. Bọn hần cũng đâu chịu thua. Bọn hần cứ lái xe kè kè theo bọn nó vậy đó. Nó thấy mà bức cả mình. Nó bắt taxi rồi 5 người bọn nó vọt lên taxi đi. Bọn hần vẫn lì lợm đi theo bọn nó. Nó mặt nhăn mày nhíu nhìn 2 chiếc xe đi phía sau rồi quay sang bảo bác tài

- Cắt đuôi 2 chiếc xe sau đi ạ!

Bác tài hiểu ý bọn nó liền lái xe nhanh hơn. Phía trước là ngã tư, đèn xanh sắp chuyển sang đèn vàng rồi. Bác tài thông minh liền lái xe nhanh hơn và vượt qua ngã tư đó. Bọn hần vừa đến thì đèn vàng vừa chuyển sang đèn đỏ (Hình như đèn vàng chỉ đếm có 3 giây thôi phải không ta?). Xe qua lại toán loạn. Nếu Vicky và Yul không thắng nhanh thì đã xảy ra tai nạn rồi. Hần bức dọc đâm mạnh vào cửa xe

- Bức thật. Sao lại để họ thoát như vậy chứ?

Lần đầu tiên có người làm hấn phải bực mình như thế. Trước giờ việc tìm ra nơi ở của một người nào đó đối với hấn rất dễ dàng. Vậy mà bây giờ đến thông tin của nó hấn tìm cũng không ra nói chi đến nơi ở. Mà không chỉ riêng mình nó đâu, 4 người kè kè bên nó và cả 2 con người mà nó gọi là huynh và tẩu cũng vậy. Đến một thông tin nhỏ nhất của bọn người đó, hấn cũng không tìm ra được. Chẳng biết vì nó quá giỏi hay trình độ của hấn bị mai một rồi nữa. Hấn hiện đang rất muốn biết ba mẹ Jen là ai. Jen bảo nhỏ đã cứu nó, vậy chẳng phải ba mẹ Jen là người đã nuôi dưỡng nó sao? Theo như nó nói thì mẹ nuôi nó là một nhà kinh doanh nhỏ trong nước, vậy ba nuôi nó là ai? Có rất nhiều điều hấn rất thắc mắc về nó nhưng không ai có thể giải đáp cho hấn cả. Điều đó làm cho hấn thấy bực mình

- Chúng ta về thôi! _Đèn đỏ vừa chuyển sang đèn xanh thì Bun lên tiếng. Anh cũng hơi thất vọng vì không được thấy nơi nó ở. Nó ở đâu? Điều kiện sống của nó có tốt không? Nó đang sống với ai? Có người lớn không? Hàng vạn câu hỏi hiện lên trong đầu Bun mà không có câu trả lời. Anh bất lực ngả người ra ghế, khẽ nhắm mắt anh thả hồn mình vào những câu hỏi về nó. Anh đắm chiều đến nỗi mình về đến nhà lúc nào cũng không biết. Anh lo cho nó đến thế sao? Quả là một người anh tốt mà

Quay lại với bọn nó nha

Chú tài taxi đưa bọn nó về thẳng nhà. Lúc bọn nó bước xuống xe cũng là lúc một chiếc xe đen đỗ xích trước cổng nhà lão Phạm Đức Thạnh đó. Chẳng thèm nhìn nó cũng biết kẻ ngồi trong xe là ai. Thôi thì một nước vào nhà cho rồi. Nhưng chưa kịp bước đi thì nó đã bị Ran kéo lại

- Này Hyo yêu dấu! Ngày mai chúng ta đừng đi bộ nữa nha! Cậu có biết là trường xa lắm không?

- Không. Mai vẫn đi bộ. Tốt cho sức khỏe! _Nó nói rồi quay người sang hướng cổng mà đi. Thật ra nó cũng không định đi bộ nữa đâu nhưng do nhìn khuôn mặt mếu máo của Ran, nó thấy tức cười nên muốn hành hạ nhỏ thêm vài ngày nữa ý mà. Khuôn mặt Ran lúc này cứ như vừa mất tiền vậy, mà không dù có mất tiền thì khuôn mặt nhỏ cũng không tồi tệ như lúc này. Mặt nhỏ rũ xuống cứ như một bông hoa sắp tàn vì không được tưới nước vậy. Nhìn thương kinh khủng luôn. Nó dựa lưng vào cổng rồi nhìn Ran mà nén cười

- Cậu tính ọi người đứng ngoài luôn hả Ran? Mở cửa đi _Nó khinh khỉnh nói. Ran dùng khuôn mặt buồn rười rượi ngược nhìn nó rồi đưa tay vào ba lô để tìm chìa khóa nhưng tìm hoài mà nhỏ vẫn không tìm thấy. Nó nhìn khuôn mặt đang dần trở nên hốt hoảng của nhỏ thì cũng đoán biết được chuyện gì. Nó thở dài. Ran sau một hồi tìm kiếm vẫn không thấy chìa khóa đâu liền hét lên

- Á Á Á

Jen và bọn nhóc mém mém rút tim ra ngoài vì volume cực lớn của Ran. Cả hai kẻ vừa bước ra khỏi chiếc xe đen kia cũng mém vấp té. Hai kẻ đó quay sang nhìn bọn nó. Mắt họ phải trợn to hết cỡ để nhìn cho rõ những con người đang hiện diện ở đây

- Hyo _Tên con trai lên tiếng gọi tên nó. Nó đã biết chính xác cái giọng nói đó là của ai nhưng cũng giả bộ ngạc nhiên quay sang nhìn.

- Anh...Sao lại ở đây? _Nó chuyển từ ánh mắt ngạc nhiên sang khó chịu nhìn hai kẻ trước mặt. Hai kẻ đó không phải ai khác mà là nhỏ Mai và anh trai của cô ta Phạm Duy Khang

- Đây là nhà anh _ Tên Khang vừa nói vừa chỉ tay vào nhà Lão Phạm đó (Gọi lão Phạm cho nó gọn nha mọi người)

- Ừm, thì ra là vậy. _Nó gật gù như đã hiểu nhưng thật ra nó đã biết lâu rồi. Chỉ có mấy con bạn vô tâm của nó là không biết thôi. Vì thế 4 người kia đang mở mắt thao láo mà nhìn anh em tên đó.

- Sao mọi người lại ngạc nhiên đến vậy? _Tên Khang tiến về phía bọn nó và hỏi

- Cái...cái tên này sống cùng chúng ta sao? _Jen lắp bắp nói. Nó suýt đứng tim vì tưởng nhỏ sẽ hỏi "Tên này có quan hệ gì với lão Phạm đó?". May sao là nhỏ không hỏi chứ nếu không thì mọi chuyện vỡ lở rồi. Nhưng nó không chắc mấy người kia sẽ không hỏi nên phải đổi chủ đề gấp

- Anh...và con nhỏ đó _Nó chỉ tay về phía nhỏ Mai _có quan hệ gì? Sao lại đi cùng nhau?

- Cái này có được xem là ghen không? _Tên Khang cười đều nhìn nó.

- Đừng có tưởng bở_Nó nguýt dài
- Con bé là em gái anh. Mà em đã làm con bé bị thương phải không?
- Đúng. Bảo cô ta biết điều mà tránh xa tôi ra, đừng có kiếm chuyện với tôi_Nói rồi nó bỏ đi. 4 người kia ngơ ngác nhìn nó rồi giật mình hét lên
- Hyo, cậu đi đâu thế?_Jen và Ran đồng thanh
- Không có chìa khóa vào nhà, chẳng lẽ các cậu định cắm trụ ở đó luôn hả? Hay muốn ngủ ngoài đường?_Nó chẳng thèm quay đầu lại, chân vẫn bước đi, miệng thì không quên trả lời câu hỏi của Jen và Ran
- Chị à, chị tính đi đâu thế? Chúng ta đâu có chỗ để đi!_Bill lon ton chạy đến bên nó
- Chắc chúng ta phải làm phiền đến ông bà của em rồi, Bill.
- Lại được gặp ông bà rồi, vui quá đi_Bill nghe nó nói thì nhảy cẫng lên. Thằng nhóc này có vẻ thương ông bà nhỉ? Bọn nó lại phải eo bi đến khu nhà của bọn hấn (Mọi người có biết eo bi là gì không? L.B Lết bộ á). Vừa đặt chân đến cổng nhà bà Ran thì bọn nó vừa vén trông thấy hấn từ trong nhà đi ra. Chắc lại sang nhà Bun đây mà. Vừa trông thấy hấn, Bill liền lớn tiếng gọi
- Anh Rey à!_Hấn nghe có người gọi mình nên quay sang nhìn.
- Ồ, sao mấy người lại ở đây?
- Bọn em đến thăm ông bà_Joe cười toe toét lên tiếng. Bill đứng bên cạnh nhỏ liên nỉm dọa mà liếc Joe xem cháy áo
- Nè, bạn trai cậu đang đứng bên cạnh đấy nhé! Tớ biết anh Rey đẹp trai nhưng tớ cũng không thua kém gì anh ấy đâu nhé!
- Ủm, Đúng rồi. Bill của chúng ta là nhất. Bill mang một vẻ đẹp nghiêng thành đổ thúng không có ai sánh bằng mà._Joe xỏ Bill rồi ba chân bốn cẳng chạy vào trong.
- Này, cậu nói gì hả?_Bill hét lên rồi đuổi theo Joe. Nó cũng ung dung bước vào mặc cho hấn có đứng đó nhìn nó. Hấn cũng quen với vẻ thờ ơ của nó rồi nên cũng chẳng nói gì. Hấn lập tức gọi cho cái bọn lóc chóc kia rồi cũng theo nó vào trong. Chưa đầy 3' sau 14 người kia đã có mặt. Bọn nó tụ họp lại nói chuyện và quyết định chọn nhà bà Ran làm căn cứ để họp mặt.

20. Chương 20: Tai Nạn

Sau một đêm ngủ ở nhà bà Ran, nó lại cắp sách đến trường. Nhưng nó không thể vác cái bộ dạng ngày hôm qua đi học được. Nhìn bần lâm! Hôm nay bọn nó dậy rất sớm nha. Vậy nên bọn nó quyết định sẽ ghé vào một cửa hàng quần áo nào đó trên đường đi để mua đồ mặc rồi đến trường. Dù không muốn nhưng bọn nó cũng phải vác xác đến trường. Bọn nó cúi chào ông bà Ran rồi đi.

- Ran à, cậu lo mà tìm chìa khóa đi nhé! Đừng để hôm nay chúng ta phải lang thang nha_Jen vác vai Ran cười nói. Nhìn nhỏ bây giờ cứ như con trai ý
- Nhưng biết nó rơi ở đâu mà tìm_Ran ỉu xiu
- Chẳng phải hôm qua ba lô của chị rơi xuống đất sao? Có khi nào chìa khóa đã văng ra lúc đó_Bill nói
- Cũng có thể lắm. Nhưng nếu tìm không ra thì phải làm sao? Chúng ta không có chìa khóa dự phòng_Ran vừa mở cửa vừa nói với bọn nó.
- Trèo tường vào thôi!_Nó nhàn nhật nói_Nhờ ơn cậu mà chuẩn bị có 5 kẻ có cơ hội thực tập làm ăn trộm đấy!

- Hơ hơ_Mặt Ran mếu xệch. Trong lòng nhỏ thầm cầu nguyện tìm được chìa khóa không thôi là có án mạng đấy. Nó đã cất tiếng xỏ xiên nhỏ thì không phải chuyện nhỏ đâu.
- Này, mọi người đang nói gì thế?_Tiếng Wan vang lên.
- Á Á Á_Ran giật mình hét lớn. Nhỏ hét với volume tối đa luôn. Cả bọn liền bịt tai lại nếu không muốn màng nhĩ của mình bị dẫn hoặc nặng hơn là rách.
- Ôi mạ ơi, kì này con lại phải tốn tiền vào viện chỉnh tai rồi!_Jen say sẩm mặt mày nhìn cái kẻ đang gây náo loạn
- Sao...sao mấy người lại đứng ngoài này?_Ran lấp bắp nhìn 15 con người trước mặt
- Tính gọi mấy cô đi học nhưng thấy mấy cô đang đi ra nên đứng chờ thôi! Làm gì mà hét lên ghê vậy?_Wan vừa ngoáy ngoáy tai vừa nói. Vậy là bọn người này tính cùng bọn nó đi bộ đến trường đây
- Cứ như ma, thoát ần thoát hiện_Nó buông một câu rồi bước đi. Nó còn giống ma hơn ấy. Nói đến chuyện thoát ần thoát hiện thì chắc không có ai qua nó đâu.
- Chị à, đợi em với_Laysi và Rin lon ton chạy đến bên nó. Nó cười hiền đứng lại chờ hai nhỏ. Chỉ với mấy đứa nhóc 16 tuổi này nó mới cư xử như vậy thôi. Hai nhỏ khoác lấy hai tay của nó rồi bước đi. Joe và Ryna ganh tị nên cũng nhanh chân chạy đến. Nó nhìn Joe dụ dằng hỏi
- Joe à, ở đây có cửa hàng quần áo nào không?
- Có ạ. Ở ngã tư phía trước có một cửa hàng đấy chị ạ
- Chúng ta đến đó mua quần áo để mặc đi. Bộ đồ này dơ rồi
- Vâng ạ_Joe khoác lấy tay Ryna rồi tí tởn đi trước bọn nó. Còn bọn hần cùng với Bill, Ran và Jen thì ung dung đi phía sau. Mắt thì không thể rời khỏi nó. Đi được một đoạn thì Ryna reo lên
- Cửa hàng quần áo kia chị!_Bây giờ đèn tín hiệu đang là đèn xanh cho người đi bộ nên Ryna cùng Joe băng qua đường. Ryna và Joe đi gần đến bên kia đường thì bỗng nhiên có một chiếc xe tải lao về phía 2 nhỏ. Ông tài xế đang ngủ gục nên vượt cả đèn đỏ và đang lao về phía Ryna và Joe. Hai nhỏ đó nhìn thấy chiếc xe tải đang lao về phía mình thì bất động, tay chân cứng đờ, muốn nhấc chân lên chạy cũng không được. Hai nhỏ chỉ biết nhắm mắt mà chờ cái chết đến với mình thôi. Trong giây phút chiếc xe lao về phía 2 người em mà nó yêu quý, nó chẳng suy nghĩ gì, không chút do dự nó hất phăng cánh tay của Rin và Laysi ra rồi lao về phía 2 cái đứa ngốc nghếch đang nhắm tịt mắt mà chờ chết kia. Chiếc xe lao đến quá nhanh, nó chỉ kịp đẩy hai cái đứa kia ra khỏi lưỡi hái tử thần còn nó thì không kịp thoát thân và chiếc xe đó đã cán vào nó. Nó đã thế mạng cho hai cô bé kia. Với vận tốc của chiếc xe đang đi và theo quán tính, nó bị thốc bay lên xe rồi lăn khỏi chiếc xe mà rơi xuống đất. Đầu nó be bét máu, tay nó, chân nó và khắp người nó cũng thế. Nhưng nó không thấy đau mà còn thấy vui nữa! Tại sao vậy nhỉ? Nó cố ngược nhìn 2 cô bé đang nằm lằn lóc dưới đất chưa kịp đứng dậy kia nở một nụ cười nhẹ nhõm. Nó chết nhưng cứu được 2 cô bé kia coi như nó chết cũng không vô ích. Thà một mình nó ra đi còn hơn chứng kiến cảnh 2 cô bé mà nó thương yêu ra đi trước mắt nó. Joe là người đã lớn lên từ nhỏ với nó. Từ cái năm 10 tuổi ấy, Joe đã trở thành một đứa em mà nó luôn coi trọng. Còn Ryna, một cô gái có tâm hồn thánh thiện và luôn luôn cười nói. Nó không muốn nụ cười đó mất đi. Bây giờ nó chỉ còn lại một điều nuối tiếc thôi. Nó muốn gặp lại ba mẹ mình, muốn gọi họ hai tiếng ba mẹ, muốn được họ ôm vào lòng. Nó còn muốn làm nhiều thứ cho họ nữa. Nhưng có lẽ nó không có cơ hội để thực hiện rồi. Thôi thì đành tạm biệt họ trước vậy.
- Nếu có kiếp sau con vẫn muốn được làm con của hai người. Chúng ta sẽ sống hạnh phúc và không xa nhau nữa_Nghĩ rồi mắt nó nhắm lại. Nó không muốn ngủ như thế nhưng sao mí mắt của nó cứ sụp xuống. Nó bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Nó có tỉnh lại không hay là ngủ mãi mãi. Còn 17 người kia thì đang chết sống. Họ đã chứng kiến vụ tai nạn thảm khốc đó, chứng kiến tất cả những nạn nhân của vụ tai nạn đó không ai khác lại chính là nó. Nó đang nằm trên một vùng máu. Cơ thể của bọn họ đang đông cứng lại. Họ không thể cử động vì quá bất ngờ hay tại vì chưa thể chấp nhận cái sự thật là nó vừa bị tai nạn? Hai con nhỏ ngốc nghếch đang nằm bệch dưới đất kia cuối cùng cũng lồm cồm ngồi dậy và cả 2 cũng lâm vào tình trạng giống 17 người kia. Sau vài phút tiêu hóa mọi việc, 19 người mới chạy đến bên nó. Hần hoảng sợ lay lay người nó.

- Hyo à, cô tỉnh lại đi. Làm ơn tỉnh lại đi!_Hắn gào thét tên nó mong nó tỉnh lại nhưng gọi thế nào nó cũng không chịu tỉnh. Hơi thở của nó ngày càng yếu dần. Trong giây phút nó bị xe cán đó, tim hắn như ngừng đập. Cảm giác lúc đó thật khó thở. Nó là tim hắn, là trái tim đang đập thối thức của hắn. Nó đau tim hắn cũng đau. Nó mà chết thì tim hắn cũng chết theo. Nó quan trọng với hắn đến thế cơ đấy! Bởi vậy hắn không thể để nó chết được. Hắn còn yêu đời lắm! Hắn muốn sống. Vì vậy hắn phải cứu cho bằng được trái tim của hắn. Hắn có thể đánh đổi tất cả để tim hắn có thể đập lại. Hắn lập tức bế thốc nó lên rồi đón taxi đi đến bệnh viện. Bọn người kia cũng bắt taxi và đi theo hắn. Bun hiện đang rất lo lắng cho nó. Người em gái đáng thương của anh đang ở trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc. Thần chết có thể bắt nó đi bất cứ lúc nào. Bun nghĩ ngợi rồi lôi điện thoại ra định gọi cho ba mẹ nhưng rồi lại thôi! Có quá nhiều lí do khiến anh không thể gọi và một trong số đó là sợ ba mẹ anh lo lắng. Có gì báo sau cũng được, bây giờ cứu chữa cho nó vẫn là quan trọng nhất

21. Chương 21: 24 Tiếng

Vừa bước vào cổng bọn hắn đã trông thấy một hàng dài bác sĩ rồi. Đám người này nhận được thông báo từ Ren nên tức tốc chuẩn bị mọi thứ rồi đợi sẵn ở đây. Hắn đặt nó lên giường rồi nhanh chóng đẩy nó vào trong. Ngay cả viện trưởng cũng phải tham gia phẫu thuật cho nó.

- Phải cứu cho bằng được cô ấy_Hắn quát lên

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức ạ_Viện trưởng e dè nói. Nhìn tình trạng của nó hiện giờ, ông không thể nói trước được gì. Hắn nghe đáp án không mong muốn liền bay đến mà tóm cổ áo ông viện trưởng

- Không phải cố gắng hết sức mà là phải cứu cho bằng được. Nếu cô ấy có mệnh hệ gì thì cái bệnh viện này chuẩn bị đóng cửa đi và những kẻ bước vào trong đó cũng chịu chung số phận với cô ấy

- Vâng...Vâng_Ông viện trưởng toát mồ hôi lạnh rồi bỏ vào trong. Ông đã sống đến độ tuổi 60 rồi mà còn bị một đứa nhóc 17 tuổi túm cổ mà quát như thế! Thật là mất thể diện mà. Nhưng biết làm sao được, thế lực của hắn quá lớn mà.

Hắn ngồi phịch xuống và chờ đợi trong nỗi lo âu thấp thỏm. Mắt hắn cứ dán vào cánh cửa phòng cấp cứu. Không ai không lo lắng cho nó. Không gian trở nên u ám và lạnh lẽo vô cùng. Nửa tiếng sau cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Hắn liền bật người dậy. Hắn cứ tưởng ca cấp cứu đã kết thúc nhưng không phải. Người chạy ra là một cô y tá, trông cô ta rất hốt hoảng. Cô ta chạy đến chỗ bọn hắn

- Cho hỏi ở đây ai có máu AB. Bệnh viện chúng tôi đã hết loại máu này

- Tôi là nhóm máu AB_Bun vội vàng lên tiếng. Bây giờ anh càng chắc chắn hơn nó chính là em gái mình.

- Anh đi theo tôi để xét nghiệm. Cô ấy đang thiếu máu trầm trọng_Bun gật đầu rồi chạy theo cô y tá. Máu của Bun không có vấn đề gì nên được phép truyền cho nó. Một lượng máu lớn đã được lấy đi. Sau khi truyền máu, Bun lại trở về phòng đợi. Vì một lần mất đi khá nhiều máu nên mặt Bun bây giờ tái mét, đầu thì ong ong lên. Anh tựa người vào tường và chờ kết quả phẫu thuật của nó. 6 tiếng đã trôi qua mà cánh cửa vẫn chưa mở ra một lần nào nữa. Nỗi lo lắng trong lòng mỗi người càng dâng cao hơn. “tín” Cửa mở và ông viện trưởng một mình đi ra. Vừa trông thấy mặt bọn hắn thì ông liền cúi gằm mặt xuống đất. Nhìn cái thái độ đó của ông, hắn không dám mở miệng hỏi. Hắn sợ nghe thấy đáp án không mong muốn. Cả bọn lập tức vây quanh ông viện trưởng riêng hắn vẫn ngồi đó và lắng nghe

- Chị ấy sao rồi ạ?_Yul cất tiếng hỏi. Ông viện trưởng nhìn từng người rồi lắc đầu

- Không khả quan lắm! Chúng tôi đã cố gắng hết sức có thể rồi

- Ý ông là sao?_Bun vẫn cố giữ bình tĩnh, hỏi

- Vì đầu cô bé bị chấn thương nặng nên lâm vào tình trạng hôn mê. Nếu trong vòng 24 tiếng mà cô bé không tỉnh lại thì...thì cô bé sẽ ra đi vĩnh viễn. Mọi chuyện bây giờ chỉ còn biết tùy thuộc vào ý chí của cô

bé thôi_Ông viện trưởng nói rồi bỏ đi. Cứ đứng đó không biết sẽ có tai họa gì giáng xuống đầu ông nữa đâu

- 24 tiếng? Hyo nhất định sẽ tỉnh lại_Sin nói. Nhỏ rất tin vào nó, nó sẽ không bỏ nhỏ mà đi nữa đâu (Mấy người này đã được hấn tường trình rõ ràng về vụ con nhỏ giả mạo kia rồi nên họ không còn lăm tưởng con nhỏ đó là Bi nữa đâu)

Từ trong phòng cấp cứu nó được đẩy ra. Khuôn mặt nó bây giờ không còn giọt máu. Khắp người đều bị băng trắng quấn lấy. Nhất là đầu của nó, băng quấn đến mấy lớp. Nhìn nó bây giờ thật giống xác ướp ai cập làm sao! Bọn hấn theo nó đến phòng Vip. Nó được hấn đặt lên giường một cách nhẹ nhàng

- Hyo, cậu nhất định phải tỉnh lại. Đừng phụ sự lo lắng của tớ và mọi người nhé!_Hấn nói với nó. Cũng chả biết nó có nghe thấy không nữa. Rồi hấn quay sang nói với mấy người kia_Mọi người về đi, đông người chật chội và ngột ngạt lắm.

- Nhưng Hyo...

- Mọi người về đi. Nếu cô ấy tỉnh lại tôi sẽ báo ọi người biết

- Ủm. Vậy em tớ giao lại cho cậu. Tớ cũng phải về tường trình lại vụ việc cho ba mẹ đây!_Bun nở một nụ cười gượng gạo rồi bước đi. Bọn người kia ngắm nhìn nó hồi lâu rồi cũng nổi gót theo Bun. Bây giờ trong phòng chỉ còn nó và hấn thôi. Lần đầu tiên sau 7 năm gặp lại, hai người mới có không gian riêng tư như thế này. Nhưng riêng tư như thế thì có ích gì. Bây giờ nó cứ như tảng đá, nói không được, cười không được. Nó có nghe được những lời hấn nói không? Hấn thao thao bất tuyệt để làm gì? Như thế chẳng khác nào đang tự kỉ. Vậy thì ngồi im lặng ngắm nhìn nó không tốt hơn sao? Hấn nắm lấy đôi bàn tay nó. Nó bây giờ đang đeo ống thở Oxi. Nó không thể tự thở, như vậy cũng đủ biết tình trạng của nó nặng đến mức nào. Rốt cuộc nó có qua khỏi không? Nó sẽ tỉnh lại hay sẽ bỏ bọn hấn ra đi mãi mãi

22. Chương 22: Couple Đầu Tiên

Cả bọn kéo nhau về nhà. Joe thì ôm chặt Bill mà khóc. Nhỏ đang tự trách mình, trách chính bản thân nhỏ đã làm nó bị thương. Nhìn Joe khóc, mấy nàng kia cũng nước mắt lưng tròng. Ryna đau lòng bỏ đi một nước. Jin lập tức đuổi theo nhỏ. Còn mấy người kia thì đón taxi rồi về nhà. Tâm trạng Ryna bây giờ có khác gì Joe đâu. Nhỏ cũng là nguyên nhân khiến nó lâm vào tình trạng nguy kịch như vậy. Ryna vừa đi vừa khóc. Nhỏ đã cố kiềm nén nước mắt đau thương đó nhưng tại sao nước mắt vẫn rơi. Con tim nhỏ đang dày xéo. Đau lắm! Nhìn nhỏ trông đáng thương vô cùng. Người đi đường qua lại nhìn nhỏ không ngớt. Còn có người định đến hỏi thăm nhỏ luôn ấy chứ. Nhưng ngay lúc định tiến tới thì họ lại phát hiện một cậu con trai đang leo đèo đi sau nhỏ. Họ chắc hẳn trong lòng rằng Ryna và cậu con trai đó cãi nhau nên nhỏ mới khóc như thế. Và thế là họ lại làm ngơ mà đi vì chuyện nhà người ta thì để người ta giải quyết mình xen vào làm gì. Ấy thế mà, có nhiều cô gái đi ngang lại dành tặng cho Ryna những cái như muốn giết người. Cũng chẳng có gì khá hiểu khi họ ganh tị với Ryna vì được một chàng trai đẹp như tranh vẽ đi theo sau. Cả hai cứ đi bộ như thế! Chính họ cũng chả biết mình đang đi đâu. Jin theo sau không ngớt lo lắng cho Ryna. Nhỏ đang rất bất loạn nên sẽ chẳng còn tâm trí mà nghĩ đến việc gì nữa đâu, ngay cả việc đi đứng, cứ vô thức mà đi như thế! Jin chạy vọt lên nắm lấy tay Ryna. Ryna hơi ngỡ ngàng nhìn Jin.

- Anh đi theo em sao?_Ôi Jin biết rõ là như thế mà. Anh đi theo nhỏ đã được một lúc rồi mà nhỏ cũng không biết đấy thôi.

- Chúng ta chạy nhé! Em hãy để gió cuốn phăng những thứ không vui đi._ Nói rồi Jin lôi Ryna chạy đi. Cô nàng mặc sức cho Jin muốn kéo đi đâu thì đi. Hai người cứ chạy mãi và nơi họ dừng lại chính là bờ sông. (Ở HCM có biển không ta. Hình như không thì phải)

- Học học...em...thấy...học...thấy thoải mái hơn chưa?_Jin vừa thở vừa hỏi Ryna. Cô nàng Ryna cũng đâu có kém cạnh gì. Nhỏ thở như sắp chết ấy.

- Rầu hơn thì có. Một chết đi được_Nhỏ ngúng ngoẩy rồi ngồi bệch xuống đất. Vừa ngồi xuống nhỏ lại suy nghĩ về chuyện của nó. Mặt nhỏ lại rũ xuống như một bông hoa héo.
 - Đừng tự trách mình về chuyện của Hyo nữa. Thay vì trách bản thân thì em hãy cầu nguyện cho Hyo tỉnh lại đi_Jin nhìn khuôn mặt ủ rũ của nhỏ thì cất giọng an ủi
 - Ủm, anh nói đúng._Dứt lời nhỏ chấp tay áp vào ngực và thầm cầu nguyện cho nó. Jin nhìn nhỏ rồi nở một nụ cười nhẹ nhàng. Ryna không phải là một cô bé cứng đầu. Cô bé rất lạc quan, chỉ cần bảo ban một tí sẽ Ok thôi. Sau một hồi cầu nguyện, Ryna mở mắt và nhìn vào xa xăm
 - Anh!
 - Hử?
 - Cho em mượn vai anh tí nhé!
 - Em không cần phải mượn đâu. Bờ vai của anh luôn là của em mà! (Sến sọt mất thôi mạ ơi!)_Jin nói làm Ryna đỏ mặt ngượng ngùng. Nhỏ tựa đầu vào vai Jin rồi nhắm mắt lại
 - Nghe giống tỏ tình ghê ta
 - Anh không tỏ tình đâu. Dù muốn hay không thì sau này em cũng phải làm vợ anh thôi! Lúc nhỏ anh đã xin phép ba mẹ 8 bên rồi mà
 - Nhưng dù sao cũng phải hỏi qua ý kiến của em chứ?_Ryna hừ mũi
 - Em không muốn?
 - O...cái này...
 - Sao?
 - Em cũng muốn một lần có bạn trai. Không phải dùng một cái là có chồng luôn. Em cũng muốn được cùng bạn trai hẹn hò như những cô gái khác_Ryna nói một lèo, mắt chẳng thèm mở ra
 - Hi, vậy anh là bạn trai của em_Jin cười nhẹ nói (Ôi hình tượng Jin lạnh lùng của mình đâu rồi. Cái con người phè phỡn này ở đâu ra vậy trời. Huhuhu)
 - Anh áp đặt quá đấy! Cũng chẳng thèm nói với em mấy lời ngọt ngào kia nữa_Ryna bĩu môi
 - Ý em là 3 chữ ấy à?_Ryna khẽ gật đầu_Anh không muốn nói, anh muốn dùng hành động để nói với em. Nói mà không làm được thì nói làm gì!
 - Anh cứ nhắc quá đấy! Nhưng em thích thế!_Ryna nở một nụ cười hiền. Dù trong lòng nhỏ vẫn đang rất phiền muộn về chuyện của nó nhưng nhỏ cũng cảm thấy nguoi ngoai phần nào khi có Jin bên cạnh an ủi nhỏ như thế này
 - Vậy công chúa nhỏ, chúng ta về nha! Còn phải chuẩn bị để đến bệnh viện nữa chứ!_Jin nhéo chóp mũi của Ryna
 - Vâng ạ.
- Rồi hai người tay trong tay tình tứ đi về nhà. Vậy là một Couple đã xuất hiện. Couple tiếp theo sẽ là cặp nào đây?

23. Chương 23: Sống Và Chết-ranh Giới Mỏng Manh

Tác giả cho thời gian trôi nhanh tí nha. Bây giờ đã 1h sáng rồi, chỉ còn 5 tiếng nữa thôi là hết 24 giờ. Hiện cũng chỉ có mình hắc ở bệnh viện. Hắc vẫn thức và đăm đăm nhìn nó. Hắc nhìn nó rất kĩ để có thể phát

hiện ra những cử động dù là nhỏ nhất của nó. Hấn ngồi như thế đã 19 tiếng rồi. Mí mắt hấn cứ sụp xuống, hấn đang rất buồn ngủ

- Hyo à, tớ đi một lát rồi quay lại liền_Nói rồi hấn bỏ vào phòng vệ sinh ngay trong phòng bệnh ấy. Ngay cái lúc hấn quay lưng đi thì ngón tay nó khẽ cử động, nhẹ thôi! Điều đó cũng đủ cho thấy nó đã hồi phục ý thức. Hấn vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi lại đi ra. Thao tác của hấn chỉ vụn vụn có 2' thôi! Nhanh kinh khủng. Hấn sợ ở lâu nó tỉnh lại mà hấn không biết ý mà! Hấn quay lại bên nó rồi lại nắm tay nó và dán chặt mắt vào nó. Trong khi hấn và mọi người đang lo lắng cho nó từng phút từng giây thì nó lại đang rất vui vẻ. Tình hình là trên mấy tầng mây kia, nó đang đánh cờ tướng với một ông lão tóc bạc phơ, râu dài chấm đất, lông mày cũng dài và trắng tuốt. Chẳng biết ông ta là ai mà nhìn phúc hậu lắm!

- Ông thua rồi ông ơi, không còn nước đi khác đâu ạ!_Nó vui mừng reo lên

- Cái con bé này, chúng ta chơi lại ván nữa_Ông lão thu hết cờ về rồi sắp xếp lại

- Ông ơi, ông còn muốn chơi sao? Con và ông đã chơi 60 ván mà ông chỉ thắng con có mỗi một ván. Vậy mà ông còn muốn chơi nữa sao?_Nó đá đểu ông lão đó. Trong vòng 19 tiếng mà nó đã chơi tới 60 ván cờ cơ đấy

- Nhất định phải chơi lại. Ta không thể thua cháu được. Cho cháu biết nhé, ở nơi này ai cũng phải gọi ta là sư phụ về môn chơi cờ đấy. Làm thế nào mà ta thua cháu được chứ?_Ông lão đó vẫn chưa chịu chấp nhận sự thật đáng cay đó

- Ở trên này người ta chơi cờ dở đến vậy sao ạ? Kiểu này cháu phải mở một sàn cờ để huấn luyện họ mới được_Nó xoa cằm tính toán.

- Ý kiến hay đấy! Ta đi đây!_Nói rồi ông lão đứng bật dậy

- Ồ, ông đi đâu vậy?_Nó gọi với theo

- Ta đi mở sàn cờ, hẹn gặp cháu sau nhé!

- Ông thiệt là_nó thở dài rồi bỗng nó nhớ ra cái gì đó_Ông ơi, ông hứa sẽ dẫn cháu đi tham quan nơi đây mà_ (“Rầm” tác giả té xỉu. Tưởng nó sẽ hỏi đường về nhà chứ) Nó gọi lớn nhưng ông lão đã đi xa rồi, không thể nghe thấy lời nó nói nữa. Bỗng nhiên đám mây dưới chân nó tản ra. Nó rơi tự do xuống.

- Á Á Á, con có chết không vậy trời? (Chứ chị còn sống chắc) Ông đang ghét, con còn chưa đi tham quan mà đã đuổi con về sao?_Nó oang oang cái miệng lên

Hiện giờ dưới trần gian, trong bệnh viện lớn nhất của thành phố, có hàng chục con người đang vây quanh trong phòng bệnh của nó. Ba mẹ nó hôm nay không đến vì bị Bun ngăn cản. Rất có thể chuyện nó là con ruột của họ sẽ bị lộ ra ngoài. Kelly đã nằng nặc đòi đi nhưng đã bị Ken và Bun kiên quyết giữ lại. Giờ chắc cô đang ở nhà mà khóc nức nở rồi. Trong phòng nó, y tá, bác sĩ và ông viện trưởng cũng đã có mặt. Chỉ 5' nữa thôi! Sau 5' đó mà nó không tỉnh lại thì nó sẽ ra đi vĩnh viễn. Thơi gian chậm chậm trôi qua, bọn hấn mở to mắt mà nhìn về phía nó, ai nấy cũng đều thầm mong nó tỉnh lại. Và giây cuối cùng cũng đã qua, nó vẫn chưa tỉnh lại. Ông viện trưởng lắc đầu

- Cô bé không qua khỏi rồi!

- Ông nói dối. Ông nhìn máy điện tâm đồ đi, rõ ràng tim Hyo còn đập mà. Làm gì có chuyện Hyo chết chứ!_Jen trân trân nhìn ông viện trưởng

- Xin lỗi. Nhưng tình trạng của cô bé này được gọi là chết lâm sàng. Cô bé không thể hồi phục ý thức nên não đã ngừng hoạt động. Cô bé đã chết dù là tim vẫn đập và người vẫn ấm. Chúng tôi rất tiếc_Ông viện trưởng nói rồi cùng bác sĩ và y tá bỏ đi

- Không, không đâu. Hyo không thể chết được._Chân tay Bun mềm nhũn. Anh ngã khụy xuống đất. Nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Hấn cũng chả khá hơn tí nào. Tim hấn đã chết rồi. Hấn vẫn sống được sao? Hấn tựa lưng vào tường. Người vô lực chống đỡ liền men theo bờ tường mà ngồi xuống. Tay hấn ôm lấy đầu, về mặt đau khổ tột cùng. Hấn đã dằn lòng không được khóc nhưng sao nước mắt cứ rơi. Những giọt nước mắt lăn khỏi khuôn mặt hấn và rơi xuống đất, thấm ướt cả nền gạch lạnh lẽo. Còn đám người kia cũng chẳng có ai khá hơn. Họ cứ ôm nhau mà khóc. Joe liền chạy đến bên nó mà gào khóc

- Chị à, đừng bỏ em. Đừng bỏ em mà! Chị mà chết em sẽ trách bản thân mình mà không sống nổi đâu! Làm ơn, em xin chị đấy! Chị tỉnh lại đi _Joe nói lên trong tiếng nấc. Mấy người kia cũng nước mắt lưng tròng. Gái thì úp mặt vào trai mà khóc. Trai thì ôm gái rồi cũng nhắm tịt mắt lại để không phải thấy cái cảnh thương tâm mà họ không muốn chấp nhận đó. Ngay cả Jen và Ran cũng vô thức ôm lấy Jill và Wan mà khóc. Chỉ còn Bill là lẻ loi. Cô bạn gái của cậu nhóc đang gục mặt bên giường nó nên cậu nhóc chẳng biết ôm ai cả. Bill đành đứng đó mà gọi lớn tên nó
 - Chị Hyo à, chị Hyo chị tỉnh lại đi! Đừng bỏ bọn em _Giọng cậu nhóc oang oang lên nghe mà nhức cả óc. Ngay cả con người đang rơi xuống kia chưa kịp nhập vào xác đã nghe thấy kia giọng hét như muốn bay cả nóc nhà của Bill. Sau khi hồn về với xác, chưa đầy 5s sau, một cái gối đã được nó trao tặng cho Bill. Cậu nhóc đang khóc thì phải im bặt ngay
 - Ổn ào chết được. Con trai mà khóc còn hơn cả con gái. _Nó cất giọng bực bội. Phần bị tiên ông lừa đang không có chỗ trút giận nên nó đành trút hết lên đầu Bill thôi. Cả bọn nghe cái giọng nói quen thuộc nên mở mắt thao láo nhìn nó. Ai cũng phải trợn to mắt hết cỡ. Bất động. Chỉ có một từ để diễn tả bọn hắn bây giờ
 - Chán thật. Ông đáng ghét! Thử để con gặp ông xem, con sẽ không tha cho ông đâu. Còn cho con bay lơ lửng nữa chứ! Tưởng đâu nát thành 1000 mảnh rồi _Nó ngược mặt lên trời day nghiêng nói. Trên mấy tầng mây kia, vị tiên ông đó đang loay hoay chuẩn bị mọi thứ cho sàncờ thì bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh. Da gà, da vịt nổi khắp người.
 - Có ai đang rửa mình sao?
- Quay lại với bọn nó nha!
- Nè mấy người đừng phản ứng chậm vậy chứ! Tôi chưa chết đâu. Vì thế đừng có bù lu bù loa lên nữa _Nó bực dọc nói rồi nhắm tịt mắt lại. Nó vẫn còn rất rất giận về chuyện ông lão đó.
 - Chị à! _7 đứa nhóc lập tức ào đến bên nó
 - Ặc, khó thở! Thả ra...thả ra. _Nó chơi với la lên. Bọn nhóc lập tức buông nó ra
 - Em tưởng chị chết rồi! _Rin nức nở nói
 - Đúng vậy. Ông viện trưởng khẳng định chắc chắn như thế mà _Ryna góp lời (Tất cả là do hắn mà ra thôi! Trách ai?)
 - Chị báo hại bọn em khóc hết nước mắt _Joe kể lể
 - Đúng rồi. _Bill nói
 - Chị còn yêu đời lắm à! Chưa chết được đâu! _Nó cười tươi rói. Một nụ cười thật sự từ trước tới nay. Từ khi được nhận nuôi đến giờ nó chưa cười như thế bao giờ
 - Nhẹ nhõm rồi! 30 tiếng lo lắng cho chị đến mất ăn mất ngủ đấy _Yul thở phào nói
 - Vậy sao? Chị xin lỗi nha! _Jen nhìn nó thấy lạ lạ nên hỏi
 - Ê con kia, cậu bị tai nạn có bị chạm dây thần kinh nào không vậy?
 - Ý cậu là sao? _Nó khó hiểu hỏi lại
 - Sao hôm nay cậu nói nhiều thế?
 - Chắc có vấn đề gì đó trong đầu rồi. Mặc kệ! _Nó phe phẩy tay coi như không quan trọng. Hắn và Bun thì cứ dán chặt mắt vào nó. Họ vẫn chưa thể tiếp nhận được sự việc là nó còn sống. Lạ nhỉ? Chết cũng không chấp nhận mà sống cũng không chấp nhận. Vậy sao họ mới chấp nhận đây?
 - Hyo à! _Bun cất giọng gọi nó. Nó quay sang nhìn anh với ánh mắt yêu thương. Chẳng biết tại sao nó lại nhìn anh bằng cái ánh mắt đó nữa. Nhưng rồi sau đó vài giây nó lại trở về với Hyo ngày trước
 - Bun, cậu cũng ở đây sao?
 - Cậu còn sống là tốt rồi!

- Ừm._Nó nhẹ nhàng gật đầu. Rồi nó khẽ liếc mắt sang hấn đang ngồi ở góc tường. Hấn đang nhìn nó. Nó nhìn hấn. Hai ánh mắt chạm vào nhau.
- Cái tên rối hơi này cũng đến sao?
- Cô bảo ai là tên rối hơi hả?_Hấn lại đổi cách xưng hô rồi. Haizz!
- Là cậu chứ ai?
- Nếu cô không phải là bệnh nhân thì tôi đã xử đẹp cô rồi!_Hấn bật dậy rồi nhìn nó. Lòng hấn đã yên tâm phần nào. Tim hấn đã đập lại rồi.
- Ôi trời, đông người quá! Ngột ngạt. Phien mấy cậu con trai về hết cho!_Jen quay sang bảo đám con trai đang gần tò te ở đó
- Được rồi. Chúng ta cũng nên về báo tin cho các bậc phụ huynh biết thôi_Rồi 10 người con trai liền kéo nhau về nhà. Trong phòng 10 cô gái đang say sưa nói chuyện
- Chị à, vừa rồi chị gọi ai là ông đáng ghét vậy ạ?_Laysi tò mò hỏi
- Đúng rồi, cậu còn bảo cái gì mà cho cậu bay lơ lửng rồi còn nát thành 1000 mảnh gì đó_Rika chêm vào. Và nó bắt đầu kể lại mọi chuyện
- Bla...bla...bla...thế đấy! Giờ chắc ông đang thu tiền rồi. Ý tưởng của tớ mà!
- Haha, đó là lí do mà đến bây giờ cậu mới tỉnh lại sao?_Sam cười lớn
- Là sao?_Nó khó hiểu hỏi lại
- Bác sĩ bảo trong vòng 24 tiếng nếu chị không tỉnh lại thì sẽ ra đi vĩnh viễn luôn ấy mà_Ryna cười hiền lên tiếng_Vì thế mà bọn em đã khóc. 24 tiếng trôi qua rồi mà chị vẫn chưa tỉnh nên bọn em nghĩ chị đã chết.
- Xin lỗi, vì mãi nò đùa với ông nên chị không quay về sớm!_Nó dịu dàng xoa đầu Ryna-cô chị họ của nó
- Vì bọn em mà chị mới bị thương như thế này_Joe e dè nói
- Đừng tự trách mình như thế! Là chị cam tâm tình nguyện mà! Nếu mấy người kia ở gần bọn em, chắc chán họ cũng làm vậy
- Vâng._Joe và Ryna khẽ gật đầu. Rồi cả bọn lại vui vẻ nói chuyện. Hôm nay nó nói nhiều lắm. Chắc đầu nó có vấn đề thật rồi. Cả bọn ai cũng thấy lạ nhưng dù sao sự thay đổi này của nó là điều tốt lành. Vậy thì cứ để như thế đi. Nhưng có thật là nó thay đổi không hay chỉ có hôm nay là ngày đặc biệt.

24. Chương 24: Chuẩn Bị Cho Màn Kịch Hay

Đối với nó ở bệnh viện cứ như ở tù ấy. Vì vậy chưa đến 1 tiếng sau khi tỉnh lại nó đã nằng nặc đòi về. Cả bọn khuyên răn mãi mà nó không nghe nên đành chiều theo ý nó. Nhưng bọn nó không thể quay về nhà vì về nhà mà không có chìa khóa vào nhà thì cũng như không. Sau một hồi suy nghĩ và thảo luận, quyết định cuối cùng của bọn nó là đến nhà bà Ran. Đó là nơi duy nhất mà bọn nó có thể ở bây giờ. Và nó lập tức được xuất viện và chuyển về nhà bà Ran. Từ ngày hôm đó nó cứ như bị cô lập với thế giới bên ngoài vậy. Điện thoại và laptop thì bị Jen giữ. Nhỏ không cho nó dùng vì sợ nó lại lao tâm khổ tứ vì công việc. Ti vi nó cũng chẳng được xem, cứ ru rú trong phòng thôi. Mà có một điều nó thấy lạ lắm nha! Sao mà ba mẹ Bun ngày nào cũng rảnh rỗi mà qua thăm nó vậy không biết? Ngày qua đến mấy bận chứ không ít đâu nha. Lạ, rất lạ là đằng khác. Còn bọn hấn thì khỏi nói, cắm trụ luôn ở nhà bà Ran ấy chứ. Rễ mọc to và cần cỗi lắm rồi. Nhân những ngày ở nhà dưỡng bệnh, nó và bọn hấn đã soạn thảo nên một kịch bản rất hay. Nó cũng là diễn viên trong màn kịch đó và con nhỏ giả mạo kia sẽ là bạn diễn của nó. Nó tin chắc rằng sau màn kịch này con nhỏ đó sẽ bỏ chạy mất dép

2 tuần sau đó, 7h tối tại nhà bà Ran.

- Cậu cho người sửa ổ khóa chưa Ran?_Jen vừa xỏ giày vừa hỏi Ran
- Rồi mà. Cậu mau đi đi. Bọn người kia sắp đến rồi đấy._Ran nhú mày bảo
- Nhanh thôi!_Jen đứng bật dậy_Bill, chúng ta đi nào._Bill gật đầu rồi ra gara lấy xe đưa Jen về nhà. 2 người vừa đi khỏi thì bọn hắc sang. Jen về nhà lấy một vài bộ quần áo cho nó và Ran, vài thứ vũ khí cần thiết rồi ra khỏi nhà. Nhỏ vừa bước ra khỏi cổng thì đụng mặt tên Khang
- Các cậu đi đâu suốt 2 tuần qua vậy?
- Đi bệnh viện. Con Hyo nó bị tai nạn.
- Hyo bị tai nạn sao? Cô ấy có sao không? Bị thương có nặng không?_Tên đó hoảng lên
- Lúc trước thì hơi nặng bây giờ thì không sao rồi!
- Giờ cô ấy vẫn đang ở bệnh viện à?_Tên Khang thở phào nhẹ nhõm
- Không, về nhà rồi!
- Nhà? Còn nhà khác nữa sao?
- Nhà ba mẹ bọn tôi. Ba mẹ buộc phải về đó ở. Chắc ngày mai bọn tôi sẽ quay về đây nên các cậu không cần đến đó đâu
- Ừm_Nói rồi tên đó bỏ vào nhà nhưng để gì hắc tin những lời Jen nói. Tên đó nổi tiếng mưu mô, xảo quyệt mà. Sau khi Jen và Bill rời đi thì hắc bám theo. Không khó để Bill nhận ra. Bill khẽ nhếch môi. Cậu nhóc lập tức cho xe phóng nhanh hơn. Cậu là một tay đua siêu hạng nên việc lách qua những chiếc xe khác cũng đang bon bon trên đường là việc rất dễ dàng. Tên Khang đó đã bị bỏ xa. Đến một khúc cua, Bill lập tức tắt tắt cả các đèn của xe rồi quanh vào khúc cua đó. Xe chạy một đoạn khá xa thì Bill cho tắt máy. Tên Khang bị mất dấu Bill nên đành hậm hực quay về. Jen nở một nụ cười ngạo nghễ rồi lên tiếng bảo Bill đi tiếp. Cả hai lại phóng xe về nhà bà Ran
- 2 người đi gì lâu vậy?_Bill và Jen vừa bước vào nhà đã nhìn thấy bộ mặt hình sự của nó
- Gặp phải tên Khang. Hắc còn theo dõi bọn tớ cơ đấy!_Jen hừ mũi ngồi phịch xuống ghế
- Tên đó...
- Gì?_Jen ngược mắt nhìn nó
- Không có gì! Chúng ta đi thôi!_Nói rồi nó đứng lên định bước đi nhưng liền bị Sin kéo lại. Sin đưa khuôn mặt lo lắng nhìn nó
- Có thật là cậu tham gia được không?
- Chỉ là một màn kịch thôi mà!
- Con nhỏ này cứng đầu lắm! Nó không nghe lời ai đâu!_Ran thở dài náo nê. Một khi nó đã quyết định rồi thì khó mà thay đổi
- Biết vậy thì đừng nói nữa. Đi thôi_Nó tiến về phía phòng của ông bà Ran. Đứng ngoài cửa nó lớn tiếng chào ông bà rồi đi
- Trở về là Hyo lúc trước rồi! Chán thật!_Bun lắc đầu chán nản. Anh cứ tưởng đã nó mở lòng và nói chuyện nhiều hơn rồi nữa chứ. Cũng chỉ được 1 ngày mà thôi! Rồi cả bọn kéo ra gara
- Mặt nạ của các cô nè!_Hắc thấy cho nó 5 cái mặt nạ. Nó liền chụp lấy và trao mặt nạ cho từng người. Rồi nó quay sang Bill, Vicky và Yul
- Cứ làm theo kế hoạch đi
- Vâng_Bọn nhóc đồng thanh rồi lên chiếc BMW phóng đi. 3 người bọn nó lên chiếc BMW đồ chót của Jen. Đây là lần đầu tiên chiếc xe này được đem ra sử dụng đấy. Chiếc xe của bọn nó từ từ lăn bánh. Bọn hắc nhanh chóng leo lên hai chiếc Audi trắng rồi phóng theo bọn nó. 3 chiếc xe phóng như bay trong màn đêm u tối. Trên xe nó nở một nụ cười ngạo nghễ như chào đón màn kịch hay mà đạo diễn không ai khác chính là nó.

25. Chương 25: Kịch Hay

Bọn nó chạy xe đến một căn nhà kho gần Pop-là một trong những bar của nó, là nơi tụ họp của Killers và hộ pháp khi bọn nó ở Việt Nam. Nói thì là vậy thôi chứ bọn nó chưa đặt chân đến đây bao giờ vì bọn nó rất ít khi sử dụng cái thân phận đó. Giới giang hồ cũng rất ít khi thấy bọn nó. Họ chỉ biết đến Killers là những người mang sức mạnh tầm cỡ với Queen và là những con quỷ khát máu có thể lấy mạng bất cứ kẻ nào chỉ với một đòn duy nhất mà thôi. Trong thế giới đêm, Queen là chủ nhưng nói về cái nhóm khiến mọi người khiếp sợ nhất thì chưa chắc đó là Queen. Queen với lực lượng rất hùng hậu, đến hàng ngàn người mới có thể nắm giữ thế giới đêm nhưng Killers thì khác. Chỉ với bộ 3 sát thủ và hai hộ pháp thân tín, họ cũng có thể làm nên uy danh vang dội.

Bọn nó đỗ xe trong gara của Pop rồi tiến thẳng vào trong bar. Nó thẳng chân đạp cánh cửa bay ra. Mọi người trong bar đều dừng động tác và ngược nhìn nó. Sau đó thì hàng vạn tiếng hét vang lên, cả trai lẫn gái. Trai hét là vì bọn nó còn gái hét là vì bọn hấn. Nó khẽ nhú mày rồi hướng cánh cửa phòng vip mà đi. Bỗng một đám người áo đen chạy đến và chặn trước mặt nó.

- Muốn gây sự sao? Nhỏ tuổi mà láo quá đấy!
- Né ra đi_Tiếng Joe vang lên. Tên đó nhận ra giọng nói quen thuộc thì liền cúi chào
- Quần lí, thì ra là cô. Nhưng con nhỏ này dám phá bar của chúng ta, không thể tha được
- Đại tỷ đấy! Né ra._Joe phẩy tay ra hiệu cho tên đó lui ra
- Là đại tỷ sao? Em xin lỗi ạ
- Được rồi. Làm tốt lắm! Cứ như thế mà phát huy. À, cấm không cho ai quấy rầy phòng vip 1. Tên nào không biết điều mò đến thì giết không tha_Chữ giết thoát ra từ miệng nó khiến mọi người một phen hãi hùng. Nó lại sải bước về phòng vip. Mở cánh cửa phòng Vip, nó bước vào. Trong này mọi thứ được trang bị đầy đủ. Một tủ lạnh, một điều hòa và một ti vi cực lớn. Nó tiến đến ti vi và kết nối tivi với laptop của mình. Màn hình sáng lên và quang cảnh trong căn nhà kho hiện rõ mồn một.
- Cứ ở đây quan sát. Đến lúc thích hợp thì sang_Nói rồi nó cùng Ran, Jen, Ryna, Laysi và Rin quay trở lại kho. Bọn Bill cũng đã mang con nhỏ đó đến rồi. Bước ra khỏi bar, nó và 5 người kia liền đeo mặt nạ vào rồi thẳng bước về phía nhà kho. Mở cánh cửa nhà kho, bọn nó bước vào.
- Chào tiểu thư Mỹ Anh!_Nó giả giọng cười cợt
- Cô...cô là ai? Cô...cô muốn làm gì tôi?_Nhỏ hoảng sợ lên tiếng
- Tôi xin tự giới thiệu tôi là kẻ có thù oán với ba mẹ cô. Ba mẹ cô nợ tôi và cô phải trả
- Trả...trả gì chứ? Tôi không phải là con họ
- Ôi chao, cô đừng có chối nữa. Tôi đã điều tra cả rồi. Cô chính là Dương Hàn Mỹ Anh con gái của Dương Hàn Anh Phong và Nguyễn Hàn Bằng Bắg mà_Nó lạnh giọng
- Tôi thật không phải, tôi không phải là con họ. Tôi...tôi chỉ giả mạo thành con họ thôi! Không tin cô có thể xét nghiệm ADN_Nhỏ đó sợ chết đến nỗi đã nói tuốt tuột ra rồi
- Tôi không tin. Vì cái gì mà cô lại giả mạo thành con gái của họ cơ chứ? Đừng nghĩ nói như thế thì sẽ thoát thân._Nó lấy trong ba lô ra một cái roi dài chừng 2m. Nó quất mạnh cái roi xuống đất. Nhỏ đó sợ đến bật khóc. Nhỏ sợ lắm nhưng không làm gì được. Tay chân nhỏ đều bị trói hết rồi. Nhỏ chỉ biết luôn miệng xin tha thôi
- Tôi phải bắt cô trả nợ thay cho ba mẹ cô. Phải để họ nếm mùi đau thương là như thế nào._Nói rồi nó quất từng đường roi vào người nhỏ. Bây giờ nhỏ đó trông rách nát lắm rồi. Nó dồn hết sức mà đánh nhỏ. Không thể nào tha thứ cho kẻ dám mạo danh nó được. Bỗng nó ôm lấy tay phải mình. Vì cử động quá mạnh mà ảnh hưởng đến vết thương rồi. Bill lo sợ chạy đến và dìu nó ngồi xuống ghế. Nó giao lại phần xử

phạt cho bọn người kia. Còn nó thì ung dung mà chiêm ngưỡng. Hiện giờ trên tay Ran là một cây kéo. Nhỏ bắt đầu sửa soạn lại mái tóc cho ả đó. Tiếp đến là Jen với một con dao. Jen thẳng tay rạch từng đường dài trên khuôn mặt bản sao của nó. Nó thấy mà cũng sốt lắm. Nhìn chẳng khác gì rạch dao trên mặt nó cả. Để ả mang khuôn mặt mình, nó đã quá hạ thấp bản thân rồi. ả đó không đáng mang khuôn mặt thiên thần đó (Chẳng biết thiên thần hay ác quỷ nữa). Tiếng khóc của ả vang lên, cả những lời van xin thảm thiết nữa nhưng vẫn không thể nào động đến con tim nó. Dù nó không phải là một kẻ máu lạnh nhưng nó cũng không phải là một kẻ thương người. Nó là tổ hợp của cả 2 cái đó. Nó là thiên thần nhưng cũng chính là ác quỷ. Nó có thể xả thân vì người khác nhưng cũng có thể giết người mà không chút chần chừ hay do dự. Đó chính là bản chất của nó. Nhìn con nhỏ đó trở nên tàn tạ như thế, nó cũng chẳng có tí gì gọi là động lòng. Nếu không muốn có ngày hôm nay thì lúc đầu nhỏ đừng nên mạo danh nó. Có làm thì có chịu. Trách được ai? Mọi chuyện vẫn chưa xong đâu. “Cốc cốc cốc” Tiếng gõ cửa vang lên. Bill lon ton chạy ra mở cửa

- Đến rồi à? _Tiếng nó ở trong vọng ra

- Vâng. _Bill trả lời

- Mời vào đi _Dứt lời nó, một tên con trai cao to bước vào. Nhìn hấn lực lưỡng lắm. Có phần giống côn đồ nữa

- Chào

- Con nhỏ đó được chứ? _Nó chỉ tay về phía nhỏ đó. Tên đó nhìn ả bằng con mắt thèm thuồng. Tuy không đẹp nhưng nhìn ả cũng khá ngon

- Cho tôi sao?

- Ừm. Anh cần bao lâu.

- Tùy cô?

- 5 tiếng được chứ?

- Hô hô, được được. Tôi sẽ phục vụ cô ta đến nơi đến chốn.

- Các người muốn làm gì tôi? _Ả đẩy co rúm người lại. Dù có ngu đến đâu thì cũng có thể đoán biết được chuyện gì sắp xảy ra

- Đây là lần đầu tiên của cô ta. Đừng quá sức đấy _Jen nói giọng cười cợt

- Lần đầu tiên sao? Tôi trúng mễ lớn rồi.

- Cứ chơi thoải mái đi. 5 tiếng sau bọn tôi quay lại. À quên, sau khi chơi đùa xong thì làm ơn khôi phục lại hiện trạng bây giờ giùm bọn tôi. 3 tên con trai đứng đằng kia chắc không muốn phải thấy cảnh xuân đâu. _Nó nói rồi đá mắt sang Bill, Vicky và Yul. Ba cậu nhóc thẹn đỏ mặt nhưng may sao có cái mặt nạ che mắt rồi.

- OK. OK

- Ham ghê nhỉ? Vậy bye nha! _Ran cười cười rồi bỏ đi. Nó nhìn lại con nhỏ đó một lần nữa rồi cũng bỏ đi. Những người kia cũng đi theo. Bọn nó quay trở lại Bar Pop. Bước vào phòng Vip, nó phải trợn ngược mắt lên khi thấy mấy tên con trai đang cười đùa mà nhìn chăm chăm vào màn hình. Còn mấy nàng kia thì đang nhắm mắt mà ôm nhau. Mấy chị ấy đang thẹn khi phải xem mấy cảnh xuân phơi phới ấy đấy mà. Trên màn hình, cái tên đó đang lao vào con nhỏ đó như con thiêu thân lao vào lửa. Từng mảnh vải trên người nhỏ đều bị hấn mạnh bạo tháo gỡ. Nội y bên trong lộ ra. Đến đây thì hấn bỗng hét lên một tiếng rồi lấy tay bịt mắt

- Ôi mẹ ơi, con vẫn còn là trẻ con dưới 17 tuổi mà

- Cứ làm như trong sáng lắm vậy! _Nó vừa nói vừa tắt ti vi _Làm gì thì làm, 5 tiếng sau rồi tiếp tục.

- Này, tay cô không sao chứ? _Hấn lo lắng hỏi nó. Hấn cũng thấy nó ôm tay đau đớn rồi

- Không sao! _Nó ngả người ra ghế rồi nhắm mắt lại. Chỉ 5' sau, nó đã đi vào giấc ngủ. 5 tiếng đủ để nó ngủ một giấc. Bọn hấn thì cứ ngồi nốc rượu và chờ đợi thời gian kết thúc. Và cuối cùng 5 tiếng cũng trôi

qua. Bọn nó lại quay trở lại căn nhà kho, lần này còn có bọn hấn nữa. Bọn nó vừa đến thì tên đó cũng vừa rời khỏi. Có vẻ tên đó đã chơi thoải mái rồi. Nó mở cánh cửa bước vào. Con nhỏ đó đang nằm sài lai dưới đất, chân tay xụi lơ, đầu tóc rối bời.

- Phần còn lại của 3 đứa đấy!__Nó quay sang nói với Rin, Laysi và Ryna. 3 nhỏ gật đầu rồi tiến về phía nhỏ đó. Trên tay Rin là một hũ muối, trên tay Ryna là một hũ ớt và trên tay Laysi là một hũ kiến rừng. Rin trét muối lên nhỏ, sau đó đến Ryna và cuối cùng là Laysi. Đau và rất là cảm giác mà nhỏ nhận được. Đàn kiến rừng bò lên vết thương của nhỏ làm nhỏ đã đau càng thêm đau hơn. Nó nhìn nhỏ chỉ khẽ nhếch môi. Đó là hậu quả cho kẻ dám động đến nó

- Giờ thì kết thúc mọi chuyện thôi!__Nó lấy trong túi ra hai con dao định phóng về phía nhỏ thì “Rầm” Cánh cửa bị bọn hấn đập bay ra

- Các cô dám làm Bi ra nông nổi này sao?

- Nhỏ đó chỉ trả nợ cho ba mẹ cô ta thôi! Coi như hôm nay cô may mắn nhưng không có lần sau đâu. Tôi sẽ tiễn cô đi gặp vương ca vào một ngày không xa.__Nói rồi nó phóng người qua cửa sổ. Những người kia cũng thế! Bọn hấn thì làm ra bộ mặt hối hả rồi chạy về phía con nhỏ đó

- Bi, em không sao chứ?__Bun giở giọng lo lắng

- Không...tôi không phải là Bi. Tôi không phải là Bi__Nhỏ đó dùng chút sức lực còn lại vùng chạy ra ngoài. Bọn hấn nhìn theo bóng nhỏ rồi khẽ cười

- Xong.__Hấn búng tay cái tách__Con nhỏ đó đã được một bài học nhớ đời

- Về chứ?__Jen chồm người vào hỏi

- Ừm. Về__Bọn hấn đồng thanh. Rồi cả bọn kéo nhau về nhà! Kẻ giả mạo nó đã bị trừng trị. Để xem còn kẻ nào dám giả mạo nó nữa không?

26. Chương 26: Thất Bại Thảm Hại Trước Khi Ra Trận

6h sáng hôm sau,

Không biết hôm nay có chuyện gì mà mấy chàng trai nhà ta không đi học với bọn nó mà lại tụ tập tại nhà hấn thế này. Bọn hấn đang chụm đầu lại bàn tính chuyện gì đó. Lâu lâu lại có tiếng thốt lên

- Ý hay

- Được

- Hay lắm

Tóm lại là có chuyện gì đây? (Tg chen vào nghe thì bị đá bay ra nên tg không biết gì cả! Mọi người đừng hỏi nha) Sau một hồi bàn tán, bọn hấn đứng dậy mang ba lô rồi đi học. Mặt người nào người nấy cũng đều ngự trị một nụ cười rạng rỡ. Thắc mắc lắm nha! Cái gì đã tạo nên những nụ cười này?

Trong khi đó, tại trường Star

- Nghỉ học 2 tuần phải gọi là rất sướng!__Joe quay xuống nó cười nói. Nhỏ Ran, Jen và mấy nàng kia cũng chạy xuống sum họp

- Ngày mai là chủ nhật, dù sao chúng ta cũng được nghỉ, sao hôm nay không nghỉ luôn đi?__Ran mặt ỉu xiu chống cằm nhìn nó

- Vì nhớ một người nên tớ mới đi học__Nó thản nhiên nói mà không hề hay biết cái câu nói của nó đã làm cho cả bọn sốc toàn tập

- Nhớ? Hyo... Hyo mà cũng biết nhớ sao?__Sin lấp bắp nói. Jen lập tức bám víu lấy nó mà tra khảo

- Này nhỏ kia, cậu nhớ ai nói mau coi.
- Né ra coi!_Nó nhúu mày rồi đấy Jen ra_tớ nhớ ai thì mặc tớ chứ?
- Cậu..._Jen chưa nói hết câu thì phải ngưng lại vì có sự xuất hiện của một kẻ không còn xa lạ gì với bọn nó. Là tên Khang
- Hyo, chúng ta nói chuyện được chứ?_nó nhìn tên đó khề gật đầu. Trên mặt nó không biểu hiện tí gì là khó chịu cả
- Chúng ta ra sau vườn nói chuyện nha!
- Ừm_Nó đứng dậy rồi đi theo Duy Khang. Cả bọn dõi mắt theo nó. Mắt họ như muốn rớt ra ngoài vậy. Nó mà cũng nhẹ nhàng như thế với con trai sao? Chưa từng thấy qua thái độ đó của nó bao giờ! Lạ lùng, nó hôm nay hết sức lạ lùng.
- Mọi người có nghĩ giống tôi không?_Joe đưa mắt nhìn cả bọn
- Hình như là có_Sam trả lời rồi mấy người kia cũng gật đầu. Cả bọn lấp tức kéo ra sau vườn. Vừa đến cửa lớp thì họ đụng mặt bọn hần và dù không biết chuyện gì đang xảy ra, bọn hần cũng gia nhập cũng lủ nhiều chuyện. Thoắt cái cả bọn đã có mặt tại một lùm cây sau vườn trường. Nó và tên Khang đang mặt đối mặt nói chuyện với nhau. Nhìn thấy cái cảnh đó, hần như muốn nhảy bổ ra. Và hần có lẽ đã làm vậy nếu không có Jun ngăn lại. Cái tai của bọn hần nhanh chóng hoạt động hết công suất để có thể nghe được những gì nó và tên Khang đang nói
- Anh gọi tôi ra đây làm gì?
- Em khỏe chưa? Nghe nói em bị tai nạn_Duy Khang thâm tình nhìn nó. Tên này rất gian xảo và mưu mô. Trong đầu tên này lúc nào cũng chứa đựng những mánh khéo và âm mưu. Tên đó có thể lừa nó bất cứ lúc nào nhưng nó chắc chắn tình cảm của tên đó giành cho nó là chân thật. Nó nhìn thấy điều đó trong mắt hần.
- Tôi khỏe rồi. Anh gọi tôi ra đây chỉ để hỏi vậy thôi sao?
- Không. Anh có chuyện muốn nói với em.
- Chuyện gì?
- Em...em có thể...làm bạn gái của anh không?_ Tên đó vẫn nhìn chăm chăm vào nó
- Bạn gái?_Nó đờ người ra. Cái tên này rốt cuộc là đang tỏ tình với nó hay là đang yêu cầu nó làm bạn gái của mình đây. Chẳng có một lời ám áp tình cảm nào cả. Trong cái lùm cây cách đó không xa, có một kẻ đang tức đến nỗi muốn nhào đến mà cào, bấu, xé tên Khang thành trăm mảnh đấy
- Anh thích tôi?_Nó trắng trợn hỏi lại.
- Ừm. Anh thích em. Anh thích em cách đây 2 năm rồi. Từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau_Tên Khang đỏ mặt nói. Phải khâm phục anh này tỏ tình mà không vấp đấy. Chắc có sự chuẩn bị tâm lí từ trước rồi đây
- Anh có biết là chúng ta không thể không?_Nó cúi gầm mặt xuống đất. Cái bọn trong lùm cây kia đang rất là bất ngờ
- Con Hyo mà cũng biết cúi mặt trước người khác à?
- Suyt!_Ran đưa tay lên miệng ra hiệu bảo mọi người im lặng
- Quay lại với nó nha!
- Tại sao?
- Vì ba anh là Mafia
- Em biết? Rốt cuộc em là ai?_Tên nó nghi ngờ nhìn nó.
- Ba tôi là...ba tôi là FBI. Chúng ta dù có cố gắng thế nào cũng không được! Chúng ta sẽ không có kết quả gì đâu!_Nói rồi nó quay lưng bỏ đi. Nhưng chân nó vừa nhấc lên thì đã bị Duy Khang kéo lại. Nó mất đà

mà ngã vào lòng tên đó. Khang đang ôm nó rất chặt. Nó cũng chẳng vùng vẫy mà để hắn ôm như thế! 15 con người trong lùm cây đang căng mắt mà nhìn cho rõ. Một người mang tiếng không thích người lạ động vào mình lại để một tên con trai không thân ôm trong lòng như thế. Không nói cũng biết tên Khang trong lòng nó chiếm vị trí quan trọng như thế nào. Hắn tức giận nắm chặt tay lại. Tim hắn đang dày xéo từng hồi. Hắn đau như có một con dao đang đâm sâu vào tim hắn rồi nhấn tâm cắt tim hắn thành những lát nhỏ vậy. Đau lắm! Làm sao có thể chịu đựng khi thấy người con gái mình yêu đang trong vòng tay của kẻ khác như thế chứ! Hắn định nhào ra giành lại nó nhưng hắn chưa kịp cử động thì toàn thân phải khựng lại khi hắn trông thấy đôi bàn tay nó đang từ từ đưa lên rồi ôm lấy tên Khang. Nhìn hai người bây giờ chẳng khác nào hai người đang yêu nhau cả. Hắn vô lực ngồi bệch xuống thảm cỏ, mắt thì cứ nhìn thao láo về hai con người đang tình cảm kia. Còn nó và tên Khang thì sao nhỉ?

- FBI thì đã sao chứ? Em không biết FBI và Mafia không phải là kẻ thù sao? Nhiều lúc họ còn hỗ trợ nhau ấy chứ_Tên Khang vỗ về nó

- Sao lại có chuyện đó? Chẳng lẽ thời gian qua tôi làm lơ anh, chôn chặt lòng mình chỉ vì cái lí do không đáng lo sao?_Nó chưng hững hờ

- Vậy em đã lơ anh vì điều đó. Em thật ngốc mà. Em ngốc lắm!_Duy Khang mắng yêu nó_em nói vậy có nghĩa là em cũng thích anh phải không?

- Ủm._Nó khẽ nhắm mắt ngượng ngùng

- Em làm bạn gái anh nha!

- Ủm.

- Yeah, tôi đã thành công rồi! Hyo đã là bạn gái của tôi rồi_Duy Khang ôm lấy nó rồi quay vòng

- Nè nè, bỏ em xuống, té bây giờ_Nó vừa cười vừa nói. Nhìn vẻ mặt của nó hạnh phúc lắm!

- Ủ. Hi, anh xin lỗi

- Chúng ta vào lớp thôi anh! Không thể bỏ tiết được_Nó câu lấy tay tên Khang rồi bỏ đi. Một nụ cười rạng rỡ hiện trên môi nó. Trong khi nó đang hạnh phúc như thế thì hắn đang đau khổ đến tột cùng. Hắn như bị vùi sâu xuống vực thăm vậy

- Nhìn vẻ mặt đó của chị 2 thì có lẽ chị thích tên đó thật rồi!_Bill buồn thiu buồn thiu nói. Từ trước đến giờ cậu nhóc vẫn mong hắn sẽ thành cặp với nó mà

- Ủm. Tớ cũng thấy vậy_Jen gật gù

- Rey, cậu buông tay đi. Hyo không thích cậu. Cậu cũng đừng đau khổ nữa. Còn cả khối con gái theo cậu mà. Hà tất phải đau khổ vì một người không hề yêu cậu cơ chứ?_Jin chưa xót an ủi hắn. Hắn lững thững đứng lên rồi cứ hướng cổng trường mà đi. Jin định đuổi theo nhưng bị Bun cản lại

- Cứ để nó ở một mình. Giờ chúng ta ở bên cũng chẳng giúp được gì đâu, sẽ làm nó rối hơn đấy!_Jin đành gật gù rồi theo hướng lớp mà đi. Cả bọn không ai trách nó được. Con tim đau nghe theo lời ai. Có trách thì trách ông trời sao lại đặt duyên phận oái ăm như thế. Cả bọn ai mà chẳng biết tên Khang đó chính là con của lão Phạm-kẻ thù của bọn nó và cả bọn hắn. Nhưng tại sao nó lại đem lòng thích tên đó? Nó là bạn của bọn hắn, không thể làm tổn thương nó được. Nhưng bọn hắn cũng không thể tha thứ cho lão Phạm và con nhỏ Mai-kẻ lúc nhỏ đã làm tổn thương nó được. Phải làm sao đây? Làm thế nào mới tốt đây!

Bọn hắn thì đang ưu tư về chuyện đó còn bọn Jen thì đang ưu tư về chuyện khác. Tại sao nó lại bảo ba nó là FBI? Tại sao nó biết tên Khang đó là kẻ thù mà còn thích? Có điều gì uẩn khúc ở đây chẳng? Thật là rắc rối, chẳng có cách nào để giải đáp cả. Mọi chuyện nó làm từ trước đến nay đều rất khó hiểu và khó nắm bắt. Muốn biết thì chỉ có nước nó nói mới biết thôi. Nhưng 4 người đều biết, muốn nó nói ra không phải chuyện dễ dàng. Phải làm sao đây?

27. Chương 27: Tổ Tình

Suốt cả buổi học hôm đó, nó không thấy mặt hấn đâu. Trong lòng dâng lên một nỗi lo lắng. Hỏi cái bọn người kia thì người nào cũng làm lơ nó. Nó biết họ đã hiểu lầm nó cái gì rồi. Nhưng vậy cũng tốt. Họ nên tránh xa nó thì hơn. Cuộc chiến thăm khốc đang ở phía trước rồi. Chỉ mình nó chiến đấu là đủ rồi. Nó không muốn có thêm người nào đổ máu nữa. Ngày hôm đó, sau khi tan học nó cũng không về với bọn Jen. Nó và Duy Khang đang tay trong tay mà về nhà. Tối hôm đó nó còn đi hẹn hò với tên Khang đó nữa kìa! Mãi đến 11h khuya nó mới về. Nó thì vui vẻ hạnh phúc như vậy còn hấn thì đang u sầu ngồi ở quán bar đấy. Hấn đang uống rượu, uống nhiều lắm và đồ nhắm không phải cái gì khác mà chính là nỗi đau đang dần xé hấn. Bọn con gái trong quán bar thấy hấn thì cứ sáp lại. Hấn cũng chẳng hơi đâu mà để ý đến cái lũ con gái ấy! Hấn mặc cho bọn chúng muốn làm gì thì làm, mình thì vẫn ngồi nốc rượu. Đám Bun, Bill và Joe đến thì chỉ biết thở dài mà nhìn hấn thôi! Hấn đã say khướt rồi. Jun tiến đến chỗ hấn, đuổi bọn con gái kia đi rồi đưa hấn về nhà.

Ngày hôm sau

Hôm nay là chủ nhật nên bọn hấn không phải đi học. Bây giờ cả lũ con trai bọn hấn đang tụ tập ở nhà hấn

- Kế hoạch tối nay sẽ bị hủy_Bun nói

- Vì tớ sao? Các cậu cứ làm như kế hoạch đi. Tớ không sao đâu!

- Nhưng...

- Tớ không muốn vì tớ mà các cậu cũng mất đi tình yêu đầu. Hãy nắm lấy khi có cơ hội_Nói rồi hấn bỏ lên phòng. Cả bọn lại ử dột mà nhìn theo bóng hấn. Hấn nói đúng. Cơ hội không đến lần thứ 2. Phải nắm lấy. Và cả bọn liền kéo đi chuẩn bị. Mặc dù thấy có lỗi với hấn nhưng phải làm thôi! Nửa tiếng sau, những cô gái của chúng ta, ai cũng nhận được một hộp quà to tướng. Riêng chỉ mình nó là không có. Jen mở hộp quà của mình ra thì thấy trong đó là một bộ váy màu đỏ rất đẹp (Mình không tả rõ nha! Nhiều quá biết tả sao hết) Đi kèm còn có một bộ trang sức và một đôi giày nữa. Đặt trên váy còn có bức thư nữa nè.

- Mời tiểu thư đến XXX lúc 8h tối nay

Ran và Joe cũng nhận được một hộp quà tương tự. Trong hộp cũng là những thứ đó nhưng với kiểu cách và màu khác nhau. Mấy cô nàng kia cũng thế. Tất cả ai cũng rất bất ngờ. Nó nhìn thấy những hộp quà thì cũng đoán biết được chuyện gì. Nó khẽ cười trong lòng và thầm chúc phúc cho những cô bạn và các cô em gái của nó. Nó mở cửa rồi tiến ra ngoài. Nó sang nhà của Lão Phạm. Nó quyết định hôm nay sẽ ra mắt lão. Dù gì cũng sống chung một khu mà. Nó đưa ngón tay trở thon thả nhấn vào chuông cửa. Tên Khang lon ton như con cún chạy ra mở cửa cho nó

- Sao giờ em mới qua? Anh chờ em mỗi mòn rồi nè

- Ôi, mấy con bạn em đang chuẩn bị về nhà chồng nên em mới nán lại nói chuyện tí xíu thôi_Nó cười tươi đáp lại tên Khang.

- Ba mẹ anh có nhà không? Chúng ta vào chào hỏi đi

- Ba anh thì có còn mẹ anh thì đi ngao du với mấy bà bạn cách đây một tháng rồi! Em vào đi

- Hì, phải vào chào ba anh tiếng chứ_Nó thông thả ngược mặt lên trời, tay vòng sau lưng rồi đi vào nhà Duy Khang.

- Em ngồi đây tí nha! Để anh đi gọi ba. Ba đang làm việc trong phòng_Nói rồi tên đó bỏ vào phòng. Một lát sau, Khang đi ra với một ông bác khoảng 40 tuổi. Nhìn ông ta trông dữ tợn lắm! Ông ta nhìn nó khẽ giật mình rồi lại dăm dăm nhìn nó. Tên Khang thấy vậy thì cười nói

- Ba à, cô ấy không phải là con nhỏ Bi đâu! Ba của cô ấy là FBI còn mẹ là một nhà kinh doanh nhỏ trong nước. Cô ấy còn có một cô em gái song sinh nữa

- Ba có nói gì đâu. Con làm gì phải giải thích rõ thế_Ông ta bỗng bật cười thật to làm nó giật mình

- Cháu chào bác ạ. Cháu là Nguyễn Ngọc Thiên Di, cứ gọi cháu là Hyo ạ

- Ủm. Chào cháu. Có vẻ con trai ta đã phải lòng cháu rồi nhỉ?

Nó không nói gì chỉ cười ngượng ngùng

- Hai người cứ ngồi nói chuyện đi. Con đi chuẩn bị ít đồ uống_Duy Khang nói rồi quay lưng bỏ vào bếp. Anh ta vừa đi thì điện thoại của lão Phạm cũng vang lên. Ông ta nhìn vào màn hình điện thoại rồi bỏ ra ngoài. Có vẻ cuộc gọi này quan trọng lắm và lão không muốn nó nghe thấy. Nó cũng chẳng muốn nghe. Nó nhanh chóng ngó ngang ngó dọc, xác định không có ai quanh đây. Nó liền nhanh chân bỏ vào phòng làm việc của lão. Nó mở laptop của lão lên và 10 đầu ngón tay bắt đầu lướt nhanh trên bàn phím laptop

- Đây rồi. Tất cả hồ sơ và hợp đồng của công ty ta và công ty lão_Khỏe môi nó khê nhếch lên. Nó nhanh chóng sao chép dữ liệu rồi quay trở lại phòng khách. Nó vừa ngồi xuống vị trí cũ thì nhỏ Mai từ trên phòng bước xuống. Nhìn thấy nó, nhỏ liền hét lên

- Á Á Á, mày làm gì ở đây?_Duy Khang ở trong bếp nghe tiếng hét của nhỏ thì vội chạy ra

- Có chuyện gì vậy?

- Anh, sao con nhỏ này lại ở đây?

- Cô ấy là bạn gái anh? Anh dẫn cô ấy về ra mắt ba, không được sao?_Duy Khang trừng mắt nhìn ả

- Ba ơi ba!_Nhỏ ỏng ẹo chạy ra chỗ ba mình. Nó biết sắp có chuyện không hay ập đến nên liền đứng phắt dậy và ra về. Nhưng vừa ra đến cửa thì nó chạm mặt ba nhỏ và nhỏ đang đứng trừng mắt nhìn nó

- Ra kẻ làm con gái tôi bị thương là cô

- Cháu xin lỗi nhưng chính con bác đã động vào cháu trước

Ông ta dùng dùng tiến về phía nó rồi đánh nó một bạt tai. Cái tát mạnh đến nỗi miệng nó bật máu. Nó dùng ánh mắt căm thù nhìn ông ta. Con nhỏ Mai thì há hê mà nhìn nó. Xong, kế hoạch của nó cũng hoàn thành một nửa rồi, không cần phải kiêng dè nữa. Ông ta dám đánh nó, nó sẽ trả lại vào một ngày không xa. Nó cười mỉa nhìn lão rồi ngẩng mặt lên trời bước đi

- Hyo à!_Tên Khang gọi với theo nó. Tên đó định đuổi theo nó nhưng đã bị lão Phạm chặn lại

- Con không được đuổi theo. Cắt đứt mọi quan hệ với con nhỏ đó cho ba._Ông ta nói như ra lệnh rồi bỏ vào nhà. Duy Khang bắt lực hết nhìn theo nó rồi nhìn theo ba mình. Từ trước giờ anh ta chưa bao giờ dám cãi lại ba mình vì ông ta quá đáng sợ.

Còn nó thì rất tức giận, cần phải có chỗ để trút giận. Và cánh cửa không may đã trở thành vật để nó xả stress. Nó dùng tất cả sức lực đập bay cánh cửa. Cánh cửa bay giờ đang nằm bẹp dưới chân nó. 3 nàng trong nhà lập tức đưa ánh mắt lo sợ nhìn nó

- Joe, bảo Bill cho người đến sửa cửa đi_Nó thả người xuống sofa rồi vất tay lên trán. Nhóc Joe muốn làm ngơ lời nó nhưng không thể làm lơ được vì nhỏ phát hiện ra vết máu trên mặt nó

- Chị, mặt chị sao vậy?

- Bị lão đánh! Coi như là xong. Chúng ta sẽ không còn dây dưa gì với lão nữa

- Cậu nói vậy là sao? Chẳng phải cậu và con trai lão là quan hệ đó sao?_Ran bực bội nhìn nó

- Thì ra các cậu đã biết cho nên thái độ của các cậu mới như thế_nó cười chua chát

- Nếu bọn này không lén đi theo thì làm sao biết được, làm sao thấy được cảnh cậu tình tứ_Jen nói cứ như xỏ nó. Nó nghe Jen nói thì bỗng nhớ lại cái ngày hôm đó. Chính nó cũng phải rùng mình khi nhớ lại cái cảnh mà mình đã phải chịu đựng để mà ôm tên đó và để tên đó ôm. Thật là khủng khiếp! Còn tỏ ra tình tứ nữa chứ! Nhớ lại mà nó thấy mắc ối vô cùng

- Cậu giải thích sao về chuyện đó?_Ran chống hông hỏi

- Tớ chẳng muốn giải thích. Các cậu nghĩ sao thì là vậy_Nói rồi nó lôi điện thoại ra và gọi cho huynh nó

- [Huynh nghe nè, tiểu công chúa của huynh]

- Muội đã lấy được tất cả hồ sơ và hợp đồng của công ty ta và cả công ty ông ta rồi. Muội sẽ gửi qua ngay
- [Vất vả uội quá! Huynh sẽ trả công uội thật xứng đáng]
- Huynh biết vậy là tốt! Thôi Bye huynh nha! Muội đi ngủ đây
- [Ừm. Bye công chúa nhỏ của huynh]__Nó khê cười rồi tắt máy
- Hồ sơ và hợp đồng là sao? Đừng bảo cậu chấp nhận làm người yêu của tên đó là để lấy mấy thứ này?__Jen nhìn nó trăn trối
- Cậu nghĩ sao?__Nó để lại một câu hỏi rồi bỏ lên phòng
- Cái con nhỏ này, sao lại phải làm đến thế? Chắc nó còn có thể chết vì công ty đấy__Ran lớn tiếng nói. Jen thì chỉ biết cười khổ mà thôi. Nó hết lòng vì công ty như thế! Đến cả bản thân bị thiệt thòi nó cũng mặc. Nó là một người quá tốt!

8h tối hôm đó, tại XXX, các chàng trai của chúng ta đã có mặt đông đủ và đang chờ các cô gái định mệnh của mình. Cánh cửa mở ra và các cô gái bước vào. Các chàng tiến về phía cô gái mà mình yêu thương rồi đưa tay cho cô gái đó khoác vào. Từng cặp lần lượt tiến lên bục. Các cô gái thì cứ dờ ra. Từ khi bước vào đây họ đã ngỡ ngàng lắm rồi. Họ càng ngỡ ngàng hơn khi các chàng trai quỳ xuống trước mặt họ. Tay của các chàng giơ lên cao. Trên tay họ là những hộp hình vuông nhỏ màu đỏ

- Làm bạn gái anh nha!__Các chàng đồng thanh. Các cô nàng đều rất ngỡ ngàng trước cảnh tượng này. Sau một hồi bàng hoàng, họ cũng bình tĩnh. Họ khê cười rồi đưa tay nhận lấy hộp quà trên tay người mình yêu rồi đồng thanh
- Em đồng ý!__Các chàng trai đứng lên rồi trao cho các cô gái những nụ hôn nồng thắm. Ngay cả cặp của Bill và Jin cũng tham gia. Họ muốn tổ chức một bữa tiệc hoành tráng và muốn bạn bè họ công nhận cô bạn gái của mình. Cả bọn liền kéo nhau đến bàn ăn. Họ không ăn riêng lẻ mà dùng chung một bàn dù họ đã dự định từ trước là sẽ ngồi theo cặp nhưng vì các cô nàng quá ham vui nên các chàng trai đành chấp nhận ngồi xum họp thế này
- Để chị Hyo ở nhà một mình thật là tội cho chị ấy quá đi__Joe tiu ngửu nói
- Cả Rey cũng thế, chắc giờ này đang ở Devil rồi.__Jun nói
- Cái chuyện Hyo và tên Khang đó thật ra thì con Hyo nó đóng kịch thôi! Nó cần lấy một thứ ở chỗ ba tên đó nên mới giả làm bạn gái của tên Khang__Jen phân trần giúp nó
- Vậy cái tên Rey đau khổ vô ích rồi. Ngay cả việc tổ chức bữa tiệc này cũng do cậu ấy nghĩ ra đấy__Bun nói
- Hay chúng ta tạo cơ hội cho hai người đó gặp mặt đi. Chắc giờ chị Hyo cũng đang buồn thối ruột, không có gì làm ở nhà đấy!__Bill hồ hởi lên tiếng
- Ý hay đấy!__Wan reo lên. Bill lập tức lấy điện thoại rồi gọi cho nó
- [Alo. Sao không lo chơi vui vẻ với Joe đi mà gọi cho chị?]
- Em đang lo đây. Em đi chơi thế này lấy ai quản lí bar. Chị đến quản lí bar Devil giúp em đi. Nha chị, giúp em có một buổi đi chơi vui vẻ đi. Nha, nha chị yêu dấu__Bill làm nũng
- [Biết rồi! Chị sẽ quản lí bar thay em hôm nay. Đổi lại tiền thu được hôm nay chị sẽ lấy hết]
- Chị chơi ác, nhưng cũng được. Đổi lại em được một buổi đi chơi mà
- [Ừm. Bye, chị đến đó ngay đây!__Nói rồi nó tắt máy
- OK rồi__Bill cười tươi

Nó sau khi nhận điện thoại của Bill thì lập tức sửa soạn rồi bay đến Devil. Vừa bước vào trong thì nó đã trông thấy hân đang ngồi ở một góc mà nốc rượu. Xung quanh còn có mấy ẻm nữa. Nó tức giận đi về phía hân. Từ hôm qua tới giờ chẳng thấy đâu thì ra là bỏ đến đây uống rượu chơi gái.

- Cho tôi tham gia với được không?_Nó ngồi xuống ghế đối diện hắn. Bọn con gái đều bám víu lấy hắn nên chẳng ai ngồi đó cả.
- Ô, Hyo!_Hắn tròn mắt nhìn nó. Hắn cứ ngỡ nó đang đi hẹn hò với tên Khang chứ không ngờ nó lại đến đây.
- Tôi cũng đang chán! Chúng ta cùng uống rượu đi nhưng trước tiên phải mời cái đám người này đi đã_Nó quát ánh mắt hình viên đạn sang cái đám con gái đang ỏng ẹo bên cạnh hắn
- Cô là gì với anh ấy mà dám đuổi bọn tôi chứ?_Một con nhỏ lên giọng với nó
- Cần một danh phận à? Tôi sẽ cho cô một lí do chính đáng. Anh ta là bạn trai của tôi_Nó hất mặt nhìn nhỏ. Còn hắn thì đang đông cứng vì những lời nó nói. Chính nó cũng chẳng biết tại sao nó lại nói vậy nữa. Vì giận quá hóa ngu sao? Nhưng nó giận về cái gì? Vì cái đám con gái này bám víu lấy hắn chẳng? Nhưng hắn là gì của nó mà nó phải giận chứ? Ôi mặc kệ, nói thì cũng nói rồi. Giờ nghĩ thì được gì. Nó trừng mắt nhìn mấy con ả đó_Giờ thì biến!_Nó nói đến vậy mà bọn người kia chẳng nhúc nhích. Nó khẽ nhủu mày rồi ngoắc mấy tên vệ sĩ ở quầy rượu
- Đại tỹ_Hai tên vệ sĩ cúi đầu chào nó
- Đem mấy con nhỏ này ra ngoài giùm chị. Ngứa mắt quá!
- Vâng_Mấy con nhỏ đó lập tức được mang đi. Giờ nó mới nhìn xung quanh bàn hắn ngồi. Vỗ bìa vỏ rượu tràn lan. Tóm lại là hắn uống mấy chai rồi! Nhìn mặt hắn chắc uống nhiều lắm rồi chứ không phải ít. Hắn đang có chuyện gì buồn sao? (Vị chị chứ ai)
- Ai là bạn trai của cô cơ? Sao lại là tôi chứ không phải tên Khang đó?_Hắn khinh khỉnh nói
- Chỉ là cái danh phận thôi, để ý làm gì
- Cô chơi đùa với hắn ta à?
- Có thể coi là vậy!
- Và giờ lại gán thêm cái danh là bạn gái của tôi! Cô coi tôi cũng như tên đó! Tôi không phải là người cô muốn chơi lúc nào thì chơi đâu nhé!_Hắn say khướt nói. Cũng chẳng biết hắn đang say hay đang tỉnh nữa. Nó chẳng nói gì chỉ lặng lặng uống rượu. Nó đang rất thắc mắc tại sao tim nó lại đau thế này. Tại sao lại nhói lên khi nghe những lời nói đó. Nó tự nhắc lòng mình là đừng để ý nhưng sao nó cứ để ý đến những lời đó mãi thế? Chẳng lẽ nó đã yêu hắn rồi sao? Mà không, nó đã yêu hắn từ lâu lắm rồi. Từ khi nào mà nó không biết. Từ cách đây mấy tháng, từ lần gặp đầu tiên hay từ 7 năm trước đây hay còn lâu hơn thế nữa? Tình yêu đó có lẽ đã bị nó lãng quên và giờ đây tình yêu đó đang trỗi dậy lại trong tim nó. Nó đang yêu hắn, yêu tha thiết. Không khó để nhận ra. Nó vỡ như không biết và tiếp tục uống rượu. Hắn cũng chẳng nói gì cứ uống như thế cho đến khi hắn gục xuống bàn. Cái này nhìn là cũng biết, bây giờ nó phải nai lưng ra đưa hắn về. Nó nhờ mấy tên vệ sĩ dìu hắn ra xe rồi đưa hắn về nhà. Thật ra thì nó không còn đủ tỉnh táo nữa rồi. Rượu đang thấm dần vào nó, mắt nó cũng hoa lên. Nó dừng xe lại một lát rồi lại đưa hắn về nhà. Con đường bây giờ không một bóng người. 15' sau, nó và hắn đã về đến nhà hắn. Vì nó chạy xe chậm nên mất đến 15' mới về tới nơi. Bọn người kia giờ đã về và ngủ một giấc thẳng căng rồi. Nó bước xuống xe rồi nhấn chuông cửa nhà hắn. Lập tức đèn nhà hắn bật sáng khắp nơi. Anna từ trong chạy ra. Cô đã được 2 đứa con kể lại mọi chuyện rồi nên không có gì ngạc nhiên khi nhìn thấy nó cả. Nó lễ phép chào cô rồi cùng cô dìu hắn lên phòng. Anh chàng Kan của chúng ta đang thẳng giấc ngủ nên không giúp được gì. Hai người phụ nữ “liều yếu đào tơ” mang hắn lên phòng muốn dứt cả hơi. Rin cũng lon ton chạy sang tìm nó
- Chị Hyo, giờ chị về sao?_Nó đang lau người cho hắn. (Chỉ lau nửa người trên thôi nha)
- Ừm
- Nhưng chị cũng say rồi. Hay sang ngủ cùng em đi!
- Rin nói đúng đấy. Con qua ngủ cùng con bé đi!_Anna ôn tồn bảo
- Vâng ạ!_Nó khẽ gật đầu._Tí nữa chị qua, em về ngủ trước đi_Rồi nó lại lau người cho hắn. Nó cứ như một người vợ ấy. Anna cười hiền nhìn nó rồi bỏ về phòng ngủ

- Hì chị không qua cũng được. Ở đây ngủ với anh em cũng tốt_Cô nhóc lè lưỡi rồi bỏ về phòng. Ở lại có nước bị nó xử. Lau người cho hần một lúc nó đứng lên

- Xong rồi. Đi ngủ thôi!_Nó định quay đi thì bị hần níu tay lại. Nó nhìn lại hần, hần đang mở mắt thao láo nhìn nó

- Hyo, là cậu sao? Tổ không nhìn lầm chứ?_Hần lại thay đổi cách xưng hô rồi

- Không đâu_Nó nhẹ nhàng trả lời. Hần đột ngột ngồi dậy rồi kéo nó ngã vào lòng hần. Hần bây giờ là không mặc áo nha! Va chạm thân thể thế này thật khó chịu. Nó chưa kịp định thần thì phát hiện ra môi nó đã bị hần chiếm giữ. Hần đang mãnh liệt mà hôn nó. Ôi trời, đây là nụ hôn đầu của nó đấy! Nhưng lạ nha, nó không hề phản kháng mà còn nhiệt tình đáp trả lại nữa. Giây phút này, tim cả hai như cùng đập chung một nhịp vậy. Sau một hồi day dưa, cả hai buông nhau ra. Hần ôm nó thật chặt

- Tổ yêu cậu, Hyo_Nó bàng hoàng một hồi rồi cũng trả lời hần

- Tổ cũng yêu cậu Rey

Như nghe được đáp án mong muốn, hần liền cười thật tươi rồi ngã phịch xuống ngủ. Hần say quá rồi, chẳng biết ngày mai tỉnh lại hần còn nhớ những chuyện tối hôm nay không nữa. Mà hần ngủ nhưng tay vẫn ôm nó rất chặt, cứ như sợ nó đi mất ấy. Dù có muốn thoát nó cũng không thoát được. Thế là cả đêm đó nó đành nằm trong lòng hần mà ngủ. Chỉ tội có Rin, chờ nó hoài mà không thấy nó nên sang xem. Thấy nó đang hạnh phúc nằm trong vòng tay anh mình ngủ ngon lành, cô nhóc đành lủi thủi trở về phòng ngủ một mình. Tội nghiệp thật!

28. Chương 28: Chấm Dứt

Sáng hôm sau, ánh nắng len lỏi qua từng hàng cây, kẽ lá rồi dừng lại trên khuôn mặt hai kẻ đang ngủ say sưa trong phòng. Hần động người tỉnh dậy. Ánh nắng ban mai chiếu vào mắt làm hần khẽ nhắm mắt. Hôm qua uống quá nhiều rượu nên bây giờ đầu hần đau kinh khủng. Không những thế, tay hần cũng tê lăm lăm! Hần cố rút tay lại nhưng không được. Cảm giác có một vật nặng đang đè trên tay mình, hần quay mặt qua xem và phản ứng của hần là. Mắt hần trợn ngược lên, miệng thì há hốc, rằng thiếu điều rớt xuống thôi. Câu hỏi hiện ra trong đầu hần bây giờ là tại sao nó lại ở đây? Và tại sao nó lại ngủ cùng hần? Hần bắt đầu cho não hoạt động hết công suất để tìm ra câu trả lời. Mọi chuyện ngày hôm qua lù lượt kéo về trong đầu hần. Vậy cái chuyện nó nói yêu hần không phải là hần nằm mơ. Là thật. Cảm giác hạnh phúc kéo về trong tim hần. Hần nằm xuống rồi tiếp tục ôm nó, ôm rất chặt. Hần chăm chú nhìn nó ngủ. Hần cứ như vậy cho đến khi nó khẽ trở người. Hần liền nhắm tịt mắt mình lại. Bây giờ hần không biết phải nói hay cư xử ra sao cả. Trước mắt thì cứ giả vờ ngủ đã (Tên này cứ như tên gốc ý). Nó dụi dụi mắt rồi tỉnh dậy, nhìn qua thấy hần còn ngủ, nó khẽ mỉm cười rồi ngồi bật dậy. Nó trườn người lấy điện thoại trên đầu lên xem, đã 6h15 rồi. Nó phải về nhà và khai báo mọi chuyện thôi chứ không chả biết đám người kia sẽ làm nó ra hình hài gì nữa. Vòng tay của hần cũng nơi lỏng rồi. Nó bây giờ có thể thoát khỏi hần. Nó bước xuống giường vươn vai rồi lại quay sang nhìn hần.

- Đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Uống chi mà lăm thế không biết!_Nó cúi xuống mi nhẹ vào má hần rồi bỏ đi. Cánh cửa vừa đóng lại thì hần mở mắt ra. Vậy là hần không nằm mơ, nó thật sự thích hần. Hần vui, hần hạnh phúc lắm! Hần cứ nằm đấy, tay ôm lấy má mà lẩn qua lẩn lại như thằng điên. “Rầm” Cánh cửa phòng hần bị đập ra một cách thô bạo và Rin bước vào với khuôn mặt sát khí

- Trịnh Gia Phát, em ghét anh!_Rin chăm chăm nhìn hần. Hần thì vẫn đang ngu ngơ không hiểu gì

- Sao lại ghét anh? Anh có làm gì em đâu

- Em ghét anh. Ai bảo anh giành chị Hyo với em. Đêm qua chị đã hứa ngủ cùng em, chỉ vì anh mà chị đã bỏ mặt em. Em ghét anh, em ghét anh Rey_Rin bủ lu bủ loa lên rồi bỏ về phòng. Hần thì chỉ biết ngồi đó mà cười khổ. Hần cũng đâu có thiệt thòi, hần bị Rin ghét nhưng đổi lại hần được một đêm ngủ cùng nó.

Sướng quá rồi còn gì! Hấn lập tức đứng lên và chuẩn bị để đến trường. Xuống nhà thì hấn không thấy nó đâu nữa. Chắc nó về nhà rồi. Hấn cứ ngỡ nó sẽ ở lại dùng bữa cùng gia đình hấn chứ. Hấn rũ mặt xuống.

- Anh làm gì vậy? Sao không lại ăn sáng?_Giọng Rin oan oan lên_Còn không lo ăn rồi đi gặp tình yêu của anh

- Đừng nói với anh cái giọng trên trời đất nhá! Anh xử đẹp em bây giờ_Hấn giờ nắm đấm đe dọa. Anna vội ra can chứ không hai anh em này xông vào đánh nhau mất

- Hai đứa mau ăn sáng đi rồi đến trường

- Rey, sao bao nhiêu năm gặp lại? Con có cảm tưởng gì khi gặp lại Bi?_Kan vừa ăn vừa hỏi_Dêm qua hai đứa có vượt qua giới hạn chưa?

Hấn nghe ba mình nói vậy thì vội hét lên, mặt thì đỏ còn hơn trái cà chua

- Ba à, không có chuyện đó đâu! Ba đừng nói tầm bậy. Dêm qua con say bí tỉ thì làm gì được chứ

- Ta chỉ hỏi vậy thôi! Con làm gì phản ứng ghê vậy_Kan cười mỉu mó nhìn cậu con trai mình. Sau đó thì nhận được cái lườm chết người của Anna

- Anh lo ăn cơm đi, hỏi chuyện không đâu_Nhận được mệnh lệnh, Kan lập tức ăn cơm. Anna vẫn là nhất mà

Còn ở chỗ nó thì

- Cậu đi đâu cả đêm qua không về hả?

- Ở nhà bé Rin

- Hôm qua chị đã gặp anh Rey chưa?_Bill nhào tới hỏi nó

- Là do mấy người sắp đặt?

- Cái này chỉ có tí xíu công của tụi này thôi_Jen cười trù._Rốt cuộc là tại sao cậu lại ngủ ở đây

- Đưa Rey về rồi cô Anna bảo ở lại luôn.

- À, ừm. Không có chuyện gì xảy ra chứ?_Ran hỏi. Nó không hiểu nên quay lại nhìn nhỏ nhướng mày

- Rin bảo cậu ngủ cùng với Rey, không có chuyện gì chứ?

- Thì ra đã biết mà còn giả vờ hỏi. Không có chuyện gì_Nó bực bội bỏ lên phòng. Sao bọn người này lại cứ coi nó như phạm nhân vậy không biết? Bỗng nó nhớ ra cái gì đó rồi quay lại nói_Thu xếp đồ đạc đi, chúng ta sẽ chuyển nhà. Mọi chuyện ở đây đã xong rồi. Bill hôm nay em và Joe nghỉ học rồi đi tìm nhà đi. Ở đâu cũng được nhưng tránh cái khu này ra. Chiều đến trường đón bọn chị

- Vâng! Chúng ta chuyển nhà, vui quá đi!_Bill nhảy chân sáo nói. Cái cậu nhóc này vẫn còn trẻ con lắm! Nó bật cười rồi bỏ vào phòng sửa soạn.Hành lí của nó không nhiều nên cũng không mất nhiều thời gian. Sau khi thu xếp đồ đạc xong, nó liền tổng tất cả lên xe của Bill để cho hai đứa nhóc đó đem đến nhà mới giúp nó. Vấn đề ở đây là mấy chiếc xe trong gara này nè. Chắc phải gọi người tới mang đi thôi! Nó đứng dựa lưng vào con mui trần của mình rồi hướng mắt về phía cửa. Nó đang chờ hai con nhỏ kia. Hai nàng kia nhiều đồ quá nên mãi đến giờ vẫn chưa xếp xong. Nửa tiếng sau, hai nàng kia mới đi ra. Và bọn nó lại đảo bước đến trường. Giờ không thể nào mà đi được rồi. 15' không đủ để bọn nó thông thả đi mà nó lại không muốn đi xe nên 3 người bọn nó đang dốc hết sức mà chạy. Thật may, vừa đặt chân đến cổng trường thì cánh cổng cũng đang đóng lại. 3 người bọn nó như cơn gió chạy ào vào trường rồi dừng lại thở phì phò

- Mệt...mệt quá!_Ran vừa thở vừa nói

- Hyo...cậu...cậu ác lắm!_Jen trách nó. Cô nàng thở cũng không ra hơi nữa rồi.

- Hi_Nó nhìn hai con bạn rồi ngẩng mặt lên trời cười thật tươi. Mặt nó hồng hào dưới ánh nắng mặt trời. Nó bây giờ đẹp lắm, lũ con trai trong trường chăm chú nhìn nó qua ô cửa nhỏ. Tên này xô đẩy tên kia để nhìn cho bằng được. Người con gái đẹp như tranh vẽ kia đang cười. Cỏ cười làm cho cảnh vật xung quanh càng thêm tươi mới, hòa quện tạo thành một bức tranh thật đẹp. Hấn-kẻ ngồi bên cửa sổ lẽ nào không

thấy được vẻ đẹp đó. Hắn như ngẩng người ra mà nhìn nó. Bọn con trai trong lớp muốn bay đến cửa sổ mà nhìn nó cũng chẳng dám hó hé. Ác ma đang ngồi đó mà. Họ đành ngậm ngùi mà ngồi vào chỗ hoặc chạy sang lớp khác mà tranh giành thôi! Bọn con gái trong lớp thì đang rất ganh tị với nó. Họ dù có mơ cũng chẳng được như nó. Nhỏ Mai thì khỏi nói. Nhỏ đang rất tức giận. Trước giờ chẳng có tên con trai nào cư xử với nhỏ như vậy cả. Tuy nhỏ không xấu nhưng cũng không thể liệt vào hàng quốc sắc thiên hương. Nhỏ đang rất rất ghen tị với nó. Nhỏ ta đứng lên rồi bỏ đi một nước. Còn tên Khang thì vẫn không có phản ứng gì. Tình hình là anh ta đang nghĩ đến chuyện chia tay nó vì anh ta không thể làm trái lời ba mình. Mà anh ta không cần phải chia tay đâu. Với nó thì anh ta chưa hề tồn tại mà. Trong lớp thì như thế đấy, còn ngoài kia bọn nó thì vẫn vô tư cười nói làm bao chàng phải ôm tim mà nhập viện

- Hyo, chúng ta đi ăn đi! Sáng giờ chưa ăn đói quá!_Ran nũng nịu nhìn nó. Nó thu ánh mắt đang nhìn vào khoảng không xa xăm kia rồi hướng Ran mà nhìn. Nhìn khuôn mặt như chú cún của Ran, nó phì cười. Xung quanh nó chỉ toàn là trẻ con mà thôi. Nó nhìn Ran rồi khẽ gật đầu. Cô nàng Ran nhảy cẫng lên rồi ôm tay nó lôi đi. Jen thì cười cười rồi lôi điện thoại ra

- Anh à, đi ăn đi_Nhỏ gọi cho Jill

- Ừm. Anh xuống liền_Jill tươi cười rồi tắt điện thoại

- Gì vậy?_Wan hỏi

- Đi ăn không? Ba cô ấy đang ở căn tin đấy!

- Họ ở căn tin sao?_Mấy nàng nhà ta bật dậy rồi chạy xuống căn tin tìm bọn nó. Mấy chàng kia khẽ lắc đầu rồi cũng đi theo mấy nàng. Mà người dẫn đầu đoàn không phải ai khác mà chính là hắn. Trên đường đi, họ đi ngang qua lớp của Rin nên tiện thể rủ bọn nhóc đi luôn. Bước vào căn tin, cảnh tượng đập vào mắt bọn hắn là cảnh Jen và Ran đang đua nhau ăn còn nó thì đang ngơ ngác mà nhìn hai nàng. Hai hàng lông mày nó nhíu lại

- Hai cậu học đâu ra cách ăn này vậy?_Tình hình là hai nàng đang không còn kiêng nể hay giữ phép tắc gì nữa. Đũa, muỗng và vào chén vang lên những tiếng lanh lảnh.

- Suốt cả đêm hôm qua bọn tớ chỉ uống chứ không có ăn gì nên sốt cả ruột rồi. Sáng nay lại vì cậu bảo xếp hành lí mà không có hột cơm vào bụng đấy. Cậu có biết là đói lắm không?_Ran trừng mắt nhìn nó

- Oh hay nhỉ? Ai bảo cậu uống cho lắm vào rồi trách tớ. Ai bảo các cậu sấm cho lắm đồ để xếp cho lâu. Như tớ không phải tốt sao, chỉ mất có 5'._Nó nói

- Cậu thì tốt rồi. Đồ đạc đếm được trên đầu ngón tay luôn_Jen bĩu môi. Sự thật là như vậy, nhỏ không trách nó được

- 3 người định đi đâu hay sao mà xếp hành lí vậy?_Jill tiến đến hỏi. Bọn hắn kéo ghế ngồi xuống cùng bọn nó

- Về Mỹ._Nó khoanh tay trước ngực nhìn Jill và Wan mà không hề để ý đến sắc mặt của hắn. Hai anh chàng Jill và Wan dựng dầy nhìn nó

- Về Mỹ sao? Sao lại về?

- Đã đến lúc bọn tôi quay về rồi

- Jen và Ran cũng đi sao?_2 chàng ỉu xiu nhìn 2 nhỏ. Mặt thì buồn thiu buồn thiu trông tội nghiệp kinh khủng. Nó nhìn hai người rồi bật cười. Hai nàng kia cũng ôm bụng cười theo

- Ôi, chết mất. Hyo cứu tớ với!_Jen chơi với nói

- Hahaha, tức cười quá đi!_3 đứa bọn nó cứ cười như thế trong khi mấy người kia thì không hiểu gì cả

- Nè, bộ vui lắm hay sao mà cười hoài vậy?_Jill chống hông nói

- Ôi trời, không vui sao được. Nhìn cái mặt anh lúc này phải nói là tức cười kinh khủng

- Sao? Em...

- Tôi nói đùa thôi! Bọn tôi chuyển nhà_Nó khôi phục lại vẻ nghiêm túc
- Chuyển nhà? chứ hiện giờ 3 người ở đâu? Sao lại chuyển nhà?_Rika hỏi
- Bọn tôi đang ở nhà đối diện với tên Duy Khang_Ran cũng nghiêm túc lại rồi trả lời câu hỏi của Rika. Nghe đến cái tên đó thì máu ghen trong người hắn lại nổi lên. Nó đối với tên đó là như thế nào? Nếu nó thích hắn vậy với tên đó thì sao?
- Cái gì? Ở nhà đối diện với tên đó sao?
- Ủ, ừm. Thì sao? Sao mọi người lại phản ứng dữ dội thế?_Ran tròn mắt hỏi
- À, không có gì! Vậy giờ bọn em định chuyển đi đâu_Wan hỏi
- Cái này không biết à, Bill đang đi tìm nhà_Jen nói rồi tiếp tục lao vào ăn
- À chuyện của chị và cái tên đó, bọn em nghe cả rồi_Rin ôn nhu nhìn nó.
- Có vẻ tin tức truyền nhanh nhỉ?_Nó nói rồi lườm Jen và Ran. Cái tin này không phải do bọn này tung ra thì không còn ai khác.
- Là chuyện gì?_Hắn hỏi. Chuyện gì chứ chuyện về nó thì hắn phải biết. Mà tại sao cả bọn này ai cũng biết mà chỉ có mình hắn không biết chứ
- Chị ấy chỉ đóng giả làm bạn gái của tên đó thôi. Chị ấy phải lấy một vài thứ quan trọng ở chỗ tên đó_Lời Yul nói ra không phải chỉ riêng cả bọn nghe được mà còn lọt vào tai một người khác nữa. Tên đó đau lòng tiến đến chỗ nó
- Hyo có thật không?_Nó ngược mắt lên nhìn tên đó
- Thật. Chúng ta giờ chẳng còn quan hệ gì cả. Kể từ khi ba anh đánh tôi thì đã kết thúc rồi. Vậy cũng tốt, dù gì chúng ta cũng không thể cùng chung sống dưới một bầu trời._Nó khoanh tay trước ngực nói
- Em...
- Từ giờ không cần gặp mặt nhau nữa đâu. Lần sau nếu có gặp lại thì cũng là lúc chúng ta chia súng vào nhau rồi_Nó day nghiêng nói rồi quay phắt mặt đi nơi khác. Dù gì tên đó cũng đối với nó là thật lòng. Nó cũng không muốn tàn nhẫn với anh ta. Tên Khang không còn lời nào để nói đành quay lưng bước đi. Cứ ngỡ mình là người nói chia tay ai ngờ lại ngược lại. Tim anh ta cũng đau lắm nhưng thôi, dù sao cũng phải kết thúc mà. Đây là tình yêu ngang trái. Đáng lẽ từ đầu anh ta không nên yêu nó thì tốt hơn.
- Còn phía nó
- Cậu hơi nhấn tâm đấy Hyo. Dù sao anh ta cũng yêu cậu thật lòng_Jen ngược mắt nhìn nó
- Giữa tớ và anh ta không thể có từ YÊU. Rồi sẽ đến ngày một trong hai sẽ là kẻ phải ra đi_Nói rồi nó cầm ly sữa lên tu một hơi
- Mà nè, vết thương ở miệng cậu hình như đang sưng lên_Ran nhìn chăm chăm vào nó._Cậu không sát trùng sao?
- Quên mất. Để vậy cũng chẳng sao đâu! Ông ta sẽ phải trả giá thôi_Nó nắm chặt tay lại. Dám động vào nó ông ta sẽ không có đường sống đâu
- Lão già đó dám đánh cậu đến bật cả máu miệng, tớ sẽ không tha cho lão ta_Jen gằng từng chữ, mắt dăm dăm về phía trước
- Là ba của tên đó đã đánh cậu ra vậy sao?_Hắn ôm mặt nó mà suýt xoa. Lúc sáng hắn đã thấy vết thương này rồi nhưng không dám hỏi. Thì ra là bị lão già đó đánh.
- Không sao đâu_Nó đỏ mặt, kéo tay hắn ra rồi quay phắt mặt đi hướng khác. Những lời nói, những hành động của hắn tối hôm qua vẫn in rõ trong đầu nó. Nó bây giờ đang ngượng chín cả mặt

- Ôi mạ ơi, tình cảm chưa kìa! Chị Hyo đừng có ngại nữa. Cả đêm hôm qua hai người đã ôm nhau ngủ còn gì_Rin lém lỉnh lên tiếng. Nó và hấn thì nhảy dựng lên. Cái con nhóc này sao lại đi phao cái tin đó chứ! Cả bọn liền dùng ánh mắt cười cợt nhìn nó và hấn
- Tiến triển đến đâu rồi_Bun chống cằm hỏi
- O, tiến triển gì chứ?_Hấn hỏi vu vơ
- Đừng có giấu nữa, đã ôm nhau ngủ thì chắc chắn không còn là bạn bè rồi_Ren góp lời
- Ờ thì..._Hấn nhìn sang nó. Nó bây giờ đang cúi gầm mặt xuống đất. Chẳng biết Hyo của thường ngày biến đi đâu nữa rồi. Hấn chẳng biết nói làm sao nữa_Ờ thì...
- Gì mà cứ ờ thì. Nói mau_Jin thúc
- Thì tỏ tình
- Thì ra cậu ấy vẫn nhớ_Nó nghĩ thầm
- Vậy là thành một cặp rồi chứ gì_Sam reo lên
- Vẫn chưa._Hấn vừa thẹn vừa nói
- Vậy thì bây giờ thành một đôi luôn đi_Sin góp lời
- Ồ đây? Khi có cả đám lóc chóc các cậu à?_Hấn tròn tròn mắt nhìn đám người này
- Thì sao? Có người chứng kiến và công nhận cũng tốt chứ sao?
- Ồ...Ừm. Được thôi!_Hấn quay sang nó rồi nâng mặt nó lên
- Hyo, cậu làm người yêu tớ được chứ?
- Ôi ghê chưa, không cần bạn gái mà cần đến người yêu luôn kìa_Jun lên tiếng chọc hấn, lập tức anh chàng được nhận ngay ánh mắt yêu thương của hấn.
- Ý cậu thế nào Hyo?_Hấn thâm tình nhìn nó
- Đồng ý đi._Cái bọn người kia nhao nhao lên làm nó ngượng càng ngượng hơn. Nó khẽ cười rồi nói
- Tớ đồng ý_Nhận được đáp án mong muốn. Hấn liền nhào tới ôm lấy nó. Lòng hấn tràn ngập hạnh phúc, niềm hạnh phúc vô bờ bến. Nó cuối cùng cũng trở thành người yêu của hấn rồi. Bọn hấn thành đôi trong sự chúc phúc của bạn bè. Còn gì hạnh phúc bằng nữa. Ồ trong lòng hấn, nó mỉm cười nhẹ nhàng. Nó không nghĩ mình sẽ có ngày này đâu. Thật không tưởng tượng nổi mà. Nó sẽ trân trọng tình yêu này, tình yêu vô bờ mà hấn giành cho nó.

29. Chương 29: Chuyển Nhà

Bọn nó cứ ngồi tám chuyện ở căn tin đến khi tiết học thứ 2 kết thúc. Điều đó đồng nghĩa với việc bọn nó đã trốn tiết. Thế nhưng bọn nó vẫn chẳng may gì. Sau khi tiếng chuông báo hiệu giờ học kết thúc vang lên, tất cả học sinh trong lớp liền đổ ào ra căn tin. Tất cả ai cũng mắt tròn mắt dẹt mà nhìn bọn nó. Sở dĩ bọn họ có phản ứng như vậy tất cả cũng vì từ trước đến nay bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy bọn nó hay bọn hấn ở căn tin bao giờ. Những tiếng xì xào, bàn tán vang lên. Tất cả đều xoay quanh bọn nó và bọn hấn. Nó mặc kệ, họ muốn nói gì thì cứ nói. Nó chẳng hơi đâu mà quan tâm. Nó lại chú tâm vào ăn. Tình hình là nó đang bị hấn ép ăn. Hấn gọi bao nhiêu là thức ăn ra rồi bắt nó ăn cho hết, vì nó ốm quá mà. Biết không nói lại hấn nên nó đành ngậm ngùi mà đánh chén. Nó đang thưởng thức món ăn thì bị nhỏ Mai phá hỏng

- Tao có chuyện muốn nói với mày_Nhỏ Mai chống nạnh nhìn nó. Đi bên cạnh nhỏ còn có nhỏ Thuận và vài nhỏ khác nữa_Chúng ta ra sau vườn đi

- OK thôi! Có cơ hội thoát khỏi mấy món ăn này thì nó phải bắt lấy. Nó đứng lên rồi đi theo nhỏ. Bọn hần cũng đi theo. Ở sân sau trường có hơn 50 tên đang đứng chờ, trên tay tên nào cũng có vũ khí cả. Cái đám người đó trai có gái có. Bọn chúng nhìn như có võ ý.

- Gọi bọn tôi ra đây làm gì!

- Thù cũ nợ mới chúng ta giải quyết luôn tại đây_Nhỏ Mai rít lên từng chữ

- Tôi có nợ có thù gì với cô chứ. Tôi là người sòng phẳng mà_Nó khinh khỉnh nói

- Không nói nhiều! Lên đi_Nhỏ hất mặt ra hiệu cho đám người phía sau mình. Nó liền xua tay lùi lại

- Từ nào, cái gì cũng phải để bọn tôi chuẩn bị tinh thần đã chứ_Nói rồi nó, Jen và Ran xúm lại

- Hyo cậu nghĩ đi, để bọn tớ giải quyết cho.

- Ôi, vậy là tớ không được chơi sao? Thôi cũng được. Ngồi chiêm ngưỡng là đủ rồi_Nó khẽ cười nhìn Jen và Ran_Giải quyết nhanh tí nhé!

- À mà nè, cho tớ mượn bảo bối của cậu đi. Gắn giảm thanh vào luôn giùm tớ, dù gì đây cũng là trường học mà!_Jen khều tay nó. Nó nhìn Jen gật đầu rồi lấy trong túi áo trong của mình ra cây súng bảo bối của nó. Nó loay hoay lắp bộ phận giảm thanh vào

- Của cậu này_Nó thấy cây súng cho Jen._Ran, cậu cần vũ khí không?

- Có rồi_Dứt lời Ran cúi người và lấy ra hai con dao găm từ trong đế giày

- Nhanh lên nha!_Nó quay mặt đi về phía bọn hần

- Em không tham gia sao?_Hần hỏi nó

- Không, hôm nay em và mọi người sẽ là khán giả_Nói rồi nó ngồi bệch xuống đất

- Hai người đó sẽ không sao chứ?_Jill và Wan đồng thanh. Hai anh này đang rất là lo lắng vì 2 cô bạn gái của mình đang xông pha chiến trường mà

- Đừng quá xem thường bọn nó. Tôi là thần chết thì nó là ác quỷ đấy!_Nó khẽ nhếch môi. Mắt nó thì hướng về Jen. Cô nàng đang lôi ra một cây súng nữa từ trong túi quần. Cây súng này đã được gắn giảm thanh rồi. Thấy hai cô bạn mình đã chuẩn bị xong mọi thứ nó liền cười nói

- Đừng giết bọn họ nhá! Tàn phế là đủ rồi!_Lời nó nói ra làm bọn người kia chưa đánh đã run_Game STARTS. Lucky!

Sau khẩu hiệu của nó, Ran liền nhào về phía bọn người kia. Trong chốc lát bọn hần không thấy nhỏ đâu cả, chỉ thấy từng người từng người một ngã xuống. Nhỏ cứ như một cơn gió vậy, vô hình và tàn nhẫn. Những tên kia chưa kịp ra tay đã lần lượt ngã xuống. Trên người là một vết cắt không lớn nhưng lại rất sâu. Máu từ đó chảy ra rất nhiều. Và những vết cắt đó chính là do con dao trên tay Ran tạo nên và người điều khiển con dao đó không phải ai khác mà chính là Ran.

Ran thì như thế còn Jen thì sao nhỉ? Jen không nhào vào bọn chúng như Ran mà đứng ở xa xa và mặc sức nhả đạn. Hai cây súng trên tay Jen cứ giật bắn liên tục. Từng viên đạn bay ra và rơi đúng vào tay, chân và vai của từng tên. Những nơi này tuy không nguy hiểm nhưng máu lại tuông ra xối xả. Nếu không cấp cứu ngay sẽ chết vì mất máu đấy. Nhìn hai nhỏ bây giờ thật giống như lời nó nói. Nếu nó là thần chết có thể cướp đi mạng sống của bất cứ ai vào bất cứ lúc nào thì Jen và Ran chính là hai con quỷ tàn nhẫn. Hai con quỷ không giết người mà làm cho con người ta sống còn không bằng chết. Chỉ 5' sau 2 nhỏ đã xử xong tất cả. Bọn hần thì ngạc nhiên mà không nói được lời nào. Trước giờ cứ ngỡ hai nhỏ này hiền lành ai ngờ cũng thuộc loại dữ. Con nhỏ Mai hiện đang run sợ nhìn bọn nó.

- Biết tí võ mà đã lên mặt_Jen chống nạnh nhìn nhỏ Mai_Tuy bọn này không biết tài cán của cô đến đâu nhưng nếu động vào bọn này chỉ có đường chết thôi_Nói rồi Jen nhả một phát đạn vào cánh tay của nhỏ Mai. Tiếp theo là Ran, nhỏ phóng một con dao vào chân ả. Máu chảy lênh láng

- Thôi nào, để cô ta sống mà còn tận hưởng những trò chơi phía sau chứ_Nó đứng lên rồi tiến về phía Jen và Ran

- Trò chơi? Cậu đã chuẩn bị rồi sao?

- Rồi. Vào ngày thanh trừng. Nhanh thôi_Nó nói mà cả bọn chẳng ai hiểu gì cả

- Này nhỏ kia, cậu, 2 và ba đang âm mưu làm chuyện gì đấy hả? Đừng gạt tớ ra ngoài nha. Tớ cũng là một thành viên trong gia đình mà_Jen tức giận nhìn nó. Nhiều lúc nhỏ cũng không biết nó hay nhỏ mới là con nuôi nữa

- Có gì đâu! Chỉ là một trò chơi tớ muốn dành tặng cho nhỏ Mai thôi_Nó cười rồi khoác tay hất bỏ về lớp

- Em đang giấu mọi người chuyện gì vậy Hyo?_Hắn nhíu mày nhìn nó. Hắn nhìn thấy trong mắt nó một sự toan tính mà nó lại không muốn mọi người biết chuyện nó đang toan tính đó. Rốt cuộc đó là chuyện gì? Có nguy hiểm đến nó không? Trong lòng hắn chợt dâng lên một nỗi bất an khó hiểu. Chuyện gì sắp đến đây?

Bọn nó quay lại lớp học và học nốt 3 tiết còn lại. Tiếng chuông báo hiệu giờ học kết thúc vang lên. Nó lại khoác tay hất ra về trong tất cả ánh mắt của mọi người. Ai ai cũng phải ghen tị với nó và hắn-một cặp trời sinh. Ra đến cổng, nó đã thấy Bill chờ sẵn ở đấy rồi

- Chị à!_Bill vẫy tay gọi bọn nó. Nó liền bỏ tay hất ra

- Bye anh nha! Em về đây!_Công nhận nó thay đổi chóng mặt thật. Chỉ có bên hắn nó mới như vậy thôi! Nói rồi nó tọt lên xe của Bill ngồi. Còn nhóc Bill và Joe thì đang đờ ra như cây cơ. Một lát sau mới lắp bắp

- Chị! Gì mà...hai người...anh anh em em ghê vậy?

- Xin trình trọng thông báo với hai đứa, chị và Rey bây giờ là một cặp

- Hura, phải vậy chứ!_Bill nghe xong thì nhảy cẫng lên. Joe cũng nhiệt tình không kém. Nó thật không tưởng tượng ra hai đứa nhóc lại phản ứng như vậy. Hai đứa này thích hắn đến vậy sao?

- Hyo, tớ cũng không biết Rey là bạn trai cậu hay bạn trai của 2 đứa này nữa._Jen vỗ vai nó rồi thở dài náo nức. Nó thì chỉ biết cười cười thôi! Chị này bây giờ cười hoài à

- Hai em tìm được nhà mới chưa?_Ran leo lên xe rồi hỏi bọn nhóc

- Rồi ạ. Các chị sẽ bất ngờ cho xem_Bill nói rồi quay sang bọn hắn_Mấy anh chị có muốn đến xem nhà mới của bọn em không?_Bill vừa nói xong thì bị Joe nhéo một cái đầu điên. Sau đó cô nàng đá mắt xuống nó. Nhìn thấy độ đỏ của Joe, bọn hắn cũng đủ hiểu. Nếu nó không đồng ý thì nói gì cũng không được đâu. Hắn cũng hướng mắt nhìn nó. Nó chợt giật mình. Sao tất cả lại dồn ánh mắt về phía nó vậy chứ?

- Các cậu làm gì nhìn tớ ghê vậy?

- Chị à, cho bọn em đến tham quan nhà mới của chị nha, nha_Rin bay vào níu tay nó mà nũng nịu

- Thì chị có phản đối đâu. Em thích thì cứ đi

- Hura, chúng ta đến nhà mới của chị Hyo nào!_Rin reo lên rồi nhảy lên chiếc xe BMW do Vicky cầm lái. Bọn hắn cũng lên xe rồi lẩn bánh đi theo sau xe Bill. Chiếc xe của nó cứ chạy mãi. 5' sau chiếc xe của nó chạy vào khu nhà của bọn hắn rồi dừng lại trước nhà bà Ran

- Sao lại đến nhà bà? Chúng ta về nhà thôi!_Nó nói. Chẳng biết 2 cái đứa nhóc này muốn làm gì nữa

- Chúng ta đâu có đến nhà bà ạ! Chúng ta sống ở đây mà!_Bill bình thản nói

- Cái gì?_Nó, Ran và Jen cùng hét lên. Nói như vậy chẳng phải bọn nó sẽ sống cùng khu với bọn hắn sao

- Vậy nhà chúng ta đâu? Lại là nhà cấp 4 nữa hả?_Jen nhìn xung quanh tìm kiếm căn nhà cấp 4. Nhưng quanh đây toàn là nhà cao tầng không à. Vì đây là khu biệt thự mà.

- Đây ạ_Joe chỉ tay vào căn nhà đối diện nhà bà Ran. Nó và 2 nàng kia liền ngược nhìn căn nhà. Là một căn biệt thự rộng khoảng 200 m2. Tường nhà màu xanh. Căn biệt thự này gồm có hai tầng. Ở bên trái căn biệt thự còn có một hồ bơi nữa. Bên phải là một khuôn viên lớn. Ở giữa khuôn viên là một bộ bàn ghế màu trắng được đặt dưới một cây đại thụ có tán cây khá rộng. Ở đây sao lại không có hoa nhỉ? Chắc nó phải tự tay trồng một vườn hoa mới được

- Không chơi nhà cấp 4 nữa sao?_Nó nhìn căn biệt thự rồi hỏi
- Không ạ. Nhà cấp 4 ở đây xấu quá! Phải chơi cái gì nó đồ sộ và đẹp đẽ tí ạ_Bill tí tởn nói. 2 đứa nhóc này đã dành cả buổi để đi tìm nhà đấy! Một phần vì hai người này cũng muốn ở gần bà và bọn hần nên mới chọn nhà ở đây chứ trong cái thành phố này, tìm nhà cấp 4 đẹp mắt cũng dễ thôi.
- Vào xem sao?_Ran nói rồi dẫn đầu đoàn tiến vào.
- Mọi người cứ thoải mái mà xem, bọn em đi mua ít đồ về làm tiệc chuyển nhà đây_Bill nói rồi nắm tay cô bạn gái lôi đi. Còn nó thì bị hai nàng kia kéo đi khắp nơi
- Biệt thự ở đây khác hẳn bên Mỹ Hyo nhỉ?_Jen tíu tít hỏi nó
- Ừm._Nó khẽ gật đầu. Quả thật rất khác. Nhìn căn nhà đậm chất phương đông. Nàng Ran của chúng ta lại chạy khắp từ phòng này sang phòng khác. Nhìn nhỏ chằng khác gì một đứa con nít cả.
- Bọn em thật sự sẽ sống ở đây sao?_Hần khều tay nó
- Ừm.
- Tốt quá rồi! Anh có thể an tâm hơn rồi. Lúc trước chả biết em ở đâu nên anh hơi lo_Hần làm bộ mặt cún con
- Hì, em đảm bảo bọn anh sẽ cấm trụ ở nhà em luôn cho coi
- Điều đó là tất nhiên rồi_Hần hất mặt
- Được rồi! Em cũng chả biết kết cấu ở đây ra sao nên không phục vụ được gì đâu nha! Cứ ngồi thế mà chơi đi_Nói rồi nó đi một mạch lên lầu. Phòng nó là phòng đầu tiên ngay khi lên cầu thang. Nó mở cánh cửa rồi bước vào. Va li của nó đang ở trên giường. Phải bày soạn mọi thứ nữa! Chán thật, thu vào rồi lại bày ra. Mong cho nó đừng có chuyển nhà nữa không thôi lại phải khổ cái thân. Sau khi sửa soạn xong mọi thứ, nó vơ đại cái quần Jean lưng cao cùng chiếc áo phông trắng rồi bỏ vào nhà tắm. Nó phải ngâm mình trong nước để phui đi mệt mỏi đã. Sau 30' nó bước ra. Nó chải lại mái tóc của mình cho thẳng mượt, tết mái tóc trước của mình thành một bím nhỏ rồi dùng kẹp cố định một bên trên đỉnh đầu. Nhìn nó bây giờ thật cá tính. Đôi chân trần trắng trẻo không chút gì che đậy, vòng eo thon thả và khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ giáng trần. Phải nói là ông trời đã rất ưu ái nó, mọi nét đẹp trên thế gian này đều bị nó nắm giữ. Mọi sinh vật tồn tại trên đời này đều phải ganh tị với nó dù đó là vật hữu giác hay vô giác, hữu hình hay vô hình. Nó xỏ đôi dép mang ở nhà vào rồi ung dung bước xuống. Hần phải chết sững mà nhìn nó, vì nó quá đẹp và cuốn hút mà. Mấy anh chàng kia cũng ngỡ ngàng nhưng với họ, họ quan niệm “vợ là trên hết” nên sắc đẹp của nó không thể nào làm lung lay con tim cũng như ý chí của họ được. Nó chỉ đứng hàng thứ 2 trong mắt họ thôi. Nó không quan tâm, nó chỉ cần biết có một người chết mê chết mệt nó là được rồi. Nó chỉ cần ánh mắt và sự quan tâm của một người thôi. Và người đó không ai khác chính là hần.
- Mấy cô nàng kia đâu rồi?_Nó hỏi
- Ở trong bếp ấy! Các nàng ấy đang nấu ăn_Jun vừa chỉ tay vào bếp vừa nói
- À ừm. Tớ vào giúp họ mà các cậu cũng nên giúp bọn tớ một tay chứ, phải không Rey?_Nó hỏi hần và hần vô thức gật đầu
- Vậy các cậu giúp bọn tớ dọn bàn nha! Nhé anh?_Nó lại hỏi hần. Chị này đang lợi dụng tình cảm nè. Sử dụng Mỹ nhân kế với hần ý mà. Và hần lại vô thức trả lời
- Ừ...Ừm_Nó hài lòng mỉm cười rồi đi vào bếp. Nó vừa đi khỏi thì cả bọn xông vào đánh hần tới tấp. Giờ hần mới hoàn hồn và ra sức chống trả
- Sao lại đánh tớ?_Hần vừa nhăn mặt vì đau vừa nói
- Cậu là đồ mê gái. Sao Hyo bảo gì cậu cũng ừ vậy?_Bun vừa đánh hần vừa nói
- Cô ấy bảo gì?_Câu hỏi của hần làm bọn người kia sốc toàn tập. Jun cố kiềm nén cơn giận và kể lại cho hần nghe. Hần phải thừa nhận là hần đã chết mê chết mệt nó rồi. Nhưng biết làm sao bây giờ? Hần không kiềm chế nổi

- Lỡ hứa rồi thì đành đi làm vậy

- Cậu làm một mình đi. Là cậu hứa mà_Wan hất mặt

- Các cậu nữ bội bạc thì đừng trách tớ độc ác. Tớ sẽ gọi mấy cô bạn gái của các cậu trừng trị các cậu một lần cho biết mặt_Nói rồi hắn đứng bật dậy và toan bỏ vào bếp nhưng đã bị bọn người kia cản lại. 9 người kia dành tặng cho hắn những ánh mắt yêu thương nhưng hắn chẳng thấy sợ

- Giờ các cậu có làm không?

- Làm_9 người đồng thanh rồi tản ra mỗi người làm một việc. Trong lòng thì không ngừng rửa hân. Tối hôm đó, cả bọn đã có một buổi tiệc khá hoành tráng. Các bậc phụ huynh của chúng ta cũng được mời sang chơi, có cả ông bà Ran nữa. Kelly và Ken cũng an tâm phần nào vì cô con gái của mình chuyển về sống gần nhà mình. Cô đã không phải lo lắng như trước đây nữa. Bây giờ cô đã có thể gặp nó bất cứ lúc nào. Đó là một điều đáng mừng. Mọi người ai nấy đều rất vui vẻ. Họ chơi đến 11h khuya thì tan rã. Các bậc phụ huynh thì ai về nhà nấy. Ông bà Ran đã về từ sớm rồi. Hai người cũng đã lớn tuổi rồi nên không thể thức khuya được. Chỉ còn bọn hắn và bọn nó thôi. Khung cảnh bây giờ thì khỏi nói. Ai cũng có đôi có cặp, trông rất hạnh phúc. Rin đang ngồi bên cạnh Vicky và nhẹ nhàng dứt trái cây cho Vicky ăn. Chàng Vick nhà ta thì cứ há miệng để cho Rin bỏ trái cây vào rồi nhai ngấu nghiến. Cặp thứ nhất là thế. Cặp thứ 2 là cái cặp đang tình tứ không kém, đang ngồi ở bên cạnh cái cặp vừa rồi. Là cặp của Jun và Rika. Hai cái người này đang uống rượu. Nếu uống rượu một cách bình thường thì không nói chi nha! Tình hình là hai người đang móc tay vào nhau mà uống. Có lúc Jun con nốc rượu rồi truyền qua cho Rika bằng cách hô hấp đẩy. Bọn nó thấy mà nổi cả da gà da vịt. Tình tứ đến thế là cùng. Cặp tiếp theo là Bun và Sin. Hai người này có vẻ nhẹ nhàng hơn. Chỉ là nắm tay nhau rồi thủ thủ cái gì đó thôi. Chỉ là cấp độ yếu không đáng nói. Cặp kế tiếp là Jen và Jill. Hai cái người này thì trầm thôi. Chỉ đơn giản là cả hai cùng đeo một tai nghe rồi cùng xem một bộ phim tình cảm trên mạng thôi. Thay vì đi đến rạp thì họ lại xem phim ngay tại nhà ý mà. Kế tiếp là Ran và Wan. Nếu mấy người kia tình tứ bao nhiêu thì hai cái người này lạnh lùng với nhau bấy nhiêu. Hai người này đang đua xe trên mạng, và không biết thế nào mà hai người lại trở thành đối thủ với nhau. Hai người cầm hai cái điện thoại và bắt đầu đua. Cũng chả biết họ đua thế nào mà chốc chốc lại liếc nhau đến nỗi cảnh vật xung quanh và bọn nó cũng muốn cháy chứ nói gì đến 2 kẻ ấy. Lâu lâu lại có những tiếng chí chóc vang lên từ 2 người. Đến cặp kế tiếp, cặp này là Joe và Bill nè. Cô nàng Joe của chúng ta rất thích chăm sóc móng tay. Vì thế móng tay của nhỏ lúc nào cũng đẹp và sáng bóng. Và hiện tại trước mặt nhỏ là những dụng cụ cần thiết cho cái công việc chăm sóc tay đó. Nhưng nhỏ không hề động tay vào nha. Người làm việc đó không ai khác chính là chàng Bill của chúng ta. Cậu nhóc đang rất khéo léo và tỉ mỉ sơn móng tay cho Joe. Có vẻ trình độ của cậu nhóc cũng cao lắm đây. Ngón nào ngón nấy đều trông rất đẹp. Chắc ngày nào cũng làm nên trở thành thói quen rồi. (tg phải học hỏi thôi!). Quan sát tiếp nào. Cặp tiếp theo là cặp của Jin và Ryna. Nể cậu em tình tứ và chơi nổi bao nhiêu thì người anh lại trầm bấy nhiêu. Ai ai cũng biết, Jin thích nhất là đọc sách và cậu ta cũng rất thông minh. Và hiện giờ Jin và Ryna đang chăm chú nhìn vào màn hình laptop. Cả hai đang vật lộn hết chất xám trong não để giải đáp cho câu hỏi trên mạng. Câu hỏi như thế này. Nếu có hai đường đi, một đường màu trắng và một đường màu đen. Bên đường màu trắng có một con sư tử đứng giữ, bên đường màu đen có một con hổ đứng giữ. Cả hai con đều đang rất đói. Vậy bạn sẽ chọn đường nào trong hai đường để đi? (Các bạn sẽ chọn đường nào? Theo mình chắc mình sẽ kiếm cái cây nào thật cao rồi leo lên đó ngồi cho chắc) Và hai anh chị nhà ta đang đau đầu bứt tóc vì câu hỏi ấy đấy. Tiếp theo là cặp của Ren và Sam. Hai anh chị này đang cầm một cuốn truyện tranh hài và cùng đọc. Chị Sam nhảy luôn vào lòng anh Ren mà ngồi đọc truyện. Lâu lâu hai người cùng cười lên một tiếng thật là sảng khoái. Cặp tiếp theo là cặp của Yul và Laysi, hai đứa nhóc này thì đang tập trung đánh cờ vua. Hai người đánh cũng hơn 10 ván rồi. Và kết quả đều là Laysi thắng. Chả biết trình độ của nhóc Yul đến đâu nữa. Chơi dở quá trời! Và cặp cuối cùng chính là cặp của nó và hắn, có lẽ cặp này ít gây chấn động nhất nè. Nó hiện đang ngồi trong lòng hắn, dựa lưng vào ngực hắn, mắt thì chăm chú mà nhìn mấy người kia. Còn hắn thì vòng tay ôm nó thật chặt, tham lam ngửi lấy mùi hương của nó. Trên người nó phảng phất mùi hoa oải hương làm hắn mê mết. Hắn và nó cứ ngồi như thế mãi một lúc sau, nó ngược mặt lên nhìn hắn

- Anh à, có nên gọi cho bệnh viện tâm thần đến hốt mấy người này đi không? Em thấy không ổn

- Đúng là không ổn. Hay chúng ta cùng chơi một trò chơi đi

- Trò gì?

- Quay chai uống rượu

- Ý hay đấy!_Nó reo lên rồi bọn nó bắt đầu thực hiện. Cả đám tụ tập dưới sàn. Người quay đầu tiên là nó, kẻ trúng chính là Jen. Cô nàng đã phải uống hết ly rượu mà nó rót cho. Nhà nó thì không sợ hết rượu đâu. Nó vừa bảo vệ sĩ ở Devil đưa đến tận mấy thùng mà. Uống đến sáng cũng chưa chắc đã hết đâu. Bọn nó cứ nốc rượu như thế cho đến khi người nào người nấy đều say bí tỉ. Nó là người uống ít nhất nên vẫn còn tỉnh táo. Nó phải nai lưng ra mà đưa các cô gái của chúng ta trở về phòng. Rồi lại phải mang chăn mền ra đắp cho các chàng trai kia. Thật là khổ cho nó mà! Rồi nó lại phải bỏ hơi sức ra mà dọn cái bãi chiến trường do cái bọn đó tạo ra nữa. Chén bát, vỏ rượu, sàn nhà...Có rất nhiều thứ phải làm. Nó khẽ thở dài rồi xắn tay áo lên. Mà khoan, hình như nó quên làm chuyện gì rồi nhỉ? À đúng rồi...Nó đã nhớ ra. Nó tiến về phía hần, nó khẽ cúi người rồi hôn lên môi hần một cái thật nhẹ rồi cười tươi

- Ngủ ngon nhé anh yêu!_Nó nhỏ nhẹ nói. Rồi nó đứng lên và bắt tay vào công việc. Nó vừa rời đi thì hần mở mắt ra rồi nhìn theo bóng lưng nó. Trong mắt hần ánh lên tia nhìn hạnh phúc. Khi bóng dáng người con gái ấy khuất sau bức tường thì hần cũng nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ. Còn nó, sau 2 tiếng đồng hồ dọn dẹp thì trở về phòng tắm rửa rồi đánh một giấc tới sáng

30. Chương 30: Âm Mưu Thâm Độc

Đêm qua nó là người ngủ trễ nhất nhưng sáng hôm nay nó lại là người dậy sớm nhất. Đời nó có cái nghịch lý thế đấy ă. Nó chuẩn bị bữa sáng xong xuôi rồi ra cái bàn nơi khuôn viên mà ngồi. Bây giờ cũng đã 7h rồi, nó thông thả mở điện thoại ra xem. Chấm đỗ trong màn hình nó đang di chuyển về phía đông. Rồi bỗng nhiên chấm đỗ đó dừng lại tại một vùng khá xa thành phố, phải mất khoảng nửa tiếng đi xe chứ không ít. Nhưng với nó chắc không tới 20' đâu. Nhưng chỗ đó chẳng phải là bãi đất hoang sao? Ông ta làm gì ở đó

- Chẳng lẽ..._Trong đầu nó thoáng qua một suy nghĩ. Nó chạy thật nhanh về phòng. Nó quơ lấy con dao và cái áo khoác rồi bỏ đi. Vừa xuống dưới thì nó gặp mặt hần. Hần giờ mới tỉnh lại, tay thì đang ôm lấy đầu. Nó đang vội nên chỉ buông cho hần hai câu rồi bỏ đi

- Thức ăn trên bàn đấy! Em có việc nên đi đây!_Hần chưa kịp ứ ớ gì thì nó đã biến mất dạng. Nó đi đâu vậy chứ? Nó lên xe rồi phóng đến cái nơi mà lão đang có mặt. 20' sau nó đến nơi. Nơi đây là một bãi đất hoang nhưng cây cối cũng tự mọc um tùm. Giữa cái đám cây đó có một căn nhà gỗ mà không ai biết. Lão ta đang ở trong đó cùng với một vài tên áo đen nữa Bên ngoài cũng chẳng có ai canh gác, có vẻ mấy người đó đang bàn chuyện quan trọng lắm, không muốn ai nghe thấy nên mới đuổi bọn vệ sĩ đi. Cũng tốt, nó có thể tự do mà nghe lén. Nó nhẹ nhàng tiến đến chỗ cửa sổ, áp tai vào vách và lén nghe mọi chuyện. Có tiếng nói vang lên

- Mọi sự sao rồi?

- OK. Khi bên Mỹ chấp choạng tới, tôi sẽ cho người bắt cóc vợ ông ta và giết ả. Sau đó thì giá họa cho Queen tỷ. Ông ta và Queen tỷ sẽ đấu đá nhau và chúng ta chỉ cần há miệng chờ sung thôi!

- Làm sao ông có thể giá họa cho Queen tỷ chứ!

- Nhờ cái này_Cái gì vậy nhỉ?

- Phi tiêu hình bông tuyết. Làm sao ông có nó

- Năm xưa, tôi đã nhặt được phi tiêu này tại nơi mà chị Linh của tôi đã đổ máu

- Có cái này thì quá tốt rồi! Lão già đó sẽ bị lừa vào tròng thôi! Lão ta yêu vợ lắm!

Mấy tên trong đó cứ mãi bàn kế mà không hề biết kế hoạch của mình đã bị lộ. Nó liền lách vào một bụi rậm và gọi cho ai đó. Một lát sau, nó nhìn vào căn nhà gỗ đó rồi khẽ cười

- Tôi sẽ cho ông biết thế nào là gây ông đập lưng ông_Nó đã tính toán tất cả và một kế hoạch đã vạch ra trong đầu nó. Nó như nhìn thấy một màu đỏ trước mắt nhưng nó không thể nào ngờ được nó tính thế nào cũng không bằng ông trời. Nó không hề nhận ra một điều rằng nó đóng vai trò rất quan trọng trong kế hoạch của nó. Nếu nó vắng mặt, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Và ông trời đã không thương nó rồi. Nó vừa quay lưng bước đi thì đụng ngay mặt cái kẻ không còn xa lạ gì với nó nữa. Là Duy Khang

- Hyo! Sao cậu lại ở đây?

Nó chưa kịp trả lời thì cánh cửa gỗ mở ra. Lão Phạm trừng mắt nhìn nó. Lão liền hô hoán lên để đám vệ sĩ biết mà quay lại. Kì này thì nó khó mà thoát rồi. Nó là phạm liễu yếu đào tơ nhưng nó không hề yếu đâu nhá! Nó liền nhào vào mà đánh bọn người kia, đánh tới tấp. Từng tên lần lượt ngã xuống. Mắt nó rục lên một màu đỏ của máu. “Đoàng” Âm thanh khô khốc vang lên. Nòng súng trên tay lão Phạm bốc khói. Nó nhận ra viên đạn đang bay về phía mình nên nhanh chóng lách người. Viên đạn bay sượt qua tay nó làm tay nó bật máu. Nó khẽ nhắm mắt ôm tay. Cái đám người kia nhân lúc đó cũng bay vào mà đánh nó. Nó đánh trả lại nhưng cuối cùng cũng đành chịu thua. Nó đang bị thương lại còn bị mất thế, khó mà xoay sở tình huống được. Nếu lão ta không chơi xấu như thế thì có lẽ nó đã không thua như vậy. Người cầm đầu Killers không phải là hạng thường đâu. Nếu đường đường chính chính mà đấu thì cái bọn này không thấm gì với nó đâu, ngay cả lúc nó đang bị thương cũng thế

- Hôhồ, Con nhỏ này sao lại vác mặt đến đây? Cô đã nghe lén được gì?_Ông ta nâng cằm nó hỏi. Nó tức giận phun cho ông ta một bãi nước miếng

- Bẩn thỉu, đừng đụng vào tôi. Quân đánh lén

- Hừ_ “Chát” Ông ta vung tay tát nó. Máu từ miệng nó chảy ra_Dem con nhỏ này nhốt vào trong rồi gọi bé Mai tới. Để nó cho con nhỏ này một bài học

Một tên áo đen lập tức vâng một tiếng rồi đem nó trói lại và ném vào trong căn nhà gỗ đó. Tên Khang đau xót nhìn theo nó. Trong khi nó đang bị bắt như thế thì bọn hắn vẫn đang nhàn nhạt mà dùng cơm, chẳng hay biết gì. Rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây?

31. Chương 31: Sao Anh Lại Làm Vậy?

Trưa hôm ấy, bọn hắn vẫn không thấy nó về nên rất lo. Điện thoại thì chỉ nhận được tiếng nói lạnh lớt của cô nhân viên tổng đài. Cả bọn bắt đầu nháo nhào đi tìm nó. Một chút manh mối cũng không có, biết tìm nó ở đâu bây giờ? Ở Việt Nam thì vậy còn ở Mỹ thì sao?

Xác mẹ Jen vừa được tìm thấy. Trên thi thể của bà còn lưu lại cái phi tiêu hình bông tuyết nữa. Ba Jen sau khi nhớ ra cái phi tiêu đó là của ai liền lập tức cho tập hợp lực lượng và bay về để trả thù cho vợ. Nick và Jane dù biết rõ đó là ai nhưng cũng không nói ra. Nếu nói ra ba Jen sẽ vì nó mà dừng cuộc chiến này mất. Họ không muốn mẹ họ ra đi oan ức như vậy. Jen và các bạn không hề biết gì về cuộc chiến này. Họ đang dốc sức đi tìm nó. Vậy là sắp diễn ra cuộc đại chiến rồi và người duy nhất ngăn cản được cuộc đại chiến này chỉ có nó mà thôi nhưng giờ nó lại bị bắt thì làm sao mà ngăn cản cơ chứ? Liệu ba mẹ nó và ba nuôi nó có chém giết nhau không? Dù ai trong số họ ra đi thì người đau khổ nhất cũng là nó mà thôi!

Quay lại với nó nha. Trong cái căn nhà gỗ đó

Người nó be bét máu, khắp người chỗ nào cũng bị rách. Nó đã bị nhỏ Mai quất roi vào người. Đau lắm rất lắm nhưng nó không thốt lên một tiếng rên rĩ nào. Nó cứ cắn chặt răng mà chịu đựng. Tối hôm đó cũng chỉ có tên Khang là ở lại với nó. Tên đó lo cho nó lắm, không dám để nó ở lại với một đám sắc lang nên phải ở lại với nó. Dù sao thì tình cảm 2 năm dành cho nó không thể vứt bỏ trong một sớm một chiều được

- Xin lỗi...vì đã phụ lòng anh_Nó cố nói. Duy Khang hơi bất ngờ rồi cũng mỉm cười nhẹ

- Không sao đâu. Anh cũng không thể làm trái lời ba mình

- Anh...nói với ông ta...giết tôi đi...nếu không để tôi thoát...thì ông ta và con nhỏ đó sẽ không có...không có ngày nào sống yên đâu
- Em rất cuộc là ai?_Tên Khang nhìn chằm chằm vào nó
- Anh...không cần biết! Kế hoạch của bọn anh...sẽ...sẽ không thành công đâu
- Không! Nó đã thành công một nửa rồi. Ông ta đang trên đường về đây. Gần đến nơi rồi! Ngày mai 8h cả hai, ông ta và Queen tỷ sẽ chết
- Cái gì? Sao có thể?_Nó ngạc nhiên la lên
- Ba anh đã đặt sẵn tay bắn tỉa rồi. Ngay khi một trong hai ngã xuống thì người kia cũng ra đi theo
- Thâm độc thật!_Nó cười chua chát. Chính nó đã dẫn 2 người 3 và mẹ nó đến bước đường này.
- Em ngủ đi. Anh sẽ canh cho em ngủ
- Anh tốt...tốt với tôi quá đấy! Nhưng dù sao...cũng cảm ơn...và xin lỗi. Nếu anh không phải kẻ thù của tôi...có lẽ...có lẽ tôi đã yêu anh rồi...Tất cả là do...là do ông trời định đoạt_Nói rồi nó khẽ nhắm mắt lại. Dây trói chân tay cũng đã được Duy Khang cởi cho nó rồi. Nó có cảm giác tên này có thể tin tưởng và nó yên tâm đi vào giấc ngủ. Nó mặc kệ mọi chuyện, giờ cũng chẳng có cách nào để thoát thôi thì cứ ngủ đã. Chuyện của ngày mai, ngày mai hẵng hay.

Cả đêm hôm đó, bọn hấn không ngủ mà đi tìm nó. Nhưng kết quả của cuộc tìm kiếm vẫn là con số 0 tròn trịa

- Rốt cuộc Hyo đã đi đâu kia chứ?_Hấn ôm đầu. Trong lòng lo lắng không thôi
- Ôi em tôi_Bun ngồi phịch xuống đất. Bỗng điện thoại của bọn hấn đồng loạt vang lên. Và những cuộc gọi đó đều mang một nội dung duy nhất là bảo bọn hấn quay về và chuẩn bị cho cuộc đại chiến. Kelly và Ken vẫn chưa hay biết gì về vụ mất tích của cô con gái mình. Bọn hấn dù trong lòng rất lo cho nó nhưng việc trước mắt bây giờ chính là cuộc đại chiến vào ngày mai. Bọn hấn phải giả quyết xong cái chuyện đó rồi mới tiếp tục đi tìm nó.
- Sáng hôm sau, Ran, Jen, Bill và Joe uể oải trở về nhà
- Rốt cuộc vẫn không tìm thấy! Chị Hyo cứ như bốc hơi rồi ý
- Con nhỏ đó đi đâu mới được chứ? Còn bọn người kia nữa! Nghe nói hôm nay có cuộc quyết đấu gì đó mà. Ran cậu gọi cho họ thử xem_Jen mệt mỏi ngã người ra ghế rồi nói. Ran lập tức làm theo lời Jen. Cô nàng gọi cho Wan
- [Anh nghe đây!]
- Nghe bảo hôm nay anh có cuộc quyết chiến à? Ở đâu thế?
- [Ở xyz]
- Có cần bọn em giúp không?
- [Không đâu. Tìm kiếm Hyo cũng đủ làm em mệt rồi. Em tranh thủ nghỉ ngơi đi. Bọn anh sẽ giải quyết nhanh thôi! Còn phải giúp bọn em tìm Hyo nữa chứ! Mà vẫn chưa có tin tức gì và Hyo sao?]
- Vẫn chưa. Mà thôi, anh lo chuẩn bị đi. Cẩn thận nhé!
- [Ừm. Bye em]_Ran cố nở một nụ cười gượng rồi tắt máy
- Chị Hyo tóm lại đã đi đâu chứ?_Bill bực dọc đấm vào sofa

Tại căn nhà gỗ đó. Bây giờ đã 7h10 rồi. Cánh cửa gỗ lại bật mở lần nữa. Con nhỏ Mai bước vào, theo sau còn có một tên cao to nữa

- Anh đi ra đi. Đến giờ con nhỏ này vui vẻ rồi
- Em tính làm gì cô ấy_Tên Khang trừng mắt nhìn em mình
- Cho cô ta cảm thụ trước khi chết_Rồi nhỏ đó quay sang cái tên đứng sau ả_Cứ chơi cho thỏa thích nhé!
- Vâng thưa tiểu thư
- Anh, chúng ta ra ngoài nào

Duy Khang ngáp ngừng nhìn nó rồi không biết hẳn suy nghĩ gì mà bế thốc nó lên rồi chạy đi.

- Chặn bọn họ lại_Nhỏ Mai la lên. Mấy tên áo đen liền bao vây lấy nó và Khang. Tên nào nhào vô cũng bị Khang đá bay đến 1m. Số lượng những kẻ vây quanh 2 người ngày càng thưa thớt. Duy Khang vùng chạy, trên tay bế nó hướng xe mà đến. Anh ta đặt nó vào xe rồi phóng xe đi mất vút. Nhỏ Mai chỉ biết trợn trừng mắt mà nhìn theo bóng dáng chiếc xe đang khuất dần. Ngồi trong xe, nó cứ nhìn Khang không hiểu
- Sao anh lại làm vậy? Anh dám chống lại ba mình sao?
- Anh thà chống lại ba còn hơn để em gặp nguy hiểm
- Anh biết nếu anh cứu tôi thì ba anh sẽ chết không?
- Nếu ông trời đã muốn ông ấy chết thì anh cũng chẳng thể làm gì. Em cứ làm những điều em muốn._Duy Khang quay qua nó cười tươi rồi tập trung lại xe._À, điện thoại em ở đằng sau đấy!

Nó nghe anh ta nói thì nhìn ra phía sau tìm kiếm điện thoại. Nó gọi cho bọn hắn nhưng không ai bắt máy, gọi cho ba mẹ, cho ba nuôi, gọi huynh, gọi tẩu nó nhưng kết quả vẫn vậy. Nó liền gọi cho Ran. Trong lòng thầm cầu nguyện cho nhỏ bắt máy và hi vọng của nó đã được đền đáp

- [Hyo, cậu đang ở đâu thế?_]Ran hốt hoảng hỏi
- Ran, cậu hãy đến..._Nó đang nói thì ngừng lại._Chúng có tay bắn tỉa. Nếu chẳng may đánh động đến chúng thì mọi người sẽ gặp nguy hiểm mất_Nó suy nghĩ
- Hyo, anh không thể đưa em đến đó được. Họ đang ở XYZ_Khang nói
- XYZ? Ran, bảo Jen tập hợp tất cả lực lượng chúng ta hiện có ở đây rồi kéo đến cuối đường XYZ. Khi nào có tiếng súng vang lên thì cho bao vây tất cả các ngõ thoát khỏi con đường đó_Nó hét qua điện thoại_còn cậu thì hãy đến đường XXX đón tớ. Nhanh lên chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.

- [Ừm]

Chiếc xe của nó bon bon đến đường XXX

- Sau này anh tính sao? Nếu quay về, anh sẽ chết mất_Trong khi đợi Ran, nó quay sang nói chuyện với Khang
- Nếu ba chết, anh sẽ đi theo ba. Dù sao thì ông ấy vẫn là ba anh.
- Vậy cho phép tôi kết liễu mạng sống của anh ở đây nhé!_Nó rút trong đế giày mình ra một con dao, cầm tay trái Khang lên rồi mạnh tay cửa vào động mạch của anh. Máu chảy ra xối xả. Sau đó, nó thô bạo xé rách vạt áo sơ mi của Khang rồi băng bó lại vết thương cho anh ta.
- Từ hôm nay Phạm Duy Khang đã chết. Trên đời này chỉ còn Dương Hàn Gia Vinh-anh trai của em thôi! Anh...không được nghĩ đến cái chết đấy! Anh phải vì đứa em gái bé bỏng này của anh mà sống nếu không em sẽ hận anh suốt đời_Nó nói một tràng rồi ôm lấy Khang, con người đã được nó quyết định đổi tên thành Vinh (gọi là Vinh luôn nhé) Vinh vẫn còn lơ lửng ở nơi đâu ấy! Đùng một cái có tên mới, rồi lại có một cô em gái xinh đẹp như nó thì sao mà không ngỡ ngàng được chứ
- Anh à, anh hãy sang Mỹ và sống một cuộc đời mới đi! Hãy sống vui vẻ và kiếm cho em một người chị dâu nhé!
- Hyo à!

- Em là Bi. Tên thật của em là Dương Hàn Mỹ Anh đấy! Em đã hồi phục trí nhớ! Anh là người đầu tiên biết chuyện này đấy! Anh trai của em

Nghe hai từ anh trai mà tim Vinh thắt lại. Từ người đứng trở thành người yêu rồi trở thành người yêu cũ bây giờ lại trở thành anh trai. Quá shock. Nhưng cứ như lời nó nói vậy. Bây giờ cũng đến lúc quên hết quá khứ và sống vì tương lai rồi. Nếu nó đã muốn thế thì anh sẽ sống đúng nghĩa một người anh trai của nó cho nó xem

- Được thôi! Em gái ngoan của anh. Anh sẽ sang Mỹ. Sau này quay về, anh sẽ mang chị dâu về cho em_Vinh xoa đầu nó. Nó nhìn anh cười hiền. Dù bị mất máu khá nhiều nhưng khuôn mặt nó bây giờ hồng hào đến lạ kì.

Từ xa có chiếc xe chạy về phía bọn nó

- Ran đến rồi! Em đi đây! Anh phải hứa với em sẽ sống thật tốt nhé Dương Hàn Gia Vinh, anh trai của em

- OK. Em đi đi. Nhanh lên, mọi người đang đợi em đấy!

- Vâng_Nó mở cửa xe bước xuống. Ran lập tức chạy đến bên nó, có cả Bill và Joe nữa

- Chị à, ai đã làm chị ra nông nổi này_Bill cuống cuống hỏi nó

- Đừng hỏi nữa. Đi mau thôi!_Nó bám vào Bill rồi đi

- Ồ, cái tên này..._Ran thấy Vinh thì khựng lại

- Anh trai tớ đấy! Anh ấy sắp sang Mỹ nên đến chào tạm biệt tớ thôi_Nói rồi nó đưa tay tạm biệt anh

- Cậu ta là anh trai cậu sao?

- Ừm. Anh ấy là Gia Vinh.

- Hiểu rồi_Ran cười. Đó là cách nó tha thứ ột người, cũng là cách nó chấp nhận một người. Ran liền quay qua vẫy chào Vinh_Chào anh nha_Khang cũng vẫy tay chào nhỏ. Cuộc sống mới của anh bắt đầu một cách ấm áp như thế đấy

- Tạm biệt em, tình yêu đầu của anh_Vinh nói trên môi nở nụ cười rồi phóng xe đi. Bọn nó cũng phóng xe với tốc độ cao nhất có thể. Mạng sống của những người mà nó yêu thương đang nằm trong tay nó. Liệu nó có về kịp không?

- Mọi người phải chờ con đến, nhất định phải chờ con đến!

Bill cho xe chạy hết tốc lực. Ngay cả đèn đỏ cậu nhóc cũng vượt. Kể nào muốn chết thì cứ đâm vào xe bọn nó. Bọn nó không quan tâm đâu. Bây giờ lòng bọn hấn chỉ hướng về một nơi mà thôi. Bọn nó có đến kịp lúc không?

32. Chương 32: Kế Hoạch Không Thành

Hiện giờ tại XYZ, hai bên đã có mặt đông đủ. 500 người của Queen và 700 người của ba Jen. Cách biệt quá lớn. Tất cả các bậc phụ huynh cũng có mặt đầy đủ. Đây có thể coi là cuộc chiến lớn nhất từ trước đến nay của Queen. Huynh và tẩu nó cũng có mặt nhưng họ đeo mặt nạ. Họ không muốn để lộ chuyện Kelly và Ken là ba mẹ của nó. Họ không muốn ba mình nường tay. Họ phải trả thù ẹ của họ.

- Tại sao ông lại muốn quyết chiến với Queen. Trước nay Mafia và Queen chưa hề có xích mích mà_Kelly tiến lên phía trước

- Vì cô đẩy Queen tỷ à. Ba Jen chỉ tay vào mặt Kelly. Từ cái ngày định mệnh của hơn 20 năm về trước, Kelly và mọi người đã không còn đeo mặt nạ khi chiến đấu cũng như gặp mọi người trong Queen nữa. Và

sau này bọn hắn cũng không đeo cho nên ai ai cũng biết mặt Queen tỷ cũng như người trong Queen, trừ nó-con người chẳng quan tâm đến mấy thứ không dính dáng đến mình.

- Vì tôi? Sao lại vì tôi?

- Tại sao cô lại giết vợ tôi? Cô ấy làm gì có lỗi với cô sao?_Ba Jen hét lên

- Tôi không có giết vợ ông_Mẹ nó vẫn bình thản nói

- Chúng tôi đã rửa tay gác kiếm lâu rồi (Giống phim kiếm hiệp ghê hihi) Sao lại có chuyện Kelly giết vợ ông chứ?_Anna khoanh tay trước ngực lên tiếng. Dù đã nhiều năm trôi qua nhưng khí thế của những con người này vẫn không có gì thay đổi nhỉ?

- Vậy giải thích xem đây là cái gì?_Nói rồi ba Jen phóng cái phi tiêu xuống đất.

- Cái...cái này..._Sandy hết nhìn phi tiêu rồi nhìn Kelly. Kelly cũng hơi ngỡ ngàng vì cái này. Cũng đã lâu rồi cô không sử dụng đến phi tiêu. Chắc chắn đã có kẻ hại cô nhưng làm sao để phân trần đây

- Không giải thích được chứ gì? Nếu cô vô tội hãy chứng minh đi. Còn không thì xuống dưới mà đền tội với vợ tôi_Dứt lời ba Jen giờ cao nòng súng và nhắm thẳng về mẹ nó mà bắn. “Đoàng” Viên đạn bay ra khỏi nòng rồi bay về hướng Kelly.

- Không!_Ken hét lên rồi nhào ra đứng trước vợ mình. Ngày xưa Ken đã đau khổ vì bao lần xém mất vợ rồi, anh không muốn đến bây giờ lại phải nếm trải nỗi đau đó. Ngày xưa vợ anh đã đỡ cho anh một phát đạn thì giờ đến lượt anh đỡ cho người vợ yêu quý của mình. Ken nhắm mắt lại và chờ cái chết đến với mình. Nhưng sao mãi mà không thấy đau nhỉ. “Phịch”. Nghe âm thanh lạ Ken mở mắt ra. Một người con gái đang nằm dưới đất, trước mặt anh, cách anh khoảng 1m. Mái tóc cô gái đó rũ xuống. Khắp người thì toàn là máu, da thịt thì bị rách, nhìn cũng biết là do roi quất vào người. Đó là ai nhỉ? Ai mà lại xả thân vì anh như thế? (Con gái anh chứ ai. Con mình mà cũng chẳng nhận ra)

- Hy...Hyo!_Tiếng gọi này không phải vang lên từ miệng Ken hay Kelly hay của bất cứ người nào trong số bọn hắn mà là phát ra từ miệng của người đàn ông đang cầm súng đây. Ông vội buông súng rồi chạy về phía nó. Bọn hắn và các bậc phụ huynh của chúng ta thì sững sờ. Ngay cái lúc viên đạn đang bay tới chỗ Ken, họ chỉ thấy một bóng trắng nhào ra nhận lấy viên đạn đó thôi. Họ đâu ngờ rằng người con gái nằm dưới đất kia lại chính là nó. Ba Jen chạy đến chỗ nó rồi nhẹ nhàng nâng nó dậy. Động tác của ông nhìn rất dịu dàng và tràn ngập sự yêu thương. Ông đưa tay bịt chặt vết thương ở bụng của nó. Vết thương đang rỉ máu vì bị đạn găm vào. Nó bám víu vào vai ba nuôi mình rồi ngồi dậy.

- Hyo, con không..._Ông chưa nói hết câu thì phải khựng lại vì hành động của nó. Nó rút nhanh từ cạp quần ra một cây súng rồi chĩa vào đầu ba Jen. Cây súng này nó mới lấy ở chỗ Bill. Nhắc mới nhớ, Ran, Bill và Joe đâu nhỉ? Lạ nha! Lúc này bọn họ đi cùng nó mà. Thôi mặc kệ, quay lại với khung cảnh lúc này nào. Nick và Jane thấy nó chĩa súng vào ba mình thì liền vứt hết mặt nạ rồi trừng mắt nhìn nó

- Hyo, em đang làm gì vậy hả?

- Hai người này sao lại ở đây?_Jill ngạc nhiên nói.

Nó mặc kệ Nick và Jane la hét thế nào, nó vẫn chĩa súng vào ba Jen. “Cạch” Đạn đã lên nòng. Mắt nó bắt đầu đảo khắp nơi. Rốt cuộc cái tay bắn tĩa đó đang trốn ở đâu chứ?

- Hyo con..._Nhìn thấy biểu hiện lạ lùng của nó, ba Jen ngáp ngừng

- Ba, con xin lỗi. Nếu...nếu con không làm như thế này...thì mọi người sẽ gặp nguy hiểm mất_Nó nói chỉ đủ cho ba nuôi nó nghe. Nó vừa nói vừa không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh. Mắt nó quét khắp nơi và bỗng nhiên ánh mắt của nó dừng lại tại một bụi rậm khá lớn. Vừa rồi nó nhìn thấy có cái gì đó thụt vào, nhìn rất giống nòng súng. Nếu nó đoán không sai thì cái tên bắn tĩa đó đang nấp trong bụi rậm đấy. Mà trước giờ phán đoán của nó chưa bao giờ sai. Thân chết đã hiện diện rồi. Nó nhếch môi tạo thành hình bán nguyệt thật đẹp

- Vĩnh biệt!_Nó nhanh chóng hướng súng về bụi rậm đó và bóp cò. Tiếng súng lại một lần nữa vang lên. Và ngay sau tiếng súng đó là một tiếng la thất thanh của cái kẻ xấu số. Cái kẻ bị bắn đó ngã nhào ra khỏi

bụi rậm. Bên cạnh còn có một cây súng bắn tĩa nữa. Sau đó vài giây lại có hai chiếc xe đen từ trong mây lùm cây ven đường chạy đi. Nhìn cũng biết đó là bọn do thám rồi

- Chuyện này là sao?_Ba Jen lại hướng mắt nhìn nó
- Mọi chuyện...mọi chuyện con sẽ nói sau ạ. Ba hãy... cho người đến cuối đường và hỗ trợ Jen đi ạ.
- Nick, mau đưa người đến cuối đường và hỗ trợ cho Jen mau._Ba Jen quay sang bảo Nick. Nick liền vâng một tiếng rồi bỏ đi. Ba mẹ nó cùng bọn hắc liên chạy đến bên nó
- Hyo à, chị đã đi đâu thế? Sao chị lại thành ra thế này?_Rin liền ôm chầm lấy nó mà khóc sụt sùi. Nó vì bị Rin ôm liền nhắm mắt. Trên người nó có chỗ nào lạnh lặn đâu chứ! Hắc thấy thế liền lôi cô em mình ra
- Em làm cô ấy đau đấy!
- Hyo, con quen họ sao?_Ba Jen ngỡ ngàng nhìn nó
- Họ là gia đình của con. Hai người này..._Nó chỉ vào Ken và Kelly_Họ là ba mẹ ruột của con
- Cái gì?_Ba nuôi nó hết lên. Ông không thể ngờ cái người mà ông muốn giết kia lại là ba mẹ ruột của nó
- Hyo, con...con chịu nhận ba mẹ rồi sao?_Kelly rưng rưng nhìn nó
- Con...con nhớ ra mọi chuyện rồi! Con...con đã nhớ ra từ cái ngày bị tai nạn. Vì...an nguy của mọi người...và vì kế hoạch của con...con phải giấu nhem chuyện đó...Con xin lỗi_Nó cố nói, vết thương ở bụng nó càng trở nặng hơn, máu cũng ra ngày càng nhiều
- Chuyện gì nói sau, để ba đưa con đến bệnh viện đã_Ba Jen bế thốc nó lên
- Khoan đã ba, ba hãy...hãy đi gặp mẹ đi. Mẹ...mẹ đang ở nhà bà Ran đấy ạ. _Nó cười nhìn ba nuôi mình
- Mẹ con...mẹ con còn sống sao?_Nó khẽ gật đầu. Ba nuôi nó nước mắt lưng tròng rồi từng giọt nước mắt bắt đầu lăn trên má ông. Người vợ thương yêu của ông vẫn còn sống
- Ba hãy về với mẹ đi. Chắc...mẹ cũng đang lo lắng lắm!
- Jane, con hãy về nhà bà Ran và bảo vệ mẹ đi. Ba phải đưa con nhóc này đi chữa trị đã_Ba nuôi nó quay sang bảo Jane
- Vâng_Jane leo lên xe rồi phóng đi
- Ba, con lớn rồi đấy! Con không...không còn là con nhóc 10 tuổi...của...của ngày xưa đâu_Nó cố mở lời trách móc
- Với ba, con luôn là một cô nhóc mà con đừng nói nữa, vết thương sẽ trở nặng đấy. Ba sẽ đưa con đến bệnh viện_Ba Jen lập tức chạy đi. Nhưng mới chạy được một đoạn thì ông dừng lại. Nó đang nín áo ông
- Con không muốn đến bệnh viện. Con...con muốn về nhà
- Ba biết con ghét bệnh viện nhưng con phải đến đó để họ lấy viên đạn ra
- Đưa con bé về nhà đi. Bác sĩ sẽ đến chữa trị cho nó_Ken lên tiếng. Đây là con gái của anh nha. Nhưng nhìn nó và ba Jen còn giống cha con hơn là anh với nó. Ken thấy rất bức tức trong lòng. Nó nhìn ba mình rồi khẽ bật cười. Ba nó vẫn vậy, vẫn rất trẻ con như ngày nào. Bỗng điện thoại nó reo. Là Bill gọi. Nó liền bấm máy rồi đưa lên tai nghe
- Sao rồi?
- [Ông ta không có ở đây ạ]
- Chỉ sai bọn đàn em tới thôi sao?
- [Vâng]
- Bắt hết những tên đang tháo chạy...về cho chị

- [Vâng. Mà chị không sao chứ? Nghe anh Nick bảo chị bị trúng đạn]
- Không đến nỗi phải chết. Chỉ...chỉ là mất máu hơi nhiều thôi!
- [Chị chỉ toàn làm mấy chuyện đại dột]_Bill quở trách nó
- Lo làm nhiệm vụ đi rồi về!_Nó cố nói một câu hoàn chỉnh rồi tắt máy. Nó mệt mỏi dựa vào lồng ngực của ba nuôi mình rồi thiếp đi. Cả bọn lập tức đưa nó về nhà và gọi bác sĩ đến chữa trị cho nó. Còn ba nuôi nó vừa đặt nó xuống giường cho bác sĩ chữa trị liền phóng qua nhà bà Ran để gặp vợ yêu. Còn mọi người thì đang tụ tập ở nhà nó. Mấy bậc phụ huynh liên nháo nhào đi làm món ăn để tắm bổ cho nó. Còn bọn hần thì ngồi dưới phòng khách và không ngừng ngước mắt lên nhìn phòng nó. Vết thương của nó cũng không đáng lo ngại đâu. Một người đã nhiều lần bị thương và đối mặt với cái chết như nó thì bấy nhiêu có nhằm nhò gì! Không đáng lo. Các bậc phụ huynh của chúng ta hiểu được điều đó nên mới an tâm mà đi nấu ăn được đấy! Nếu tình trạng của nó nguy hiểm thì họ đã ngồi ở phòng khách mà khóc sụt sùi rồi. Ngay trong nhóm bọn hần còn có một vài người nhàn nhạt lôi điện thoại ra chơi điện tử đấy thôi!

33. Chương 33: Ghen

Sau khi được chữa trị, nó đánh một giấc đến chiều mới dậy. Nó cố lê bước xuống dưới nhà. Người nó toàn thân đau nhức cộng với vết thương ở bụng khiến việc đi lại của nó gặp nhiều khó khăn. Hiện giờ mọi người đang vây quanh trong phòng khách và nói chuyện rôm rả, tiếng cười nói tràn ngập khắp nơi. Nó nhìn mà bất mãn vô cùng. Nó thì đang bị thương mà mọi người chẳng thèm lo cho nó dù chỉ một chút. Ngay cả ba mẹ nó cũng vậy. Nó bị thương như thế này là vì ai cơ chứ? Nó vịn vào cầu thang mà đi. Cái kiểu này chắc nó phải nghỉ học nữa rồi. Con đường đi học của nó tính ra cũng gian nan quá nhỉ?

Nhìn thấy nó từ trên đi xuống, hần liền chạy nhanh tới đỡ nó. Mọi người cũng hướng mắt về phía nó.

- Con tỉnh rồi à?_Mẹ Jen hướng nó hỏi
- Vâng._Hần dìu nó lại sofa rồi nhẹ nhàng để nó ngồi xuống. Sau đó hần cũng ngồi xuống bên cạnh nó
- Giờ con hãy nói xem, mọi chuyện là sao? Và ai đã làm con trở nên tàn tạ như thế này?_Ken hỏi nó. Đáy mắt của Ken hần lên nỗi tức giận thấy rõ
- Con ra thế này là do cô bạn lúc nhỏ của Rey gây ra đấy ạ!_Nó nói rồi liếc sang hần. Chuyện lúc nhỏ nó không quên đâu nhá! Do lúc trước nó phải đóng kịch nên buộc lòng cho qua thôi! Bây giờ đã đến lúc tính nợ với hần rồi.
- Bạn lúc nhỏ? Là ai nhỉ?_Hần vẫn lơ ngơ như con nai tơ. Cũng đúng thôi, trước giờ hần có coi nhỏ Mai là bạn đâu. Từ sau cái ngày hần biết sự thật thì con nhỏ đó đã trở thành kẻ thù của hần rồi.
- Là con nhỏ Mai phải không, Hyo? Lúc nhỏ cô ta bám lấy Rey không buông mà. Mà không đến bây giờ vẫn bám theo Rey như đĩa ấy_Rika nói rồi dăm dăm nhìn hần.
- Con nhỏ đó dám làm chị ra nông nổi này sao?_Bill nói lớn rồi đứng bật dậy_Em sẽ đi tìm con nhỏ đó để trả thù cho chị.
- Em ngồi xuống đi. Sau này rồi tính luôn một lần_Nó cười hiền nhìn Bill.
- Nhưng sao con nhỏ đó bắt được con mà làm con nên thế này? Trình độ của con thì không thể nào để con nhỏ đó làm mình ra thế này được_Ba Jen khoanh tay hỏi nó
- Con theo dõi ông ta và bị phát hiện. Con đã nghe được kế hoạch của ông ta và con đã định tóm gọn lão ấy. Con đã nhờ chị thư kí đưa mẹ về đây rồi cho người đóng giả thành mẹ. Nhưng không may con lại bị lão bắt và con đã vô tình kéo mọi người vào chuyện này. Con xin lỗi_Nó bày ra khuôn mặt hối lỗi làm mọi người thấy thương kinh khủng
- Vậy giờ con tính thế nào?_Kelly hỏi nó

- Khi con khỏe lại con sẽ dẫn người đánh trực diện vào lão ta. Không thể nhân nhượng thêm nữa rồi!
 - Ba mẹ sẽ luôn sát cánh bên con_Kelly ôm nó vào lòng. Đây là lần đầu tiên Kelly ôm con gái mình sau 7 năm gặp lại.
 - Phạm Nhật Mai, tôi sẽ trả lại cho cô gấp bội những thứ mà tôi nhận_nó tự nhủ trong lòng
- Từ sau ngày hôm đó, ngày nào nó cũng được ăn sơn hào hải vị. Mẹ nó nấu cho nó không biết bao nhiêu là món và bắt nó ăn cho hết. Bọn hần thì mọc rễ luôn ở nhà nó ấy chứ. Hần không để cho nó một chút thời gian riêng tư nữa. Cứ bám lấy nó mãi không thôi! Hần sợ nó gặp chuyện nữa ý mà. Hiện giờ nó đang ngồi nhâm nhi tách trà ngoài hoa viên. Kể ra cũng đã một tuần nó ở nhà không đi đâu rồi. Còn biết bao nhiêu việc chờ nó làm, vậy mà nó vẫn có thể thanh thoi mà nghỉ ngơi như thế, đúng là nhân rồi thật. Mà không biết giờ này người anh thứ kia của nó đang làm gì nhỉ? Đã sang Mỹ chưa? Nó bỗng dưng sao lại nhớ tới anh ta
- Em đang suy nghĩ cái gì thế?_hần bước đến cạnh nó rồi hỏi
 - Chỉ là đang nhớ một người thôi!
 - Nhớ ai?
 - Anh của em! Không biết anh ấy sang Mỹ chưa nữa
 - Anh? Em còn người anh nào khác sao?
 - Ừm. Anh cũng biết đấy!_Nó vừa dứt câu thì điện thoại nó đổ chuông. Là số lạ
 - Alo_Nó nhẹ nhàng bắt máy
 - [Anh đây!]
 - Oa, anh_Nó ngồi bật dậy._Anh đã sang Mỹ chưa?
 - [Rồi. Anh đã tìm được nhà và công việc rồi.]
 - Sao chứ? Anh mới 17 tuổi thôi mà. Chưa có bằng cấp gì sao xin việc được
 - [Chưa có bằng cấp nhưng anh có trình độ. Anh đã giúp một công ty lớn sửa chữa phần mềm và họ đã nhận anh vào làm việc. Anh sẽ vừa đi học vừa đi làm.]
 - Em sẽ giúp anh một tay
 - [Không. Anh muốn tự sức mình làm lấy. Phạm Duy Khang đã chết, từ nay anh sẽ sống với cái tên mới mà em đã đặt cho anh. Anh sẽ tự tạo nên sự nghiệp từ hai bàn tay trắng]
 - Anh có chí lắm. Vậy chúc anh may mắn nha! Sau khi mọi chuyện ở đây ổn định, em sẽ sang thăm anh. Mau mau kiếm chị dâu cho em nhờ
 - [Biết rồi. Em cứ thúc mãi. Vậy nha, anh gọi để báo em biết vậy thôi!]
 - Ừm. Em cũng yên tâm phần nào rồi. Bye anh nha!
 - [Bye, em]_Nó tắt máy rồi cười nhẹ
 - Anh anh em em hay quá ta_Hần bực dọc cất tiếng. Bao nhiêu lời vừa rồi hần đều nghe cả rồi
 - Hơ, anh của em mà không gọi anh em thì gọi là cái gì?_Nó làm ra bộ mặt vô tội hỏi hần
 - Anh của em? Tên đó là Phạm Duy Khang mà, từ khi nào trở thành anh của em?_Hần nói rồi quay phắt mặt đi hướng khác. Nó nhìn bộ dáng của hần thì phì cười
 - Anh là đang ghen?
 - Ừ, ghen đấy! Ai bảo em cứ anh em với tên con trai khác trước mặt anh làm chi_Hần phồng mang trợn má mà nhìn nó. Còn nó thì chỉ biết ôm bụng mà cười lăn cười lộn
 - Anh...từ khi nào...từ khi nào lại dễ thương thế này?_Nó cố nén cười nói

- Dễ...dễ thương?_Mặt hắn dần đỏ lên. Dùng cái từ dễ thương với hắn thì có vẻ không hợp cho lắm
- Đó là anh trai của em, không phải là Khang. Khang đã chết rồi! Em đã giết cậu ta. Anh không cần phải ghen vậy đâu!_Nó vòng tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của hắn. Đầu thì dựa vào vai hắn
- Nhưng tên đó đã bảo là Phạm Duy Khang mà!_Hắn vẫn gân cổ cãi lại
- Anh phải nghe cho rõ chứ! Anh ấy bảo Phạm Duy Khang đã chết rồi. Từ nay anh ấy sẽ sống với cái tên mới mà em đã đặt cho anh ấy!
- Thì có khác gì nhau!
- Khác chứ! Bây giờ anh ấy là anh trai của em. Anh ấy không còn là kẻ thù của chúng ta nữa.
- Xùy, chỉ có em nghĩ thế thôi
- Vậy thì anh cũng nghĩ như vậy đi. Đừng nói về chuyện này nữa. Vào nhà thôi nào!_Nói rồi nó khoác tay hắn đi vào trong. Hắn cũng chẳng màng đến chuyện ấy nữa. Hắn phải tin nó chứ!

34. Chương 34: Killers Trở Lại

Sau khi khỏe hẳn, nó liền bắt tay vào công cuộc chuẩn bị cho trận quyết chiến. Có vẻ như sẽ đổ máu nhiều đây!

- Tối nay đi chơi đi!_Nó quay sang nói với Jen và Ran.
- Đi chơi ở đâu vậy chị?_Bill hỏi
- 2 em lo mà đi quản lí bar đi. Nghe đi chơi thì nhanh lắm!_Nó lên giọng. 2 nhóc liền mặt ỉu xù
- Cậu tính đi đâu?_Jen bắt chéo chân hỏi nó
- Lâu rồi chưa tới Pop. Killers không thể biến mất mãi được.
- Ý cậu chúng ta sẽ..._Ran ngập ngừng
- Ừm. Đây là bí mật, không được nói cho bọn người kia._Nó quắc mắt sang Bill và Joe. Phải cảnh báo chứ không hai nhóc này sẽ nói tuốt tuột với bọn hắn thì khôn.
- Tại sao lại xuất hiện vào lúc này?_Jen hỏi. Nhỏ nhận ra nó đang tính toán cái gì đó
- Tổ đang thả mồi và chờ cá cắn câu_Nó đánh mặt._ Thôi nào, chúng ta phải lên chuẩn bị cho buổi tái xuất giang hồ đi thôi!
- OK._Jen và Ran hô lớn rồi người nào về phòng người nấy
- Chị ác, không cho bọn em đi cùng!_Bill dẫu mồi
- Ngày mai rồi đi. Thời gian còn nhiều mà. Tối nay thế nào cái đám Rey cũng kéo đến Devil nếu không thấy bọn chị ở nhà. 2 em giúp chị nói khéo với mấy người đó giùm.
- Dạ!_Hai nhóc đồng thanh, mặt rở xuống trông mà tội nghiệp.

Bọn hắn sau khi đi học về liền chạy sang nhà nó. Mấy anh chị này bị các bậc phụ huynh ép đi học đấy chứ dễ gì họ chịu đi khi bọn nó đang ở nhà cơ chứ! Nhưng dường như đoán trước được mọi việc, nó và 2 nhỏ bạn đã rời khỏi nhà từ sớm. Nó vận trên người một cây đèn từ trên xuống dưới. Áo pull đen, quần Jean đen, giày đen, áo khoát ngoài cũng đen nốt. Tóc nó thì xõa ra. Jen thì chơi màu đối lập với nó. Áo pull trắng, quần Kaki trắng, giày trắng và áo khoác tay lửng cũng màu trắng. Mái tóc nhỏ cũng được thả tự nhiên. Hai nhỏ là thế còn Ran thì sao? Nhỏ này là tổng hợp của nó và Jen. Áo pull trắng, quần Jean đen, giày Nike trắng, áo khoác ngoài màu đen. Mái tóc cũng xõa ra như hai nàng kia. Đây là trang phục mà bọn

nó thường mặc khi là Killers. Giờ vẫn còn quá sớm, chẳng biết làm gì! Bọn nó liền lái xe đến DK-một bar nằm trong quyền sở hữu của nó-đánh một giấc ngon lành.

Trong lúc bọn nó ung dung như thế thì hai nhóc kia phải cực khổ tìm lí do trả lời bọn hấn

- Hyo đi đâu rồi?_Hấn vừa vào tới cửa đã hỏi nó
- Ô...chị Hyo...chị ấy..._Bill lắp bắp, cậu nhóc vẫn chưa tìm ra lí do nào chính đáng cả
- Jen và Ran đâu rồi Bill?_Đến lượt Jill hỏi. Nhóc Bill đã lúng túng giờ còn lúng túng hơn. Bọn hấn nhìn thái độ lạ lùng của Bill thì có chút nghi ngờ
- Tóm lại 3 người đó đã đi đâu?_Hấn trừng mắt nhìn Bill
- Về Mỹ rồi ạ!_Joe lên tiếng gỡ rối cho bạn trai
- Sao lại về Mỹ?
- Bọn em cũng không biết! Nghe nói có chuyện gì quan trọng lắm!
- Vậy sao? Thôi bọn anh về nhà đây!_Hấn vẫy tay chào bọn nhóc rồi ra về. Mấy người kia cũng đi theo.
- Hú hồn nhưng nếu 3 chị ấy về thì biết nói làm sao?_Bill lại nhìn sang Joe
- Thì bảo 3 chị ấy trốn luôn đi. Mấy ngày sau rồi về!
- Ý hay_Nói rồi Bill lấy điện thoại và gọi cho nó nhưng kết quả nhận được chẳng có gì ngoài giọng nói lạnh lốt của cô nhân viên tổng đài_Không bắt máy
- Tối chúng ta đi gặp 3 chị ấy đi. Dù sao mấy người kia cũng giải quyết ổn thỏa rồi mà!
- OK.

8h tối hôm đó

Có 3 cô gái khuôn mặt bị che khuất một nửa đang bước vào bar. Nó đeo mặt nạ màu đỏ (giống mẹ chị ấy ghê), xung quanh mặt nạ là một hàng lông vũ và dọc theo hai bên sống mũi được đính ngọc Rubi. Ánh sáng hắt vào mặt nạ làm mặt nạ trở nên lấp lánh, óng ánh lạ kì. Trên ngực áo bên trái của nó là một huy hiệu hình chữ K nhỏ màu trắng, biểu tượng của Killers. Jen đeo một mặt nạ màu trắng giống nó, ở ngực áo trái cũng đính một huy hiệu chữ K nhưng có màu đen. Còn Ran thì đeo một mặt nạ màu hồng giống kiểu của nó. Ở ngực trái có đeo một huy hiệu chữ K màu hồng đậm. Bọn nó bước vào bar trước bao nhiêu con mắt của mọi người. Ai ai cũng đều bàng hoàng. Tuy đây là lần đầu tiên bọn nó đến bar này với danh nghĩa là Killers nhưng không ai không biết bọn nó. Một phần họ cũng biết trên đất nước này có biết bao nhiêu bar nhưng Killers lại chọn bar Pop làm căn cứ họp mặt. Vì thế mà số lượng khách đến đây cũng đông hơn. Họ muốn diện kiến những kẻ giết người lòng danh đã mai danh ẩn tích suốt 2 năm qua. Cũng không khó để nhận ra bọn nó là ai. Chỉ cần nhìn cái mặt nạ và huy hiệu trên áo thì cũng biết được nhưng có chắc những con người này không phải giả mạo. Mấy cái đó thì chỉ cần đặt làm là có thôi mà. Ngay cả Queen tỷ lòng danh còn bị giả mạo thì không ai chắc chắn những con người này là thật

- Cung nghênh 3 vị._Tên bồi bàn chạy đến chỗ bọn nó rồi cúi chào._Hai vị hộ pháp đang chờ 3 vị trong phòng vip 1 ạ
- Hộ pháp? 2 cái đứa nhóc này!_nó day nghiêng nói. Bọn nhóc dám không coi lời nó ra gì. Bảo đến bar Devil canh chừng bọn hấn mà, sao lại ở đây chứ? Nó sải bước đi về phòng vip 1. Bước chân của bọn nó bị ngăn lại vì có kẻ chần sống nhào ra cản đường
- 3 em có thật là nhóm Killers không?_Tên đó bày ra khuôn mặt phè phỡn hỏi bọn nó
- Muốn chết?
- Sao lại muốn chết chứ? Anh còn yêu đời lắm!
- Tránh ra!_Nó lách qua hấn rồi tiếp tục đi nhưng tên đó có vẻ không biết điều. Bàn tay dơ bẩn của hấn liền nắm lấy tay nó. Nó chứa ghét kẻ lạ mặt động vào người mình. Jen và Ran giật mình vội lùi ra xa. Đứng đó có nước bị vạ lây. Nó chẳng thèm nhìn lấy tên đó một lần mà nhanh chóng quay người và tặng cho tên đó

một cước vào bụng. Tên đó văng xa 1m và ngã vào một cái bàn gần đó. Nhìn cũng biết tên này phải nằm viện cả đời rồi. Mấy vị khách thì càng thêm hoảng. Những người trong thế giới đêm thì được mở mang tầm mắt. Họ càng chắc chắn hơn 3 con người ở trước mặt họ đây chính là nhóm Killers nổi tiếng được mệnh danh “giết người như giết kiến”. Nó tặng cho cái tên đang nằm bẹp dí dưới đất kia một cái nhìn khinh bỉ rồi bỏ đi. “Rầm” Cánh cửa phòng vip 1 được mở một cách tàn bạo. Nó đang trút giận lên cánh cửa đây mà

- Sao lại ở đây?_Nó găng giọng hỏi hai con người trong phòng. Bill và Joe đều đeo mặt nạ. Mặt nạ của bọn nhóc cũng giống bọn nó nhưng có màu xanh dương. Trên ngực trái của bọn nhóc là một huy hiệu gồm hai chữ ghép lại HK (Hộ pháp của Killers). Huy hiệu của bọn nhóc có màu xanh. Vậy là các thành viên của Killers đã họp mặt đông đủ
- Hi, bọn em giải quyết mấy người kia xong rồi nên đến đây luôn_Bill cười tươi nói với nó
- Giải quyết sao mà xong?_Jen ngồi xuống Sopha
- Em bảo mấy chị về Mỹ_Joe nói
- Về Mỹ? Vậy chẳng phải bọn chị phải trốn họ sao?
- Vâng_Hai nhóc đồng thanh
- Ôi trời ơi, có nhà mà không được về là sao?_Ran than trời. Tính ra cũng khổ thật
- Nhờ phúc của bọn em mà tụi chị phải chôn chân ở đây luôn rồi_Jen mỉm cười rồi quay sang nó_Có chắc là lão ta sẽ cắn câu không?
- Chắc
- Sao cậu tự tin thế?_Ran hỏi
- Ông ta giờ chẳng còn ai để nhờ vả nữa. Muốn triệt hạ Queen phải nhờ đến những kẻ ngang ngửa với Queen. Không phải tổ đề cao nhóm của chúng ta nhưng trong thế giới đêm này và trên thế giới này còn kẻ nào hay bang nào có thực lực ngang ngửa Queen ngoài Killers. Tổ tin chắc vài ngày sau ông ta sẽ đến tìm chúng ta thôi!_Nó nhún nhật cằm li rượu của Bill lên uống
- Cậu nói cũng đúng. Vậy chúng ta chỉ việc chờ đợi thôi_Jen ngã người ra ghế nói
- Cho đến lúc đó Bill, Joe hai em sẽ đảm nhận trách nhiệm chuẩn bị ngày ba bữa cho bọn chị._nó hướng mắt sang Bill và Joe nói
- Sao lại như thế?_bọn nhóc méo mặt nhìn nó
- Bọn chị đi Mỹ mà, đâu thể xuất hiện tùy tiện được
- Dạ_Tiếng dạ của bọn nhóc nghe sao nào nề kinh khủng. Cái này gọi là tự rước họa vào thân đây! Tự đừng nói bọn nó đi Mỹ làm chi để khổ như thế này. Tội ghê chưa!

35. Chương 35: Cá Đã Cắn Câu

Nó vắng mặt đã hai ngày rồi. Chỉ mới hai ngày không gặp nó mà hần đã thấy nhớ nó quá trời. Rốt cuộc bao giờ nó mới về chứ? Đi Mỹ mà không nói với hần lời nào. Thật là đáng giận mà. Hiện hần đang nằm trên giường mà lẩn qua lẩn lại, rồi hần lại lấy điện thoại và mở hình nó ra xem cho đỡ nhớ. Đang nằm tư thì hần nghe thấy tiếng Bun gọi mình. Hần liền bật dậy rồi đi xuống nhà

- Sao lại kéo hết đến đây?_Hần nhìn 14 con người rồi hỏi
- Hyo có gọi cho cậu không?_Bun hỏi
- Không. Còn hai người kia thì sao? Họ có gọi cho các cậu không Wan, Jill?_Hần nhìn hai thằng bạn của mình. Cả hai đồng loạt lắc đầu

- Bây giờ không chỉ mình Hyo biến mất mà cả hai người kia cũng thế! Thật là chán_Jill nói rồi thả người xuống Sopha nhà hấn
 - Chuyện đó nói sau đi. Mọi người có nghe tin gì chưa?_Jun nhìn tất cả con người ở đây tỏ ra vẻ mặt nghiêm trọng
 - Chuyện gì?_14 người đồng thanh
 - Killers đã trở lại.
 - Cái gì?_Cả bọn hét lên
 - Họ đã biến mất hơn 2 năm rồi mà. Sao bây giờ lại xuất hiện? Có khi nào là giả mạo không?_Hấn nói với vẻ nghi ngờ
 - Tớ nghĩ là không đâu. Nghe nói đã có một tên bị Killers cho nhập viện rồi.
 - Em muốn diện kiến bọn họ_Rin reo lên. Nhỏ đang rất thích thú
 - Đã hai đêm họ xuất hiện tại Pop rồi. Đó là nơi họ đã chọn làm căn cứ gặp mặt ở _Jun tiếp tục nói
 - Thú vị thật! Tối nay chúng ta đến Pop đi. Lấy danh nghĩa là Queen mà gặp họ_Bun nói.
 - OK._Cả bọn đồng thanh. Có vẻ tin tức Killers trở lại đã lan xa rồi nhỉ. Trong căn nhà của lão Phạm
 - Killers trở lại?_Lão nói với đứa con gái của lão. Con nhỏ này cũng rành về thế giới đêm lắm. Vì kẻ thù của gia đình nhỏ là những kẻ đứng đầu thế giới đêm mà
 - Vâng. Họ là những kẻ có thực lực ngang ngửa với Queen đấy ạ. Có khi còn giỏi hơn ấy chứ. Tuy chỉ có 5 người nhưng họ đã khiến không biết bao nhiêu người phải nể sợ. Chúng ta có thể nhờ họ giúp một tay
 - Được. Vậy chuẩn bị đi, tối nay chúng ta sẽ đi gặp họ
 - Vâng
- Vậy là cá đã cắn câu rồi, chỉ cần kéo lên nữa là có món cá kho ăn rồi.
- Tối hôm đó, tại bar Pop, bọn hấn đã có mặt đông đủ và ngay trong phòng vip, có một vài người đang chờ bọn nó. Đúng 8h, bọn nó mở cửa bar bước vào
- Là con gái sao?_Ryna ngỡ ngàng. Bọn hấn cũng vậy. Trước giờ bọn hấn cứ nghĩ Killers là những chàng trai cao to vạm vỡ chứ.
 - Bất ngờ! Quá bất ngờ_Yul thốt lên
- Bọn nó từ khi bước vào bar đã thấy bọn hấn rồi nhưng đành làm ngơ vậy. Anh bồi bàn chạy vội về phía bọn nó
- Có vài vị khách đang chờ các vị ở phòng vip đấy ạ!
 - Ừm. Cảm ơn_Nó nói. Anh bồi bàn cười tươi rồi quay lưng đi
 - Đến rồi. Cá đã cắn câu
 - Cậu dự việc như thần ấy
 - Chúng ta nên vào chào hỏi thôi!_4 người đồng loạt gật đầu. Nó dẫn đầu đoàn tiến về phòng vip. Ông ta sẽ nói gì đây? Có ngoài dự đoán của nó không?

36. Chương 36: Hợp Tác

Nó mở cánh cửa phòng vip bước vào. Nhỏ Mai và lão Phạm đang khoanh tay trước ngực chờ bọn nó. Nó cũng chẳng muốn tốn nhiều thời gian nên vào thẳng vấn đề chính

- Các người tìm bọn tôi có chuyện gì?
- Các cô là Killers phải không?_Lão Phạm tươi cười nói. Nhìn mặt lão ta, bọn nó chỉ muốn phang chiếc dép vào mặt lão thôi_Hân hạnh được giới thiệu, tôi là...
- Ông là ai mặc kệ, điều bọn tôi quan tâm là lí do ông đến tìm bọn tôi kìa!_Nó vẫn đứng đó, nó chẳng nhìn lão lấy một cái
- Cô nóng quá đấy, cô gái. Tôi chỉ muốn nhờ các cô một chuyện thôi!
- Chuyện gì?_Jen hỏi. Nhỏ bực lắm rồi nha._ Có gì thì nói đi, vòng vo hoài
- Chắc các cô biết Queen chứ?
- Thì sao?
- Bọn tôi muốn triệt hạ Queen. Chẳng hay các cô có thể gia nhập cùng bọn tôi_Nhỏ Mai tiếp tục lời của ba ả
- Tại sao?_Chất giọng lạnh như băng của nó vang lên. Nó bây giờ rất đậm chất sát thủ nha. Một khi nó là Killers thì nó trở nên lạnh lùng vô đối.
- Tôi biết trước nay Killers luôn được coi là ngang hàng với Queen. Sao các cô không thử cùng chúng tôi triệt hạ Queen và các cô sẽ trở thành người đứng đầu thế giới đêm_Nhỏ Mai đứng lên tiến về chỗ nó
- Ý hay đấy...Nhưng bọn tôi không ham trò quyền lực. Lòng thành của các vị tôi xin từ chối!_Nó quay lưng bước đi. Hai nhỏ bạn và hai đứa nhóc thì ngơ ngác nhìn nó không hiểu. Sao nó lại không chấp nhận? Chẳng phải kế hoạch lúc đầu của bọn nó là bắt tay với lão sao?
- Đi thôi! Chúng ta không nên làm phí thời gian của chúng ta cũng như thời gian của những người ở đây thêm nữa_Nó nói. Tay nó vừa đụng đến núm cửa thì mọi hành động của nó phải dừng lại. Tất cả cũng chỉ vì câu nói của nhỏ Mai
- Các cô không muốn hay không đủ tự tin thắng được Queen?
- Không đủ tự tin thắng Queen?_Nó quay lại và trừng mắt nhìn nhỏ. Nhưng có lẽ nhỏ không thấy được đâu vì nó đeo mặt nạ mà_Tôi sẽ cho cô thấy Queen sẽ thua thảm hại trước Killers như thế nào!
- Vậy chúng ta hợp tác được chứ!_Lão Phạm đứng dậy đi về phía nó. Lão ta đưa tay ra muốn bắt tay với nó
- Có nhất thiết là phải hợp tác?_Nó hỏi vện lại
- Như thế sẽ giải quyết bọn Queen nhanh hơn. Vì sau Queen còn có một tập đoàn Mafia chống lưng mà
- Tập đoàn Mafia chống lưng? Bịa chuyện_Đó là suy nghĩ của bọn nó. Nó nhếch môi tỏ vẻ khinh bỉ.
- Thì ra có kẻ chống lưng nên mới đứng được ở vị trí đó! Được thôi, vậy chúng ta hợp tác. Thay vì bắt tay thì nâng ly chúc mừng nào_Nói rồi nó cầm lấy hai ly rượu, một đưa cho lão Phạm, một nó giữ. Nó chúa ghét phải nắm lấy cái tay bẩn thỉu của lão nên phải dùng đến kế này
- Cụng ly_Hai Ly rượu va vào nhau kêu lanh lảnh. Vậy là Killers đã hợp tác thành công với lão ta
- Vậy chúng tôi về đây_Lão Phạm cười tươi với bọn nó
- Trước khi đi, tôi muốn nói với ông một điều. Killes trước giờ làm việc quang minh chính đại vì thế trận đấu này tôi không muốn đánh lén hay dùng bất cứ thủ thuật nào. Có đánh thì phải đường đường chính chính mà đánh_Nó ngồi xuống Sofa, bắt chéo chân rồi nói
- Ý cô là chúng ta sẽ đánh trực diện?

- Chính xác. Không những thế còn phải gửi thư thách đấu đến họ.
 - Gửi thư thách đấu?
 - Chẳng lẽ lực lượng của ông không đủ?_Jen khinh khỉnh nói
 - Không phải. Lực lượng của tôi hơn họ gấp 10 lần ấy chứ! Nhưng nói về trình độ tinh nhuệ thì chưa chắc. Dù tôi không muốn khen họ nhưng Queen có những thủ lĩnh không tầm thường
 - Thì ra ông cũng biết_Bọn nó nhếch môi thâm nghĩ
 - Chuyện đó ông khỏi lo. Mấy tên đó bọn tôi sẽ xử. Queen sẽ do bọn tôi giải quyết_Nó vừa lắc ly rượu trong tay vừa nói
 - Vậy thì OK rồi! Tôi sẽ thông báo thời gian cho các cô. Nhưng làm sao để gặp các cô?_Lão ta ngáp ngừng hỏi bọn nó
 - Chỉ cần nói với anh bạn ở quầy rượu. Cậu ta sẽ báo lại cho chúng tôi!
 - OK. Vậy xin phép_Nói rồi lão với con gái lão ra về. Sau khi lão đi khỏi thì bọn nó tụ họp lại
 - Sao cậu lại dây dưa với lão thế?_Jen hỏi nó. Nhỏ đã thắc mắc từ nãy giờ rồi. 3 người kia cũng thế
 - Đồng ý dễ dàng thì lão sẽ nghi đấy. Lão là một con cáo già mà
 - Ừm. Cậu đúng là nhìn xa trông rộng thật. Kế tiếp chúng ta làm gì đây_Ran ngồi phịch xuống bên nó rồi hỏi
 - Về ngủ nghỉ và chờ ngày chiến đấu!_nói rồi nó buông ly rượu đứng lên ra về. 4 người kia cũng tung tăng theo bọn nó. Vừa bước ra khỏi cửa thì anh bồi bàn liền chạy đến
 - Thưa, có vài người muốn gặp 5 vị
 - Là ai thế?_Bill hỏi
 - Họ ngồi đằng kia_Anh bồi bàn chỉ tay về cái bàn trong góc khuất nơi bọn hán đang ngồi
 - Chì, có gặp không?_Joe e dè hỏi nó. Nó liền lắc đầu
 - Giờ chưa phải lúc._Nó lại quay sang bồi bàn_Đến nói với họ, giờ bọn tôi có chuyện nên phải đi rồi
- Anh bồi bàn vâng một tiếng rồi chạy đến chỗ bọn hán báo cáo. Còn bọn nó thì nhanh chân mà rút khỏi đây càng nhanh càng tốt. Ở lại nhờ bọn hán tóm lại không cho đi thì khôn. Bọn nó lên xe rồi phóng về nhà. Mấy ngày qua phải ngủ ở bar nên mình mẩy bọn nó ề ỉm cả rồi. Nghĩ tới mấy ngày đó mà nó thấy ớn lạnh. Những ngày đó quả thật là rất khổ. Về tới nhà, nhìn thấy cái giường thân yêu, bọn nó liền nhảy lên giường mà ngủ. Đèn đuốc tắt ngúm. Nhìn ngôi nhà cứ như không có người ở ý
- Còn bọn hán thì sao nhỉ? Sau khi được anh bồi bàn thông báo, bọn hán như nổ đom đóm mắt. Người nào cũng tức giận vì nghĩ Killers không coi Queen ra gì. Bọn hán liền nhào vào uống rượu cho đỡ tức. Đến 1h sáng, bọn hán mới chịu rời bar về nhà. Tất cả ai về nhà nấy, chỉ còn Bun và hán là vẫn chưa chịu vào nhà mà cứ đứng trước cổng nhà nó mà nhìn vào bên trong thôi
- Họ vẫn chưa về_Hán buồn thiu nói. Nhìn ngôi nhà không một ánh đèn, lòng hán chạnh lại. Nó về Mỹ mà không nói với hán tiếng nào thì thôi vậy nhưng ít nhất cũng phải gọi về chứ! Chả biết nó có phải bạn gái hán không nữa!
 - Thôi, chúng ta về nào. Bọn nhóc đó sẽ quay về thôi!_Bun vỗ vai hán rồi hai chàng vác vai về nhà mà đầu hê hay biết bọn nó đã quay về và ngủ từ đời nào.

37. Chương 37: Nơi Ẩn Định

Sáng hôm sau, hấn uể oải rời nhà. Hôm nay bọn hấn lại vác xác đến trường. Hấn vừa mở cổng thì thấy mọi người đã tập trung đầy đủ. Thường ngày là hấn chờ bọn họ nhưng hôm nay thì ngược lại nên hấn cũng hơi bất ngờ.

- Sớm nhỉ?_Hấn cười nhưng trong lòng thì buồn rượi rượi và nguyên do chắc ai cũng biết.

- Không phải bọn này sớm mà do cậu trễ thôi!_Ren cười đáp lại

- Thôi nào đi học thôi! Sắp trễ rồi đây_Bun lên tiếng kéo mọi người về mục đích chính rồi nắm tay Sin bước đi. Trông hai người tình cảm vô cùng. Rồi mấy người kia cũng vậy. Chỉ còn hấn, Jill và Wan là cô đơn thôi. May sao còn hai thằng bạn cùng cảnh ngộ với hấn chứ không hấn tủi thân chết mất. Hấn thật muốn đi xe lăm cơ nhưng mấy người kia lại phản đối nên hấn đành phải thuận theo số đông thôi. Đi bộ thì bọn người kia mới có cơ hội tình tứ chứ, ngu gì đi xe. Bọn hấn đang đi thì nghe một âm thanh lớn lắm, giống tiếng trực thăng à!

- Quái lạ, khu này làm gì có chỗ nào mở sân bay đâu. Sao tiếng trực thăng nghe rõ thế?_Sam nói rồi cả bọn quất mắt khắp nơi để tìm chiếc trực thăng lạ lùng đấy. Và sau vài giây tìm kiếm, bọn hấn đã phát hiện ra một chiếc trực thăng đang bay là là trên sân nhà nó

- Chẳng lẽ..._Cả bọn đồng thanh rồi chạy sang nhà nó. Cổng khóa, bọn hấn chỉ biết đứng ngoài, mắt thì không khỏi ngược nhìn lên chiếc trực thăng lạ lùng kia. Rồi một thang dây từ trên được thả xuống. Vài giây sau 2 con người từ trên máy bay từ từ bước theo từng nấc thang. Bọn hấn mong chờ người tiếp theo bước ra là bọn nó nhưng không có ai cả. Chỉ có hai người đó thôi. Cả bọn thất vọng rũ mặt xuống

- Vẫn chưa về sao?_Hấn lẩm nhẩm. Lời hấn vừa dứt thì cánh cửa nhà nó bật mở một cách tàn bạo. Sau đó là một tiếng nói vang lên.

- Nhà bọn em thành sân bay từ khi nào vậy hả?_Jen chống hông nhìn hai con người đang leo xuống. Nghe giọng nói quen thuộc, bọn hấn liền ngẩng mặt lên. Đập vào mắt bọn hấn là cảnh tượng Jen đang quát tháo còn nó thì đang nhàn nhạt dựa vào cửa nhìn hai con người sắp bị xử tử ấy

- Ôi ngôi nhà bọn em phải bỏ biết bao nhiêu công sức mới tìm được mà_Bill và Joe xịu mặt xuống

- Còn không mau xuống. Muốn bọn em trở thành người vô gia cư sao?_Ran cũng góp lời vào mắng hai người kia. Hai cái kẻ đang gây loạn kia không ai khác chính là Nick và Jane. Hai người này đã quay về Mỹ ngay sau khi nó tỉnh lại. Còn ba mẹ nuôi nó thì đang du ngoạn ở Nha Trang rồi.

- Huynh và tẩu kì này tiêu rồi!_Nó nói rồi hướng mắt khắp nơi. Chấn động của trực thăng lớn thật. Cây cối thì ngã rạp, bàn ghế trong khuôn viên thì đổ ngã mỗi thứ một nơi. Thảm cỏ và mái nhà cũng như muốn bốc lên luôn vậy. Cái này là chưa đáp xuống đấy nha, trực thăng mà đáp xuống thì nó đảm bảo viễn cảnh sau này sẽ không có gì khác những lời Ran nói đâu. Lúc đó bọn nó chỉ có nước ra ngoài lót báo mà ngủ thôi. Nó lướt mắt hết khu vườn rồi dừng lại ở cánh cổng. Bọn hấn đang đứng chết trân ở đó. Nó thở dài rồi đi ra mở cổng cho bọn hấn

- Sao mọi người lại ở đây? Sắp đến giờ học rồi mà!

- Em về bao giờ thế?_Hấn hỏi nó với ánh mắt tràn ngập nỗi nhớ nhung và yêu thương

- Đêm qua!

Cửa vừa mở thì hấn đã bay vào ôm nó mặc cho sự hiện diện của 20 con người ở đấy!

- Anh nhớ em lắm!

- Nè nè, mọi người đang ở đây đấy!_Hấn không thấy gương mặt nó thì gương mặt vô cùng. Nó khẽ đẩy hấn ra. Hấn nhìn nó rồi lại nhìn mọi người gãi đầu. Hai chàng Jill và Wan cũng đâu có thua kém gì bọn hấn. Cả hai đã nhào vào ôm chặt cứng hai cô nàng kia đấy thôi

- Tình cảm quá mức!_16 người kia đồng thanh.

- Bill_Nó gọi

- Vâng
- Tính chi phí thiệt hại đi, tính cả việc làm tổn hại tinh thần nữa. Tình hình là bọn nó đang ngủ, nghe thấy âm thanh lớn nên phải bật dậy mà chạy xuống xem chuyện gì đang xảy ra ý mà.
- Đúng đúng rồi!_Ran và Jen cũng hòa theo_Tính lái luôn nha Bill
- Hix, Hyo em/muội đúng là quá đáng mà!_Nick và Jane vừa xuống tới nơi đã sục sùi
- Hai anh chị nghe nè. Ủm hừm_Bill sửa giọng cho giống chủ nợ rồi bắt đầu kê khai_Phá hỏng cây cối phạt 5 triệu, làm đổ bàn ghế phạt 5 triệu, tàn phá thảm cỏ và mái nhà phạt 10 triệu và quan trọng nhất làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của 5 con người ở đây phạt 100 triệu. Vậy tổng chi phí phải trả là 120 triệu. Xin hỏi hai người sẽ trả bằng tiền mặt hay chi phiếu ạ?
- Hai người kia nghe Bill kê khai xong thì bật gọng, nằm sõng soài dưới đất. Phải chăng vì số tiền quá lớn, họ trả không nổi nên mới ngắt xủ hay do họ choáng vì đồ vật ở đây vượt cả mức giá cả của “đồ cổ”, chắc phải quý lắm đây.
- Bọn em cắt cổ quá đây_Nick đứng dậy nhăn mặt nhìn Bill
- Anh à, thông cảm cho bọn em nha. Ngày nay vật giá leo thang nên bọn em cũng leo thang theo chứ không đói cả lũ mất_Bill cười xòa với Nick và Jane
- Có gì vào nhà rồi nói. Em mỗi chân lăm rồi_Nó lên tiếng thu hút sự chú ý của mọi người
- Ủm_Cả bọn kéo nhau vào nhà nói chuyện
- 2, anh và mọi người không đi học sao?_Nó hỏi Bun. Nó đã gọi Bun là 2 rồi đây
- Không. Hôm nay bọn anh cúp
- Siêng phải biết_Nó bĩu môi
- Hyo này!_Nick gọi nó
- Gì vậy huynh?
- Lão ta có động tĩnh gì không? Có khi nào lão ta đánh úp căn cứ của chúng ta ở Mỹ không?_Nick lo lắng hỏi nó
- Không đâu. Huynh đừng lo
- Muội chắc chắn chứ?
- Chắc chắn
- Thế thì huynh an tâm rồi_Nick thở phào nhẹ nhõm
- Em được tin tưởng quá nhỉ?_Hắn vòng tay qua eo nó rồi nói
- Tất nhiên!_Nó hất mặt lên. Hắn liền lùi ra xa
- Hình như tớ chọc trúng hố bom rồi thì phải.
- Nghe hắn nói cả bọn liền ôm bụng cười nghiêng cười ngã, còn nó thì ngượng chín cả mặt. Trong lòng thì không ngừng rửa hắn. “Tin tin” Tin nhắn đến điện thoại nó. Nó liền mở ra xem
- “3h chiều, 3 ngày sau, tại bãi đất trống sau bar Star”_Là tin nhắn của anh bồi bàn bar Pop
- Star?_Nó nghĩ thầm. Sau đó nó nhắn lại
- Cảm ơn. Không được phao tin này cho ai biết. Ngày hôm đó cũng không được đến. Nếu làm sai lệnh sẽ chết ngay tức khắc đấy
- Nhanh vậy sao?_Jen hỏi
- Ủ.

- Ngu ngốc_Ran phán một câu xanh rờn. Bọn hần thì không hiểu gì cả
- Có chuyện gì sao?
- Có một kẻ ngốc không đáng sống!_Nó nói rồi nhắm nghiền mắt. 3 ngày sau? Nó sẽ chờ đến ngày đó. Địa điểm cũng khá thú vị đấy! Theo như nó điều tra thì cái nơi đó là nơi mà mẹ nó đã cởi bỏ mặt nạ Queen tỹ, là nơi đã xảy ra trận chiến của 20 năm về trước. Và 3 ngày sau nơi đó sẽ lại là nơi nó cởi bỏ mặt nạ của Killers, sẽ là nơi kẻ thù của gia đình nó ra đi. Đó sẽ là mồ chôn của lão Phạm và con gái lão. Bãi đất trống sau bar Star sẽ là nơi ẩn định sự diệt vong của gia tộc họ Phạm. Đứa cháu trai cuối cùng của gia tộc đó sẽ ra đi. (không kể Gia Vinh nha! Vì Vinh đã không còn là con cháu của gia tộc đó nữa rồi). Nó hứa chắc trong lòng sẽ biến nơi đó trở thành nơi mà lão Phạm sẽ không thể nào quên được dù đã đi sang thế giới bên kia. Nó hứa đấy

38. Chương 38: Buông Bỏ Mặt Nạ

Cuối cùng ngày quyết chiến cũng đến. Hôm qua, bọn hần đã nhận được thư quyết đấu. Coi như lão ta không thất hứa với bọn nó. 3h chiều hôm đó tất cả kéo đến bãi đất trống sau Star. Người của Queen và Mafia đều đến riêng chỉ có bọn nó là không thấy đâu. Bọn hần cũng chẳng gọi cho bọn nó làm gì. Bọn nó không đến thì tốt chứ sao. Bọn nó sẽ không gặp nguy hiểm. Ước tính người của bên bọn hần cũng phải trên 2000 người chứ không phải ít. Lực lượng của bọn hần đã đông rồi nhưng bên đối thủ còn đông hơn. Khoảng 3000 người chứ không ít. Chênh lệch rất chi là lớn. Nhìn những kẻ cầm đầu của bên địch, bọn hần trợn mắt ngạc nhiên

- Killers?
- Thì ra họ đã hợp tác với lão để lật đổ ta_Bun khinh khỉnh nói_Nham hiểm thật
- Mặc kệ đi. Killers thì sao chứ?_Rin mạnh mẽ
- Sắp chết rồi. Muốn nói gì thì nói đi_Lão Phạm vênh mặt lên
- Chết? Từ đó hợp với ông hơn đấy!
- Hừ. Để rồi coi! Lên đi_Ông ta phẩy tay cho bọn đàn em mình xông lên. Lập tức đám người phía sau ông ta và bọn nó lập tức nhào lên. Người bên bọn hần cũng thế. Hai bên xáp lá cà. Còn thủ lĩnh hai bên thì vẫn đứng đó và nhìn nhau bằng những ánh mắt yêu thương
- Bọn tôi đang rất muốn xem khả năng của Killers đến đâu!_Ren khoanh tay trước ngực nói. Nó nhìn anh hồi lâu rồi cũng lắc đầu. Khích nó? Nó không dễ bị chiêu khích tướng của anh lừa vậy đâu
- Không cần đấu bọn tôi cũng biết kẻ thua là ai rồi_Jen lạnh giọng nói. Cô nàng hạ giọng để bọn hần không nhận ra ý mà
- Vậy sao? Khả năng của các người tới đâu mà mạnh mẽ thế?
- Muốn biết thì đợi cái đám người này đánh đám xong đã_Nó nói. Ran, Jen, Bill và Joe không hiểu nó đang làm gì. Chỉ cần cho cha con lão phát đạn là đi đời thôi mà, cần gì dây dưa thế
- Xử nhé?_Jen hỏi nó một cách trắng trợn. Lão Phạm thì cứ nghĩ Jen bảo xử đám người bọn hần nên khề nhếch môi và thầm thương cảm cho số phận bi đát của bọn hần. Nó khề lắc đầu.
- Nghỉ ngơi tí đi_Nó nói rồi đảo mắt xung quanh. Dường như nó đang tìm kiếm cái gì đó. Hành tung và suy nghĩ của nó trước giờ vẫn khó hiểu, khó nắm bắt như vậy. Jen cũng chẳng muốn nói nữa. 15' trôi qua mà nó vẫn chưa có một mệnh lệnh nào. Đám người kia thì vẫn đang đánh đấm, chẳng ai chịu thua ai cả. Nó thì vẫn đang nhìn xung quanh. Bỗng nó phát hiện ra một thứ rất thú vị. Nó khề nhếch môi
- Bắt đầu được rồi!_Lời nó vừa dứt thì Bill và Joe liền lấy trong người ra hai cây súng lục.

- Killers ra tay rồi_Nhỏ Mai vui mừng reo lên. Nhỏ vừa dứt câu thì phải hoảng hồn vì nòng súng của Joe đã áp sát vào lưng nhỏ. Bill thì đang chĩa súng vào đầu lão Phạm. Tất cả đều phải trợn ngược mắt nhìn bọn nó.

- Mấy người...

- Thật ngu ngốc mới đi bắt tay kẻ thù_Nó nói rồi bỏ mặt nạ xuống.

- Bi/Hyo_Bọn hần, Nick, Jane và các bậc phụ huynh cùng hét lên. Họ càng thêm bất ngờ khi 4 người kia bỏ mặt nạ xuống.

- Các người là Killers sao?_Nhỏ Mai trừng mắt nhìn nó

- Đúng vậy. Lọt vào bẫy của tôi dễ dàng quá đấy!_Nó khoanh tay nói.

- Mày..._Nhỏ Mai nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nó

- Bill, Joe, xử đi!

- Vâng

“Đoàng Đoàng” Hai tiếng súng vang lên. Nhưng những phát súng đó không phải xuất phát từ súng của Bill và Joe. Vậy tiếng súng đó từ đâu mà ra? Và hai viên đạn vừa bắn ra đó không nhắm vào Lão Phạm và nhỏ Mai mà lại nhắm vào Joe và Bill. Hai đứa nhóc đã ngã xuống. Vòng lưng phía sau của bọn nhóc không ngừng chảy máu. Hai nhóc đã nhắm mắt. Chẳng biết hai nhóc đã chết hay là hôn mê nữa. bọn hần, Jen và Ran chỉ biết gào thét tên của bọn nhóc còn nó thì chẳng có biểu hiện gì. Nó rút từ trong cặp quần ra cây súng bảo bối của nó

- Động vào người của Killers thì phải chết!_Nó rút lên rồi hướng súng về phía lão Phạm. Trong tích tắc, một viên đạn đã găm vào giữa trán của lão. Lão ngã xuống. Còn nhỏ Mai thì phải để nhỏ sống để còn tận hưởng những màn về sau. Jen và Ran lập tức chạy về phía Joe và Bill.

- Hyo à_Hần chạy đến bên nó

- Lùi lại đi, chưa xong đâu_Nó đẩy hần ra sau, rồi tiến về phía trước.

- Đừng trốn chui trốn nhủi như một con mèo nữa. Ra đi, kẻ đứng dưới một người nhưng đứng trên vạn người trong tổ chức Mafia.

39. Chương 39

- Khá hay vì đã phát hiện ra tao_Một người đàn ông khoảng 40 tuổi từ trong một bụi rậm gần đó đi ra. Sau đó lại có thêm một đám người nữa. Quân địch đã đông giờ càng đông hơn

- Quốc sao anh...?_Ba nuôi nó hết sức ngạc nhiên

- Kẻ phản bội_Nó nói. Jen và Ran cũng chạy đến bên nó

- Mày là ai? Sao biết rõ về tao thế?_Ông ta trừng mắt nhìn nó

- Là kẻ bị ông tóm được ở căn nhà gỗ đó

- À, nhớ ra rồi! Là con nhỏ đó

- Và tôi là con gái nuôi của đại ca ông đấy. Cô gái này_Chỉ Jen_Là con gái ruột của ba nuôi tôi. Hai bọn tôi chưa bao giờ xuất hiện trong giới Mafia nên có lẽ ông không biết nhưng tôi thì nắm rõ ông như lòng bàn tay đấy!

- Mày... Thì sao chứ? Rồi mày cũng phải chết dưới tay tao thôi

- Đừng quá đắc ý, kẻ đứng sau mọi chuyện à!

- Ý mày là gì?_Ông ta khó hiểu nhìn nó. Bỗng có hai thân ảnh như làn gió phóng đến chỗ ông ta. Thoáng chốc đầu ông ta đã bị hai cây súng chĩa vào

- Bill, Joe!_Jen ngơ ngác

- Diễn đạt lắm!_Nó khinh khỉnh nói

- Đi theo chị nên có nhiều kinh nghiệm lắm rồi!_Bill cười toe toét nói

- Giống thật lắm phải không chị?_Joe hỏi

- Ừ.

- Bọn mày..._Ông ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nó. Nó từ từ đưa súng lên cao

- Mọi chuyện sẽ chấm dứt kể từ đây! “Đoàng” Một viên đạn đã găm vào chân của ông ta. “Đoàng” Một viên đạn nữa bay ra và găm vào cái chân kia. Máu tuông ra xối xả. “Đoàng” Một viên nữa đã găm vào bả vai của lão. Bill và Joe lập tức lùi ra xa. Giờ lão cũng chẳng thể nào phản kháng được nữa rồi

- Vĩnh biệt!

Phát đạn cuối cùng của nó đã găm vào chính trán của người đàn ông đó. Ông ta liền ngã rộp ra đất mà chết.

- Đúng là thủ lĩnh của Killers, tàn nhẫn thật_Jen nhếch khóe môi nhìn nó

- Chúng ta lại có một huyền thoại nữa rồi!_Ken nói rồi vòng tay ôm lấy Kelly_Con bé rất giống em

Nó quay sang đám đàn em của bọn người đó rồi lạnh giọng

- Tất cả quay về đi. Ai muốn rời khỏi tổ chức thì có thể đi. Đây không miễn cưỡng, còn ai muốn ở lại thì cứ ở nhưng tuyệt đối không được nghĩ đến chuyện tạo phản nếu không kết cục sẽ giống lão ta đấy_Nó chỉ tay vào lão Quốc

- Vâng._Cả đám đồng thanh rồi rút đi. Nhỏ Mai nhân lúc nó không để ý thì tháo chạy. Nhỏ leo lên xe rồi phóng đi

- Muốn thoát? Không dễ đâu!_Nói rồi Bill lấy xe và phóng theo nhỏ. Chỉ 10’ sau, nhỏ Mai đã nằm gọn trong tay Bill

- Đem ả về nhà kho sau Pop và cho người canh giữ. Chị sẽ xử lí sau_Nó nói với Bill rồi nhìn nhỏ Mai với ánh mắt khinh bỉ

- Bi/Hyo à, cậu/em cừ quá đấy_Bọn hắn liền bu lấy nó, miệng thì không ngớt lời khen nó. Nó nhìn cả bọn rồi chỉ biết cười trừ

- Mọi chuyện đã kết thúc rồi!_Jen ngược nhìn lên bầu trời rồi thở phào nhẹ nhõm

- Đúng thế!_Jill bước đến rồi ôm lấy nhỏ_Đau khổ đã kết thúc thật rồi!

- Chúng ta về nhà thôi nào!_Ran hồ hởi lên tiếng_Phải mở tiệc ăn mừng thôi

- OK._Cả bọn đồng thanh rồi lên xe ra về. Đám đàn em của bọn hắn thì ở lại để dọn dẹp bãi chiến trường. Kelly vẫn đứng lặng ở đấy

- Chúng ta về thôi em yêu!_Ken thủ thỉ vào tai cô

- Nơi này...luôn tàn khốc như thế! Cùng một nơi đã xảy ra đến 2 trận chiến và cũng cùng một dòng họ đã ngã xuống. Vậy là gia tộc họ Phạm đã diệt vong thật rồi_Kelly ngược mặt lên trời. Trong lòng cô bỗng chốc nổi lên một nỗi thương tiếc khôn cùng. Nếu ngày xưa cô tha thứ cho nhỏ H.Linh thì có lẽ mọi chuyện đã không thành ra thế này. Nhưng đâu thể trách cô được, là do nhỏ đó tự rước họa vào thân thôi

- Đừng nghĩ nữa. Là do bọn họ tự chuốc lấy mà. Họ đáng chết. Em không phải đau đầu vì họ đâu. Chúng ta hãy về nhà thôi vợ yêu_Ken nhẹ nhàng dỗ dành Kelly

- Ừm._Kelly gạt nhẹ đầu rồi hai người cũng lên xe về nhà. Vậy là mọi chuyện đã chấm hết thật rồi. Liệu từ nay gia đình nó có sống hạnh phúc không?

40. Chương 40: Tha Cho Mai Đi Con Gái!

Sau khi về nhà, bọn nó đã mở tiệc linh đình ở nhà nó. Ngày hôm sau, mọi người lại bắt tay vào công việc của họ. Ba mẹ nuôi nó tiếp tục đi du ngoạn sơn thủy. Mọi chuyện của tổ chức và công ty, ba nuôi nó đều giao hết lại cho Nick. Vì thế mà Nick và Jane đã cấp tốc bay về Mỹ để giải quyết công chuyện. Các bậc phụ huynh thì ai đến công ty của người nấy. Bọn hấn và bọn nó quyết định sẽ nghỉ học bữa nay. Bọn nó dự tính sẽ giải quyết nhỏ Mai ý mà. 20 người chạy xe đến nhà kho.

- Mày tính làm gì tao!_Nhìn thấy nó, nhỏ Mai hét lên

- Thử ném trái những nỗi nhục mà tôi phải chịu đựng đi!_Nói rồi nó hất mặt ra lệnh cho đàn em của hấn. Một nhóc khoảng 16 tuổi cầm roi tiến lên. Từng tiếng roi vang lên cùng với tiếng thét của nhỏ nghe mà thương tâm. Nhỏ cảm thấy đau không? Nó đã phải chịu đựng những cảm giác đó đấy. Sao nhỏ cứ oan oan cái miệng lên vậy nhỉ? Ngày nó bị nhỏ đánh, nó có la như thế đâu. Nó đã cắn răng chịu đựng chẳng cầu xin một lời. Sao bây giờ nhỏ đó lại hét lời van xin thế nhỉ?

- Đau không? Đó là cảm giác mà tôi nhận được đấy!_Nó nhếch môi nhìn nhỏ. Nhìn nhỏ như thế nó có hả dạ không? Đáp án là không. Một cảm giác buồn khó tả đang len lỏi trong tim nó. Tại sao thế? Đáng lí nó phải vui chứ, không phải sao? Lắc đầu cho trôi mọi suy nghĩ, nó lại trừng mắt nhìn nhỏ

- Tôi sẽ cho cô vui chơi thỏa thích. Ai muốn làm gì cô ta cứ làm_Nói rồi nó quay lưng bỏ đi. Cái này chẳng phải nhỏ đã muốn làm với nó lắm sao? Vậy thì tận hưởng đi. Bọn đàn em e dè quay sang nhìn Bun. Dù gì thủ lĩnh của họ cũng là Bun mà. Nhận được cái gật đầu của Bun, bọn đàn em liền xúm vào nhỏ. Bọn hấn nhắm mắt rồi cũng bỏ đi. Bọn nó đi thẳng đến bar Pop rồi uống rượu. Nó nốc rượu cứ như nốc nước ý.

- Em sao vậy Bi? Em không vui à?_Hấn vòng tay ôm lấy nó. Nó sụt sùi rồi ôm lấy hấn. Nước mắt nó không kiềm được bắt đầu tuông rơi. Nó bắt đầu nói lên tất cả những thứ hỗn loạn trong lòng mình. Vì ở trong phòng Vip nên không ai nghe được tiếng khóc của nó.

- Hix, nhìn nhỏ đó như thế...sao...sao em không thấy vui tí nào? Còn thấy buồn ghê gớm. Từ khi nào mà em lại...em lại quan tâm tới con nhỏ đó chứ? Tại sao...Tại sao chứ?...hix huhuhu_Nó cứ ở trong lòng hấn mà khóc như thế. Bọn hấn hiểu tại sao nó lại như vậy. Nó rộng lượng quá mà. Bọn nó chơi đến 11h mới về. Về đến nhà, nó lại không muốn vào

- Sao vậy?_Jen thấy lạ nên hỏi

- Các cậu vào đi. Hôm nay tớ muốn ở cạnh mẹ_Nó nở một nụ cười gượng gạo rồi đi về ngôi nhà thân yêu-nơi chứa đựng biết bao nhiêu tuổi thơ của nó. Đến trước cổng nhà, nó vẫy tay chào hấn rồi bước vào. Vừa đến bậc tam cấp thì Bun đã hét toáng lên

- Mẹ ơi, ba ơi, con có ngạc nhiên cho hai người nè!

Nó nhìn ông anh của nó rồi phì cười. Anh của nó phải nói là không thể nào trẻ con hơn được nữa. Ken và Kelly đang chuẩn bị ngủ thì phải bật dậy rồi chạy ra chỗ thằng con quý hóa để xem có chuyện gì có thể khiến hai người ngạc nhiên. Và thật sự, hai người đã rất ngạc nhiên khi thấy nó

- Bi, sao con lại ở đây?_Ken và Kelly đồng thanh

- Ba, cho con mượn mẹ một đêm nha! Nha ba!_Nó bay vào ôm lấy Ken mà nũng nịu

- Được rồi, con gái ngoan. Ba sẽ vì con mà nhường vợ yêu một đêm vậy.

- Hi, con cảm ơn ạ!_Nó nhón chân hôn nhẹ vào má Ken rồi ôm lấy Kelly đang đứng bên cạnh_Mẹ ơi, con buồn ngủ rồi. Mẹ hát ru con ngủ nhé!

- Con bé này, sao hôm nay trẻ con thế!_Kelly nhéo cái má phúng phính của nó

- Không chỉ riêng hôm nay đâu ạ. Con sẽ luôn trẻ con như thế này. Cái tính này con thừa hưởng từ ba mà!_Nó nói rồi đá mắt sang Ken. Ken thì vội hét toáng lên

- Con nói gì vậy, ba con mà trẻ con à!

- Hi, đây mẹ thấy chưa? Trẻ con quá phải không mẹ?_Nó lại châm dầu vào lửa.

- Đúng rồi!

- Yaaaaaa, hai cái cô này..._Ken la to đến nỗi ở nhà hần cũng nghe thấy luôn. Còn mẹ con nó thì đã chạy lên phòng nó từ đời nào. Sau khi xác định cả hai được an toàn, nó và Kelly liền ôm bụng mà cười lăn cười lộn

Sau một hồi cười đến sắp vào hòm, nó lấy lại vẻ nhí nhảnh rồi bay lên giường. Người nó đáp xuống giường một cái phịch. Kelly nhìn cái mặt cứ tỏ ra không có gì của nó rồi thở dài

- Con có chuyện gì? Nói mẹ nghe đi_Cô nằm xuống kế bên nó rồi vòng tay ôm lấy nó. Nó nhìn Kelly rồi dúm đầu vào ngực cô

- Không có gì đâu ạ!

- Không có gì sao? Tự dưng lại sang tìm mẹ thế này thì không thể không có gì rồi! Nói mẹ nghe đi_Nó im lặng hồi lâu rồi cũng cất tiếng nói.

- Hôm nay con đã trừng phạt nhỏ Mai rồi mẹ à. Nhưng con...con..._nó ghen ngào. Từng giọt nước mắt nó rơi xuống và thấm vào lớp áo ngủ mỏng manh của Kelly. Kelly cảm nhận được chứ! Cô thở dài

- Con không vui đúng không?_Nó rời khỏi lòng mẹ rồi đưa đôi mắt đăm đăm lệ nhìn mẹ nó

- Mẹ hiểu sao?

- Tất nhiên mẹ hiểu rồi con gái! Năm xưa mẹ cũng đã rất buồn. Thật tâm thì mẹ không muốn H.Linh bị như vậy. Nhưng khi nhận ra điều đó thì đã quá muộn rồi. Và mẹ đã bị trừng phạt đấy thôi! Thời gian xa con đâu phải ngắn, 7 năm trời mất con là quá sức chịu đựng đối với mẹ_Kelly vuốt ve mái tóc của nó mà nói

- Mẹ ơi, làm sao mới hết cảm giác này đây? Khó chịu lắm mẹ ạ_Nó lại vùi đầu vào ngực Kelly. Nó giờ cứ như một đứa bé con cần mẹ vỗ về an ủi vậy

- Con hãy tha thứ cho Mai đi, con gái!_Kelly nhẹ nhàng nói

- Tha sao ạ? Nhưng nhỏ đó...

- Tha thứ được thì hãy tha cho họ đi. Cứu sống được một người cũng quý lắm con ạ. Như con đã làm với Khang ấy!

- Mẹ biết chuyện đó rồi sao?_Nó ngược đôi mắt ngạc nhiên nhìn mẹ mình

- Ừm. Ran đã kể ẹ và mọi người nghe cả rồi. Cảm ơn con, nhờ con mà mẹ có thêm một đứa con trai cưng nữa_Kelly cười hiền với nó. Còn nó thì thở phào nhẹ nhõm. Nó cứ sợ mọi người không thích người anh trai này của nó nên nó chưa dám nói. Có vẻ mọi chuyện tốt hơn nó tưởng.

- Mẹ ơi, mẹ hát ru con ngủ nhé!

- Được thôi, con gái!_Kelly cười rồi cất tiếng hát. Nó ôm chặt lấy mẹ nó rồi theo từng lời ru của Kelly đi vào giấc mộng đẹp. Nó đã ngủ. Nó ngủ nhưng khóe môi nó vẫn mang ý cười. Có vẻ nó đã trút được gánh nặng rồi.

41. Chương 41: Happy Ending

Ngày hôm sau, bọn nó lại nghỉ học. Hần lái xe đưa nó tới căn nhà kho đó. Chỉ có nó và hần đi thôi, mấy người kia đánh lẻ cả rồi. Xe còn cách nhà kho 10m, nó đã trông thấy đám đàn em của hần đã tập trung đầy đủ ở ngoài cửa. Có chuyện gì xảy ra sao?

- Sao tất cả lại tập trung ở đây?_Hần hỏi khi đã dừng xe

- Anh...anh à, con nhỏ đó...

- Chuyện gì đã xảy ra?_Nó trừng mắt nhìn bọn đàn em của hần

- Con...con nhỏ đó...nó không chịu nổi hành hạ...nên...nên đã cắn lưỡi tự tử rồi!_Một tên cúi gầm mặt xuống đất rồi lấp bắp nói

- Đã chết rồi sao?_Nó hỏi lại. Mặt nó không biểu thị tí cảm xúc nào

- Vâng

- Đem cô ta đi chôn đi._Nó lại quay sang hấn_Anh à, chúng ta đi thôi!

- Em không sao chứ?_Hấn lo lắng hỏi

- Không sao. Con nhỏ đó sống chết thế nào cũng không liên quan đến em_Nó dụi mặt vào lưng hấn rồi nói. Hấn thở dài rồi rồ ga chở nó đi.

- Tôi đã muốn cho cô một con đường sống, tại sao cô lại bỏ đi? Cô ghét tôi lắm sao? Tôi làm gì có lỗi với cô chứ? Mọi chuyện đến nước này đều do gia đình cô mà ra. Còn mẹ cô thì sao? Giờ bà ấy chỉ có một mình thôi!_Nó dựa đầu vào lưng hấn, mắt nhìn vào xa xăm và thầm nói trong lòng. Nó thật sự đã muốn tha thứ cho nhỏ, muốn nhỏ gặp lại mẹ và sống một cuộc đời mới nhưng tại sao lại ra đi như thế? Tại sao lại làm nó thấy tội lỗi trong khi nó chẳng có lỗi gì

- Bi à, giờ chúng ta đi đâu đây?_Hấn hỏi trong khi đang lái xe. Hấn lái xe nhưng không biết đích đến là đâu

- Về nhà đi anh! Em thấy hơi mệt

- Ừm.

Hấn lập tức đưa nó về nhà. Nó nở một nụ cười gượng tạm biệt hấn rồi đi thẳng lên phòng. Nó muốn ở một mình nên hấn đành phải về nhà. Hấn cứ nghĩ nó sẽ ổn định trở lại sau một ngày. Nhưng hấn đã nhầm. Đã 3 ngày nó không rời khỏi phòng rồi. Cơm cũng do Ran mang vào cho nó nhưng nó ăn ít lắm. Chẳng lẽ chuyện của con nhỏ Mai đó lại ảnh hưởng đến nó vậy sao? Dù mọi người có khuyên rằng thế nào nó cũng không ra khỏi phòng. Tất cả ai cũng lo lắng cho nó. Thấm thoát một tuần cũng trôi qua. Hấn dường như cảm thấy nhà nó luôn ấy chứ! Lúc này mọi người đã đi hết chỉ còn mình hấn ở nhà với nó thôi! Hấn cũng rất mệt mỏi nên đã ngủ từ đời nào! Sau một tuần nhốt mình trong phòng, cuối cùng nó cũng đã ra ngoài. Nó nhẹ nhàng đi xuống từng bậc cầu thang để không làm hấn thức giấc. Nó kéo ghế ngồi xuống bên cạnh và ngắm nhìn hấn ngủ. Không tự chủ, bàn tay nó đưa lên và vuốt thật nhẹ mái tóc của hấn. Bỗng hấn “Ừm” một tiếng làm nó giật mình. Tưởng làm hấn thức giấc rồi nữa chứ! Nó rút đôi tay mình lại rồi ngắm nhìn hấn. Mắt nè, mũi nè, miệng nè, tất cả đều đẹp và cân đối. Phải nói ông trời đã thương hấn một cách quá đáng rồi. Làm sao mà lại cho hấn một vẻ đẹp ngay cả con gái như nó cũng phải ganh tị cơ chứ! Nó lại lướt mắt trên khuôn mặt hấn và cuối cùng dừng lại ở đôi môi quyến rũ của hấn. Hối thật nha! Hấn có sơn chất gì lên môi hấn không mà sao nó lại bị hút hồn như thế? Nó nhắm người dậy và đặt vào môi hấn một nụ hôn nhẹ, có thể coi là “mi” nhưng không ngờ ngay giây phút môi nó sắp rời khỏi môi hấn thì đầu nó bị một lực ấn vào. Nó phải mở to con mắt mà nhìn khuôn mặt chỉ cách mình 1mm đó. Hấn tỉnh dậy từ lúc nào vậy chứ?

- Xấu hổ... xấu hổ chết mất!_Nó hét lên trong lòng. Mặt nó liền nhảm tịt lại. Vài phút sau, hấn bỏ nó ra rồi kéo nó ngã vào lòng hấn

- Anh không thích bị hôn lên đầu à!_Hấn cười đùa

- Hôn...hôn lên gì chứ?_nó ngượng chín cả mặt, liền cúi gầm mặt xuống đất

- Haha, Bi của chúng ta mà cũng biết ngượng kìa!

- Anh mà còn cười nữa, em giận đấy!_Nó phụng phịu đến dễ thương

- Anh không cười nữa là được chứ gì!_Bỗng hấn xiết chặt vòng tay ôm nó hơn

- Anh đã rất lo.

- Em xin lỗi.

- Đừng xin lỗi mà hãy hứa sau này không được làm anh lo như vậy nữa, được chứ?

- Em...không thể hứa!

- Tại sao?_Hắn khó hiểu nhìn nó

- Em... định đi xa một thời gian_nó ngập ngừng nói

- Đi xa? Đi đâu?

- Đi hết mọi nơi trên thế giới. Em sẽ đi cùng ba mẹ. Em muốn giành thời gian cho họ và em muốn quên đi mọi chuyện_Nó quay người lại và ôm lấy hắn, còn hắn thì đang buồn vô cùng. Hắn lại sắp xa nó rồi. Hắn rất muốn đi theo nó nhưng hắn không muốn phá vỡ sự riêng tư của gia đình nó. Hắn phải biết tế nhị chứ!

- Em đi... bao giờ về?_Hắn cố mở lời để hỏi nó

- Em không biết!

- Em sẽ giữ liên lạc với anh chứ?

- Tất nhiên! Em phải quản anh từng phút từng giây chứ! Bạn trai em đẹp quá nên sẽ có nhiều cô gái lắm le anh lắm! Lơ là một tí là bị cướp à!_Nó nói với chất giọng vui nhất có thể. Nó không muốn không khí trở nên khó thở chỉ vì nó.

- Em đừng lo mà!

- Phải lo chứ! Anh mà dám lên phen với con nhỏ nào thì biết tay em!_Nó đe dọa rồi nó và hắn cùng bật cười. Cô nàng Hyo ít nói đã biến mất rồi

3 ngày sau nó cùng ba mẹ lên máy bay rời đi. Trước khi đi, nó đã tổ chức tiệc chia tay và cả bọn ai cũng khóc sụt sùi rồi. Đến lúc rời đi, nước mắt mà nó đã cố kiềm nén lại tuông ra như mưa. Nó nhìn một lượt tất cả mọi người rồi đi vào cửa soát vé.

Trong khi nó đi du ngoạn thì hắn lại ra sức mà học. Hắn nghe nói nó đã hoàn thành chương trình học nên cũng muốn được như nó. Vả lại hắn phải kiếm việc mà làm để không phải nghĩ đến nó. Như thế hắn mới mong mà sống được. Bọn hắn giờ cũng bước sang năm học mới, bước sang cái tuổi 18 rồi. Càng phải ra sức học hơn nữa, dù gì cũng là năm cuối cấp mà. Nhưng hắn siêu lười nhá, chỉ trong vòng vài tháng đã hoàn thành chương trình học rồi. Chỉ cần bỏ chút tiền ra thi vượt lớp là OK thôi. Một người có chỉ số IQ đến mức tối đa như hắn thì mấy bài thi đó có nhằm nhò gì.

Thời gian thấm thoát trôi, một năm đã trôi qua. Nó vẫn chưa về nhưng ba mẹ nó đã trở về từ tháng trước rồi. Tình hình là mấy anh chị kia chuẩn bị đám cưới nên ba mẹ nó phải về lo đám cưới cho con trai ý mà. Còn nó thì vẫn còn ngao du đây đó, giờ cũng chả biết ở đâu nữa. Một tuần qua hắn không liên lạc được với nó. Chẳng biết nó có bình an không nữa. Hắn như đang ngồi trên đống lửa vậy, ăn không ngon ngủ không yên. Mà bọn hắn mới 19 tuổi thôi, mấy nhóc kia thì chỉ mới 18 tuổi thì làm sao đám cưới được nhỉ? Pháp luật đâu cho phép đâu. À mà quên, bọn hắn thì cần gì quan tâm đến cái pháp luật đó chứ! Dám động vào bọn hắn, người còn biến khỏi mặt đất chứ đừng nói đến cái luật pháp gì gì kia. Người có tiền là người có quyền mà. Đến nơi đăng kí, quảng cái tờ giấy kết hôn cho họ làm việc là OK, cần gì phải quan tâm đến độ tuổi làm gì. Mà hình như cái đám cưới này là đám cưới tập thể thì phải. Ngay cả Nick và Jane cũng là nhân vật chính mà. Họ cùng tổ chức chung một đám cưới tại biển Nha Trang đấy. Vậy chỉ có nó và hắn là chưa thể nên vợ nên chồng thôi! (Bi ơi, rốt cuộc chị đang ở đâu? Anh Rey nhớ chị kìa)

@

Lại một tuần nữa đã qua, ngày đám cưới đã đến. Vậy mà nó vẫn chưa về. Rốt cuộc nó đang ở đâu? Hôm nay là đám cưới của anh nó mà nó không tham dự sao? Không nhất định nó sẽ tham dự nếu nó bình an vô sự. Hắn đang rất lo, hắn sợ nó đã gặp chuyện chẳng lành. Giờ lành đã đến, các cô dâu chú rể tiến vào lễ đường được rải bằng những cánh hoa hồng rực rỡ. Bây giờ là mùa xuân, lại là buổi sáng nên không khí rất trong lành. Một phần nhờ đó mà mặt ai cũng tươi rói, rạng ngời, đầy sức sống. Riêng các bậc phụ huynh, hắn và các cô dâu chú rể thì cái mặt cứ như đưa đám ý. Họ quất mắt tìm trong cái đám quan khách láo nháo dưới kia hình bóng quen thuộc nhưng tìm mãi vẫn chẳng thấy người đó đâu. Mặt ai cũng rù xuồng trông mà tội nghiệp. Tiếng linh mục vang lên kéo các cô dâu chú rể và mọi người hướng mắt về ông

- Buổi lễ xin được bắt đầu!_Linh mục nhìn khắp quan khách rồi dừng mắt tại 10 cặp đang đứng trước mặt ông. Linh mục phải giật bắn người khi thấy bộ mặt ủ dột của họ

- Các con tươi cười lên đi_Ông nhăn mặt chịu thua nói. Lần đầu tiên thấy một đám cưới tập thể mà cả thấy cô dâu chú rể đều mang bộ mặt không cam đo, giống như bị ép hôn vậy. Tiếng xì xào bắt đầu vang lên. Chủ yếu là

- Chắc bị ép hôn rồi đây

- Chắc chắn rồi. Buồn đến vậy mà

- Sao lại ép hôn bọn chúng chứ? Tội nghiệp!

Vâng vâng và vâng vâng. Nguyên nhân sâu xa dẫn đến tình trạng này không cần nói cũng biết là nó. Bỗng một giọng nói vang lên

- Không phải chứ? Đám cưới của mình mà tất cả đều mang bộ mặt như đưa đám đó là sao?_Giọng nói này quen thuộc lắm nha! Mọi người bắt đầu hướng mắt đến nơi phát ra tiếng nói. Nó đang bước vào với bộ váy trắng cúp ngực dài chấm đất. Đi sau là Vinh và một cô gái nữa. Và cuối cùng là 2 người mặc áo đen đang khệ nệ khiêng một món quà lớn.

- Bi/Hyo!_Cả đám cô dâu chú rể liền bay đến chỗ nó mặc cho sự hiện diện của đông đảo người ở đây

- Có vẻ như tớ phá hỏng đám cưới của các cậu rồi!_Nó cứ để cho bọn người đó ôm. Một lúc sau

- Mau lên làm lễ đi. Tớ chưa thấy cô dâu chú rể nào như mấy người cả_Nó cười, một nụ cười tỏa nắng_À quên, có quà nè. Muốn nhận trước hay sau đám cưới đây?

- Ngay bây giờ!_Cả bọn đồng thanh

- Ok. 2_Nó quay sang Bun_Cùng em bóc quà nhé!

- Ủm_Bun gạt đầu rồi đi về phía nó. 2 anh nó bóc từng mảnh giấy ra. Cuối cùng món quà của nó là...một biểu tượng bằng kim cương nguyên chất to tổ chảng. Biểu tượng đó gồm hai chữ QK đang xen vào nhau. Phía trước hai chữ QK còn có một nhánh hoa hồng và một cái mặt nạ nữa.

- Queen-Killers_Cả bọn đồng thanh tập 2

- Vật kỉ niệm được chứ?_Nó cười tươi như ánh mặt trời

- Quá đẹp!_Cả bọn đồng thanh tập 3

- Bi, cháu nhận được nhiều sự chú ý quá rồi đấy. Phải trả sân khấu lại cho các nhân vật chính thôi!_Won tiến đến chỗ nó_Cháu làm mọi người lo lắng đấy! Con bé này_Won nhéo hai cái má phúng phính của nó

- Huhu đau, gương mặt này!_Nó ôm lấy mặt rồi rưng rưng_Mất hết hình tượng của cháu rồi

- Nào, lại chỗ của cháu đi!

- Chỗ của cháu? Ở đâu ạ?_Nó làm ra bộ mặt ngu ngơ

- Đó_Won chỉ tay vào cái chỗ ở bên cạnh hắn

- À, à_nó cười rồi quay sang Vinh và cô bạn phía sau nhưng hai người đã biến đâu mất rồi. Nhìn loang quanh một hồi, cuối cùng nó cũng phát hiện ra hai người. Hai người đang ngồi cùng bàn với ba mẹ nó và 4 người đang nói chuyện rất vui vẻ

- Nhanh thật!_Nó thở phào rồi lon ton chạy đến chỗ hắn. Hắn đang ngồi với ba mẹ hắn và không ngừng nhìn nó. Nó vừa đến nơi thì hắn liền ôm chầm lấy. Mọi người lại dõi ánh mắt vào nó và hắn. Hôm nay nó chơi nổi quá rồi đấy. Nhân vật chính đâu phải là nó đâu

- Anh nhớ em lắm!_Hắn sụt sùi

- Em cũng vậy! Nhưng bỏ em ra đi. Camera đang dõi hết về đây đây! Cô dâu chú rể đang khóc kìa!_Nó tỉnh ngịch nói

- Em thay đổi rồi!

- Tốt hay xấu?

- Tốt

- Hihi. Nó cười rồi chuyển ánh mắt từ hấn sang 10 cặp cô dâu chú rể trên kia. Họ cười tươi với nó rồi quay sang vị linh mục để tuyên thệ. Vị linh mục thì hết sức ngạc nhiên vì khuôn mặt mấy con người này đã thay đổi ngay sau khi gặp nó. Ông ta hết nhìn bọn họ lại quay qua nhìn nó. Nó cũng cười tươi với ông rồi ra hiệu cho ông bắt đầu buổi lễ. Vị linh mục hiểu ý nên quay trở về với công việc của mình. Rồi những lời tuyên thệ cũng vang lên. Kế tiếp là màn trao nhẫn và cuối cùng là màn vợ chồng trao nhau những nụ hôn nồng thắm. Từng công đoạn của một buổi lễ đã được hoàn thành. Những con người ở đây chính thức trở thành vợ chồng kể từ hôm nay. Hấn và nó nhìn mà trong lòng dâng trào một niềm mong ước, mong cái ngày này sẽ mau đến với hai người. Và tất nhiên điều gì đến cũng đến

1 tháng sau đó, nó và hấn cùng với Gia Vinh và cô bạn gái đó kết hôn. Ba mẹ nó đã ra mặt với danh nghĩa ba mẹ của Gia Vinh để gặp mặt gia đình cô gái đó và chuyện kết hôn đã được bàn tính và dàn xếp ổn thỏa. Khi tiếng kèn vang lên, 2 cô dâu khoác tay chú rể của mình rồi sải bước vào trong lễ đường. Rồi những bước tiến hành của một hôn lễ cũng trôi qua một cách suông sẻ. Có vẻ hôn lễ của nó không bị gây sốc như cái hôn lễ trước. Thế cũng tốt! Bây giờ nó là gái đã có chồng rồi. Điều đó đồng nghĩa với việc nó hết được bay nhảy rồi. Nó có hơi tiếc nuối về điều đó nhưng không sao đổi lại nó đã có hấn mà. Cũng không mất mát gì! Cuộc sống sau này của nó liệu có luôn tràn ngập màu hồng không nhỉ? Chắc còn gian nan lắm đây! Có câu: Đời là bể khổ, đi qua bể khổ là hết đời mà! Nhưng chắc chắn nó sẽ vượt qua được thôi vì bên cạnh nó còn biết bao nhiêu người mà nó thương yêu và thương yêu nó mà.

@

Ngoại truyện 1:

Công việc yêu thích của nó là kinh doanh nên hấn quyết định để nó làm phó tổng còn hấn là tổng giám đốc và Kan là chủ tịch. Nó rất ham làm nên có thời gian rảnh là nó lại lao đầu vào làm việc. Không biết nó có định nghĩa được chữ “kiệt sức” không nữa. Người chứ có phải trâu bò đâu mà làm việc không nghỉ như thế! Tình trạng đó kéo dài cho đến một ngày, là một ngày sau khi kết hôn được 3 tháng. Cái ngày đó nó phát hiện ra mình đã mang thai. Từ ngày hôm đó, nó bị cấm cửa luôn. Hấn không cho nó động vào bất cứ giấy tờ hay văn kiện nào. Laptop, điện thoại nó cũng bị hấn giữ. Ra ngoài thì phải có người đi theo nhưng không được đi đâu xa. Hấn quản nó còn hơn quản một đứa bé mới lớn nữa. Nó bất mãn vô cùng nhưng không cách nào nói với hấn được. Cứ vừa mở miệng trách hấn thì hấn lại lôi con ra mà nói “Anh lo cho con chứ có lo cho em đâu!” Nghĩ đến câu nói đó của hấn, nó lại sôi máu lên. Cái này thai nhi chỉ mới có 2 tháng rưỡi thôi nha, nếu con lớn hơn nữa chắc nó trở thành tù nhân luôn quá! Mỗi ngày nó chỉ biết than vãn với mẹ nó và mẹ hấn thôi! Họ cũng chỉ bảo nó

- Rey vì lo cho con thôi

- Rey làm đúng mà

- Con phải lo cho thai nhi chứ

- Rey là một người chồng tốt đấy

Cuối cùng thì hai người đó cũng chỉ bình hấn thôi! Bỗng nhiên nó cảm thấy thương nó vô cùng.

Đang ngồi vắt vẻo uống trà ở nhà mẹ nó thì hấn chạy sang. Hôm nay hấn nghỉ làm nhưng không biết từ sáng giờ trốn đi đâu nữa.

- Anh đi đâu mới về thế?_Nó hỏi

- Anh đi mua ít trái cây để em ăn thôi! Con chào mẹ ạ_Hấn lễ phép chào Kelly

- Ừm, con rể. Con chu đáo quá đấy!_Kelly cười cười

- Hứ, Anh ấy chỉ lo con của mình không đủ dinh dưỡng thôi chứ có lo gì cho con đâu mà mẹ khen!_Nó xía xối hấn rồi quay phắt mặt đi hướng khác. Hấn thì chỉ biết nhăn mặt đau khổ nhìn nó mà thôi. Còn Kelly thì giờ tay và cốc vào đầu nó một cái rõ đau

- Lớn rồi mà còn giận dỗi chuyện không đâu

- Đau mẹ, con đang là sản phụ đấy! Hix_Nó ôm đầu nhắm mắt nói mẹ nó. “King kong” Chuông cửa nhà nó vang lên
- Ai vậy nhỉ?_Kelly hỏi rồi toan đứng lên
- Để con mở cửa cho ạ!_Hắn nói rồi chạy vụt đi. Cánh cửa mở ra và hắn khá bất ngờ khi thấy người con gái trước mặt. Vài giây sau,
- Xin hỏi cô tìm ai?
- Đây có phải là nhà vợ chồng chủ tịch Dương không ạ?_Cô gái đó ngẩn người lúc lâu vì vẻ đẹp của hắn rồi lấy lại tinh thần trả lời
- Vâng.
- Tôi...tôi là con gái thất lạc của họ. Tôi...tôi có thể gặp họ không?
- Con gái thất lạc sao? Mời cô vào!_Hắn mở rộng cửa cho cô gái đó vào.
- Cảm ơn
- Mẹ ơi, có con gái thất lạc của mẹ tìm mẹ kìa!_Nó và Kelly ở trong phòng khách chưa thấy hắn đâu đã nghe cái giọng oan oan của hắn rồi.
- Con gái thất lạc sao?_Kelly khá ngạc nhiên vì chuyện này. Còn nó thì vẫn bình thản mà nhấp chén trà. Nó hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra mà. Vài giây sau, một người con gái có khuôn mặt giống nó lúc nhỏ đã đứng trước mặt nó và Kelly. Từ khi nhìn thấy nó thì chân tay cô ta bắt đầu run lẩy bẩy. Giả mạo nó? Cô ta không nắm bắt được tin tức sao? Chẳng lẽ không biết việc con gái của chủ tịch Dương và nhà thiết kế nổi tiếng K đã quay về
- Cô là ai?_Kelly khó chịu hỏi
- Tôi...tôi xin lỗi_Cô ta vùng chạy ra khỏi nhà nó
- Sao cứ thích giả mạo người khác vậy chứ?_Hắn thở dài
- Gia tài của ba mẹ lớn quá mà!_Nó vẫn bình thản nói
- Mẹ đã cho ngừng việc tìm kiếm và cũng cho đăng tin tìm được con rồi mà! Sao cô gái đó lại còn tìm đến vậy chứ?_Kelly khoanh tay tỏ ra khó hiểu
- Hạng người ham tiền mà không theo dõi tin tức đây mà_Nó nhàn nhạt nói.
- Đúng rồi!_Hắn chêm vào._Bi trên đời này chỉ có một mà thôi!

Có nhiều người bảo “Mỗi một người có đến ba phiên bản” Liệu bạn có tin vào điều đó?

@

Ngoại truyện 2: Ngoại truyện này hơi ngắn, mọi người thông cảm

9 tháng 10 ngày cuối cùng cũng trôi qua, ngày sinh của nó cũng đến rồi. Hiện nó đang nằm trong phòng sinh. Nó đã vào đó gần 1 tiếng rồi. Ở ngoài hắn cứ đi qua đi lại, lòng lo lắng không thôi! Mấy anh chàng kia cũng đến còn mấy nàng kia thì phải ở nhà vì mới sinh được 1 tháng nên không được ra ngoài. Mấy bác cha mẹ của bọn nó ai cũng đến đầy đủ cả. Ai nấy cũng như ngồi trên đống lửa vậy

- Sao Bi lại chịu đựng mà không la lên chứ?_Anna vòng tay đi qua đi lại_Nó thật giống cậu đấy Kelly
- Trách sao được. Bản tính của mẹ con tớ mà_Kelly thở dài
- Sinh con đâu phải dễ_Sandy cũng chêm vào_Cùng cầu nguyện cho con bé đi._ Cả đám người liền chấp tay cầu nguyện cho nó. 30' sau “Oe...oe...oe” Tiếng khóc trẻ con vang lên. Tất cả vui mừng, trên môi ai cũng nở nụ cười
- Sinh rồi, sinh rồi_Anna và Kelly đồng thanh. Một vị bác sĩ đi ra, đi sau là cô y tá với một đứa bé kháu khỉnh trên tay

- Chúc mừng các vị, tiểu thư đã sinh được một cậu quý tử! _Bác sĩ tươi cười nói. Hấn lập tức bay đến bế con mình. Rốt cuộc hấn đã được làm cha rồi. Cảm xúc dâng trào trong lòng hấn. Vui mừng, hạnh phúc. Hấn vui đến nỗi nước mắt trào ra ngoài. Hấn ngắm nhìn con trai hồi lâu rồi quay sang hỏi bác sĩ

- Vợ tôi không sao chứ?

- À vâng, tiểu thư vừa sinh xong, mất nhiều sức nên đã ngủ rồi!

Nghe bác sĩ nói hấn thở phào nhẹ nhõm. Nó không sao là hấn yên tâm rồi. Hấn giao đứa bé lại ẹ mình rồi đi vào thăm nó. Mặt nó toàn là mồ hôi. Nó đã rất mạnh mẽ. Hấn lau đi những giọt mồ hôi trên mặt nó rồi ngắm nhìn nó. Ôi chao, sao bây giờ mặt nó lại nhợt nhạt thế? Xấu lắm nha! Hấn vuốt nhẹ mái tóc của nó. Hành động đó đã làm nó tỉnh giấc. Nó mở to mắt nhìn hấn rồi nhìn xung quanh như tìm kiếm cái gì đó. Hấn biết nó đang tìm gì

- Con đang ở cùng với mẹ. Nó khỏe, em đừng lo.

- Ừm

- Em đã vất vả rồi! _Hấn thâm tình nhìn nó

- Là con trai hay con gái?

- Con trai. Nó rất giống anh. Lần sau phải sinh cho anh một tiểu nha đầu giống em đây! _Hấn cười

- Ừm. Anh định đặt tên cho con là gì?

- Trịnh Gia Nhân, được chứ?

- Hay đây! _Nó cố nở nụ cười thật tươi với hấn _Em mệt quá! Em muốn ngủ

- Em ngủ đi! _Hấn lại vuốt mái tóc của nó. Mí mắt nó rũ xuống và nó bắt đầu chìm vào giấc mộng đẹp. Gia đình nó vậy là đã hoàn thiện rồi. Chồng giỏi, vợ hiền, con ngoan. Tốt quá rồi còn gì!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-cong-chua-that-lac-nu-hoang-cua-bang-new-version>